

ക്രിബാഹ ക്രാഹ്മാനി

55

മെഡേവരി - ഏപ്രിൽ 2012

കാവന കാളമുടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപ്രതം)

പുസ്തകം 14

ലക്ഷം 3

വില 25 രൂപ

ചീഫ് ഏധിറ്റർ	ഡോ. എം.എൽ. രാജവിവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഏധിറ്റർ	ബെബാമി. കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏധിറ്റർ (ബോർഡ്)	എം.എം. സചീദനൻ
ഏധിറ്റർമാർ	കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി. ശങ്കരൻ
	കെ.പി. മോഹനൻ
ബുക്ക് ലേഞ്ച് & ഡിസൈൻ	മെഴുകു പി.
കവർ ടെറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കര - 676 503

കാവറ കാളമുട്ടി

തെരുമാസിക

എപ്പേട്ടി - 25.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 100.00

(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

തിരുത്ത്	6
ക്രമാക്കൾ	6
ചുൻകുറി	9

പ്രവർଣ്ണ

കുലംകുത്തികളുടെ ജീവപ്രപഞ്ചം	14
സാഹിത്യത്തിന്റെ നിലപാടുത്തി	20
അറുപത്താണ്ടിനിടയിൽ സംഭവിച്ചത്	25
കലയും സമ്മാനവും പിന്നെ മാറ്റബുദ്ധി	30
മലയാള ചെറുകമ - ദയവിസ്തരിന്റെ	
കാലാല്പം	39
അമൃസ്രീജിത്യും ഖാപിളിസാഹിത്യവും	44
പരിഹാരം തേടുന്ന ചീല ഉച്ചാരണ പ്രശ്നങ്ങൾ	51

കവിത

നന്നാംപറയാതിരിക്കാനല്ല	57
ഇണക്കം	58
സന്ദേശകാര വിരുത്	59
പൊൻമരം	60
ഗുരുശാസനം	61
ഉടയുത്തതേ	63
എൻപത്തുതികയുന്നോൾ	64
മിഴിവിണ്ണും	65
പ്രണവാക്ഷരങ്ങൾ	66
വിട്ടഭാഗം പുരിപിക്കുക	68
കവിതചൊല്ലാനറിയാമോ?	72
വായനമുറി	89

കവനക്കമുണ്ടി 54-ാം ലക്ഷ്മതിൽ ‘വായനമുറി’യിൽ, ശ്രീമതി. തകമണി ഞാരളക്കാടിന്റെ “മരുപ്പച്ച” എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ നിരുപണം ചേർത്തപ്പോൾ, കവയിത്രിയുടെ പേര് സാവിത്രി ഞാരള കാട് എന്ന് തെറ്റായി ചേർക്കാനിടയായതിൽ വേദിക്കുന്നു.

പത്രാധിപർ

കവനക്കമുണ്ടി ലക്ഷം 54 (നവംബർ 2011 - ജനുവരി 2012)-ൽ കെ.പി. മോഹനൻ്റെ ‘സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിലെ നീതിബോധം’ ലേഖനം വായിച്ചു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. ‘ഒരു ഫോറത്ത് സംവിധാനത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സാഹിത്യപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഇടപെടലുകൾ തന്നെയായിരുന്നു മാതൃഭൂമിയിലും ജനയുഗമത്തിലും വന്ന വിവർത്തനങ്ങൾ. മാതൃഭൂമിയുടെ വിഷയപ്പെടുത്തിപ്പാണ് മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ മുഖ്യധാരയിലെ പല എഴുത്തുകാരയും രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്ത്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ഇന്നും സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന് മാതൃകയാക്കിയെടുക്കാവുന്നതാണ്. പത്രാധിപ നീതിബോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ കൊടിയടയാളം പ്രസ്തുതപരമ നിശ്ചയിത്വം തന്നെയാണ്. വായനക്കാരുടെ അഭിരുചികൾ തെളിക്കുന്ന വഴിക്ക് നടക്കണം അതോ തെളിക്കുന്ന വഴിയെ നടക്കാൻ വായനക്കാരെ പറിപ്പിക്കണം എന്ന പ്രസക്തമായ ചോദ്യം സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്ത് ഉയരുന്നുണ്ട്... കാലത്തിന്റെ സാഹിത്യ രൂചിദേശങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സാഹിതീയ പത്രപ്രവർത്തനം ഒരു വലിയ പക്ക വഹിക്കാനുണ്ട്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞകാര്യം, അദ്ദേഹം ഭേദാഭിമാനി പാരികയുടെ മുഖ്യ പത്രാധിപർ എന്ന നിലയിൽ സാമാന്യം നന്നായി നിൽക്കുവാനും വരുന്നതിന് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

ശരിയാണ്, മോഹനൻ പറയുന്നത് ‘ഒരു സമുഹത്തിന്റെ അഭിരൂചി രൂപീകരണത്തിൽ സാഹിത്യ പത്രാധിപർക്ക് തീർച്ചയായും വലിയ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം നിരവേറ്റാനുണ്ട്’ എന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അതുംശരി, ഇക്കാര്യത്തിൽ പത്രാധിപരുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര വിശാശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും പത്രത്തിന്റെ മാലിക നയരൂപീകരണങ്ങൾക്കും വലിയ പക്ക വഹിക്കാനുണ്ട്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞകാര്യം, അദ്ദേഹം ഭേദാഭിമാനി പാരികയുടെ മുഖ്യ പത്രാധിപർ എന്ന നിലയിൽ സാമാന്യം നന്നായി നിൽക്കുവാനും വരുന്നതിന് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

വി.ഡി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാർ

പ്രിയപ്പെട്ട മാഡ്,

20/12 ലെ കാർധ കെപ്പറ്റി. ഒരോഗികമായ കുറേ തിരക്കു കളിലായിരുന്നതിനാലാണ് മറുകാർധ വൈകിയത്.

ലക്കം 53 കിട്ടി. എപ്പോഴുമെന്ന പോലെ സാവകാശമായി വായിയ്ക്കാൻ ഞാനെപ്പോഴും - യാത്രകളിൽ - അതു കൊണ്ട് പോകുന്നു! മറ്റു പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെ “തുടരലുകളും” “റിയാലിറ്റി” പ്രദർശനങ്ങളും ഇതിൽ ഇല്ലാണോ!

സന്നദ്ധംസക്ഷ്മോടെ,

ഡോ. കെ. പരമേഷ്ഠരൻ

സർ,

കവനക്കാമുണ്ടി 54-ാം ലക്കം കിട്ടി. താഴെടു “സാഹിത്യപത്ര പ്രവർത്തനം - പ്രതാധിപയർമ്മം” പളരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു എന്നു പറയാൻ സന്ദേശമുണ്ട്. “Paid news” എന്ന് കാലതൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അവിപ്പ കാഴ്ച പൂടിന് തിളക്കം കുടുന്നു. മറുവിഭവങ്ങളും പളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്.

വരിസംഖ്യ 100ക ധാക്കിയതിൽ ഒരു അപാക്തയുമില്ല.

പി. വിജയരാജാലുവൻ, ചീറ്റുർ.

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനക്കാമുണ്ടിയുടെ വരിക്കാരല്ലോം അതിന്റെ മുല്യം അറിയാവുന്നവരായതുകൊണ്ട് വില കുടുന്നതിനെപ്പറ്റി പരാതിയുണ്ടാവേണ്ട കാര്യമില്ല. വായന നേരു വിരളം. എകിലും, അത്യാവശ്യം കെകവിടാതെ ചിലതെല്ലാം ഇപ്പോഴും കുടയുണ്ട്. അക്കുട്ടത്തിൽ കവനക്ക മുഖിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. പഴയ വായനാനുഭവങ്ങൾ അയവിറക്കാനും സാഹിത്യാനുഭവങ്ങൾ ഓർഭനടക്കമാനും ഉതകുന്ന ഒരു ഒരു പ്രസ്താവികരണവും ഇന്ന് കവനക്കാമുണ്ടി തന്നെ.

പ്രതിയ ലക്കന്തിലെ വിഭവങ്ങളെല്ലക്കുറിച്ച് കുടി സ്വർപ്പം - ശ്രീ. സി.വി. ഗോവിന്ദൻ്റെ ലേവനം ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ശ്രീ നരേന്ദ്രന്റെ ലേവനം വായിച്ചപ്പോഴേ ചില സമാന ചിന്തകൾ മനസ്സിലും കടന്നു പോയിരുന്നു. ‘കാവിലപാടിൽ’ പ്രാരംഭത്തിലെ ഒരുക്കങ്ങൾ കുറയും കുപിതയുമായ ദേവിക്കുവേണ്ടിയാണെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഇട ശ്രേറി നടത്തുന്ന ശാക്ഷ്യത്തോടു കാവിലമ്മയ്ക്കല്ലോ, മരിച്ച് ഏഴു കൊല്ലം നോൺസെബട്ടത്ത് താലികെട്ടിയ ഏഴുകൊല്ലോ നോൺസെബാറ്റ് അഞ്ചയായ, ഏഴുകൊല്ലോ പാലുട്ടി മക്കനെപ്പോറ്റിയ, മാനവനെപ്പറ്റ ആ മഹിത തേജസ്സിനാണ്. സന്നതം കണ്ണ് ചുഴനെടുത്ത് പുത്രത്തിന്റെ കാർക്കൽ വെച്ച് “ഇതിലും വലിയതാണെന്ന് പൊന്നോമന അതിനെത്തരിക്കുന്ന്

പുതമേ നീ” എന്ന് കെണ്ണിയ പുതപ്പാട്ടിലെ അമയുടെ വികസിത രൂപ മാണ് കാവിലെപ്പാട്ടിലെ അമ. സന്തം മകൻ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനെൽക്കാവുമുറ്റത്തെത്തിയ അമ ആ ദുഷ്ടതയുടെ മുഖത്തെക്ക് എറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട് - “സന്തം ഗളപ്പേദനത്തിനായി കരവാ ഇയർത്തിയപ്പോൾ ആ കൈ വിരച്ചില്ലപ്പോ ഉഭ്രോ? അങ്ങനെ സന്തം കുലത്തിനും എന്തേ ഉദരത്തിനും അവൻ കളക്കമായില്ലപ്പോ!” എന്ന്. അനോഭ്രൂവാണ്ടിയ മനുഷ്യക്കുരുതിയുടെ നിണക്കരിയാൻ തുടുത്ത കാവിലമയുടെ നെഞ്ചിലെ തെച്ചിപ്പുമാലകൾ അഭിമാനിയായ അമയുടെ പുത്രവാസലൃത്തിന്റെ ധവളിമയിൽ മുല്ലപ്പുമാലകളായി. ആ ക്രൂരതയുടെ പത്തികൾ നെന്നാനായി മടങ്ങി. ഇതാണ് കാവിലെ പ്പാട്. കാവിലെപ്പാട് ദേവീ മാഹാത്മ്യമല്ല. മാതൃത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമാണ്. ഇത് പുരാണ കമയുമല്ല. പുതിയ സ്ത്രീ ശാക്തീകരണത്തിന്റെ മുഖവും! അതിന് കവി കുട്ടുപിടിച്ചത് ഇങ്ങനെ ഒരു ‘മിത്താ’യിപ്പോയി എന്നേയുള്ളു.

എം.എം. സചീനൻ്റെ ലേവനപരമര തുടക്കം മുതലേ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. കൂദാശിൽ കവിത ചൊല്ലുന്ന അദ്യാപകൾ എന്തേ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടെന്നൊളം ഇന്ന് വളരെ വളരെ വിരളമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് മീറ്റിയങ്ങളിൽ ഇല്ലതന്നെ. നോട്ടുബുക്കുകളിൽ ‘അഞ്ച് പ്രാവശ്യം’, ‘പത്ത് പ്രാവശ്യം’ അങ്ങനെ എഴുതിക്കൊടുക്കും - ഹൃദിനമ്മാക്കാൻ. സചീനൻ്റെ ലേവനത്തിന്റെ ശീർഷകംപോലെ ഏകക്കൽ ഞാനും ചോദിച്ചു ‘ഇതുകൊണ്ട് കവിതചൊല്ലാൻ കഴിയോ?’ എന്ന്. കുട്ടി പറഞ്ഞു: “അതൊന്നുമില്ല. പരീക്ഷയ്ക്ക് തെറ്റാതെ എഴുതും” എന്ന്.

എതായാലും ഇത്തവണത്തെ കവിതാക്ക്യാന്റ് മലയാളം അദ്യാ പകരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെല്ലാ. ക്യാന്റ് സഹമലമാക്കുട്ടി!!

സി.പി. സുഭ്രത, പെരിന്തൽമണ്ണ

പുസ്തകപ്രകാശനം എന്ന പൊട്ട്

കെ.വി. രാജകൃഷ്ണൻ

കേവലം നിരർത്ഥകങ്ങളും നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളും ആയ വിശേഷ വ്യാധാമങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉടനീളം നടന്നുവരുന്ന പുസ്തകപ്രകാശന പരിപാടികൾ. സാമാന്യവോധമുള്ള ഒരു പ്രസാധകനും പണ്ണവും സമയവും മുടക്കി സ്വന്തം ഉത്തരവാദി ത്വരത്തിൽ ഒരു പുസ്തകപ്രകാശന പരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കുമെന്ന് കരുതാൻ ന്യായമില്ല. അധാർക്ക് പുസ്തക പ്രസാധനം കച്ചവടമാണ്. നാട്ടിനും ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന മഹത്തായ സേവനമാണ്, സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനമാണ് എന്നാക്കപ്പെറ്റായും ബോർഡ്, അതിന്, മെക്കിനുപിരികിലെ അധിവക്താധർമ്മത്തിന്റെ മുല്യമേ യുള്ളൂ. ഉദാരമായ സേവനങ്ങളും മഹാസാംസ്കാരിക സംരംഭങ്ങളും ആവർത്തനിച്ചു ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു കച്ചവടസ്ഥാപനം നിലവിന്തിക്കൊണ്ടുപോവാനാവില്ല. കടലാസ്സിന്റെ വില, അച്ചടിച്ച് തുന്നിക്കെട്ടി പുസ്തകക്കിടുകളും വാങ്ങാൻ വരുന്നവന്റെ കൈകളിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാവശ്യമായ കുറുമറ്റസംഖ്യാനങ്ങളും ബന്ധപ്പെട്ട ചെലവുകളും - ഇത്തല്ലാം ഒരു പ്രസാധകന്റെ തലവേദന. ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെയൊന്നും പരിധിക്കുള്ളിൽ വരാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ വേറോയും കണ്ണെയ്ക്കും. ഉല്പാദന-വിപണന രംഗത്തെ ചെലവുകളിൽ സിംഹഭാഗവും ഒരുമിച്ചുനിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്. മുടക്കുമുതൽ തിരികെക്കിട്ടുന്നതാകട്ടെ, മാസങ്ങളോ വർഷങ്ങളോ കഴിയുമ്പോഴും.

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ഉല്പാദനച്ചുലവ് എഴുതുകാരന്റെ ചുമലിലേയ്ക്കിരക്കിവെയ്ക്കാനായാൽ കൊള്ളാം എന്ന് പ്രസാധകൻ ചിന്തി

കുന്നു. അതിൽ തെറ്റില്ലാതാനും. തെറ്റില്ല എന്നുപറയുന്നത്, പാശ്വാത്യ നാടുകളിലും പ്രസാധനരംഗത്ത്, പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉല്പാദനചൗലവ് ശ്രമകാരരാർ വഹിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പുസ്തകപ്രസാധന പരിപാടിയുണ്ട് എന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല. ഈ മേഖലയിലെ എല്ലാമറ്റ സക്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, ഇത്തരമൊരു പ്രസാധനരിൽ കൊടിയി അധികം ഉൾവഹിക്കുന്നു എന്നൊന്നും പറയാനാവില്ല. ശ്രമകാരനും പ്രസാധകനും പരസ്പരം അറിയാൻ കഴിയുന്നവരാക്കണമെന്നുമാത്രം.

പുസ്തകപ്രകാശനചൂടുകളുടെക്കൂറിച്ചാണല്ലോ പരഞ്ഞതുതുടങ്ങിയത്. രണ്ടുകോള്ളൽത്തിൽ തലക്കെട്ടുള്ള ഒരു പത്രിപ്പോർട്ട് എന്നതിൽ ഒടുങ്ങുന്നു, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, പുസ്തകപ്രകാശനചൂടുകളുടെ പരമപ്രധ്യാജനം. ഏതെങ്കിലും മന്ത്രിയോമര്റ്റോ ആണ്, പർണ്ണപ്പൂതികട ലാസ്സ് വലിച്ചുകുറി സദസ്സിനുന്നേരെ പുസ്തകം പൊകി, ചുണ്ടിൽ ചിരി കൊള്ളുത്തി, ‘എന്ന കണ്ടില്ലോ?’ എന്നമട്ടിൽ നിൽക്കുന്നത് എങ്കിൽ, പത്രത്തിൽ ഉത്സാഹത്തിൽത്തന്നെ, റിപ്പോർട്ടിനോടൊപ്പം ഒരുപടവും വരും. അല്ലാത്തപക്ഷം, ശ്രമകാരൻ തന്നെ പടമെടുപ്പിച്ച് റിപ്പോർട്ടുതയ്യാറാക്കി പത്രമാപ്പീസിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതായും വരാം. പത്രമുട്ടമകളും കുടി ആവണമെന്നില്ലല്ലോ, എല്ലാ പ്രസാധകരും. ഏതുനിലയ്ക്കും, നമ്മുടെ പുസ്തകപ്രകാശന പരിപാടി, പത്രങ്ങളിലെ, ഒരു ദിവസത്തെ, രണ്ട്-മൂന്ന് കോളം, രണ്ട്-മൂന്ന് ഇണ്ടിൽ അനുവരിശ്വിശമംകൊള്ളുന്നു. പുസ്തകം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ആളുടേയും വാങ്ങാൻ കൈയും നീട്ടി നിർക്കുന്ന ആളുടേയും നടവിൽ (അവിടെ കയറിനിൽക്കാണൊത്താൽ) തന്നേയും മുഖം പത്രത്തിലചൂടിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്ന് എഴുത്തുകാരൻ സായുജ്യവും. പ്രകാശനചൂടിനൊവരുമായ കോപ്പി തുന്നിക്കെട്ടി രൂക്കുന്ന തിരക്കിനിടയിൽ, പത്രുകേണ്ടപ്പികുടി തയ്യാറാക്കി, ചടങ്ങുനടക്കുന്നിടത്തെത്തിക്കാനായൽ, ചിലപ്പോൾ, രണ്ടാമുന്നോ കോപ്പി, വിറ്റു പോയിയെന്നും വരാം.

ഇതോരു തരം പൊരാട്ടുകളിയാകുന്നു. ഇവിടെനിന്ന്, പുസ്തകപ്രകാശനം എന്ന സാംസ്കാരിക പരിപാടിയുടെ തലത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നതാണ് നമുക്ക് ഏറെ വിയർത്തേ കഴിയു. പക്ഷേ, പൊരാട്ടുകളിൽ തിരിച്ചറിയാതിരിക്കുന്ന കാലത്തേതാളം നാം നടക്കാനാരംഭിക്കുന്നില്ല. നടക്കാത്തവർ ഒരിടത്തും എത്തുകയില്ലല്ലോ.

പുസ്തകം പണം കൊടുത്തുവാങ്ങാനും വായിച്ചുശ്രേക്കു ഇളാനും നിഡിപോലെ സുക്ഷിക്കാനുമുള്ളതാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവുള്ളിടത്ത്, പുസ്തകപ്രകാശനം ഒരു സാംസ്കാരികസംരംഭമാകുന്നു. അമവാ,

പുസ്തകപ്രകാശനച്ചടങ്ങുകൾ, പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെന്നയോ രവബോധം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് സഹായകമാവുകയെക്കില്ലും വേണം എന്നർത്ഥം. ഒരുമാസത്തെ ഒഴിവാക്കാൻപറ്റാത്ത ചെലവുക ഇടുന്ന പട്ടികയിൽ ഒരു പുസ്തകം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നവർ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ എത്രപേര് കാണും? സ്വയം പണംകൊടുത്തുവാണോ തെയ്യം പുസ്തകം വായിക്കാമല്ലോ; അതിനല്ലോ വായനശാലകൾ? അങ്ങ നെചിനിക്കുവോൾ, ഗ്രാഫപുസ്റ്റണമായ വായന എന്ന സംസ്കാരത്തെ കുറിച്ച് ഓർത്തുപോകുന്നു. ഈ സംസ്കാരം കന്ലാറിത്തുടങ്ങുകയാണോ എന്ന് പേടിതോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ആച്ചപ്പതിപ്പുകളും വാരം ന്ത്യപ്പതിപ്പുകളും ഈ സംസ്കാരം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ എന്തു പകാണ് വഹിച്ചുപോന്നത്, ഈ വഹിക്കുന്നത്? ആലോചിക്കാവുന്ന താണ്.

‘ഗ്രാഫപുസ്റ്റണമായ വായന’യില്ലെട, നമുകൾ പുസ്തകം വാങ്ങുന്നവരിലേയ്ക്കുതന്നെ പോവുക. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചപോലെ, പുസ്തകം വാങ്ങുകയും വായിക്കുകയും സുകഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വായന, ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രക്രിയയായി അനുഭവിക്കുന്ന ചുരുക്കം ചിലരെക്കില്ലും നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. പുറംചട്ടയുടെ ആകർഷകതയും മുതുകിഞ്ചീ ദൃശ്യഗ്രാഫവും തികഞ്ഞ പ്രദർശന വസ്തുക്കളായി പുസ്തകങ്ങളെ കണക്കാക്കുന്ന, സ്വന്തം മാന്യതയുടെ അടയാളങ്ങൾായി കാണുന്ന ഒരു നല്ല വിഭാഗം, പുസ്തകം വാങ്ങുന്നവരുടെ ഈ യിലുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകത്തിന്റെ വിലക്കുടുതലി നെക്കുറിച്ചാനും ഇക്കുടർക്കൾ വേവലാതി കാണില്ല. വിശാലമായ സീരി കരണമുറിയും നിരയെചില്ലവലമാരകളും ഉള്ള വലിയ പീടുകളിൽ ഇവർ ജീവിക്കുന്നു. അടുക്കിവെയ്ക്കാനോ ഇടയ്ക്കാന് പൊടിത്തട്ടാനോ പോലും ഇവർ കൈകൊണ്ട് പുസ്തകം തൊട്ട് അശുദ്ധമാകില്ല. പിന്നെ യുള്ള വാങ്ങലുകാർ വായനശാലക്കാരാണ്. ഗവർണ്ണമെന്തിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്ന ശാന്തി, പ്രസാധകർ നൽകുന്ന കമ്മീഷൻ, പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇങ്ങനെ ചിലതൊക്കെയാണ് ഇവരുടെ സാധാരണ മാനദണ്ഡം അണ്ട്. പുസ്തകത്തിന്റെ ചട്ടകൾക്കിടയിൽ ഇരുട്ടാ വെളിച്ചമോ എന്ന തൊനും ഇവരെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല, പൊതുവെ.

ഇതെല്ലാംതന്നെ പുസ്തകപ്രസാധനത്തെ ഗണ്യമായി സ്വാധീ നിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. ഈ പദ്ധതിലെത്തിൽ വെച്ചുവേണം, മുൻപു പറഞ്ഞ പൊറാട്ടുകളിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ. ഈ വിധമുള്ള ഒരു പ്രകാശനച്ചടങ്ങുകാണ് ശ്രമകാരന് എന്ന് പ്രയോജനം? പ്രസാധകന് എന്ത് നേടു? ചടങ്ങിൽ പുസ്തകം പരിപ്രയപ്പെടുത്തുക എന്നാരു പതിപ്പിന

മുണ്ട് എന്ന് വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മുല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്ന പഠനം നടക്കും എന്ന് കരുതാൻ നൂറായില്ല. മുല്യനിർണ്ണയമല്ല, ‘പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നും പരിപാടി’ എന്നും നാട്ടിൽ ഒരു പുസ്തകവും യഥാർത്ഥ മുല്യനിർണ്ണയംചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല ഇതിനെന്നായി, എന്നതാണ് സാമാന്യനായുള്ള അവസ്ഥ. അത് വേറോ വിഷയം. പരിചയപ്പെടുത്തൽ പ്രസംഗംകേട്ട് പുസ്തകത്തിന്റെ ഗതിവിധാനം മനസ്സിലാക്കി സദസ്സ് വാങ്ങിക്കളിയും എന്നൊന്നും വ്യാമോഹിക്കരുത്. അതും പൊറാട്ടുകളിയുടെ ഒരു ഭാഗമാത്രമാകുന്നു.

പുസ്തകപ്രകാശന പരിപാടിയുടെ സ്വഭാവം പാടെ മാറ്റേണ്ട തുണ്ട് എന്നാണ് ഇതിൽനിന്ന് വന്നു കുടുന്നത്. പുസ്തകപ്രകാശനം കേവലം ഒരു നേരം പോകല്ലും, ആവരുത് എന്നും, അത് പുസ്തകത്തിന് ഒരു ‘മുൻ്നിള്ളൽ’ (Promotion) ആവണം എന്നും ഉള്ള കാര്യത്തിൽ സാമാന്യവും ആർക്കും മരിച്ചാരാഡിപ്പായമുണ്ടാവാൻ മാർഗ്ഗം മില്ലും. പുസ്തകം പ്രസാധനം ചെയ്യുന്നത് വില്പനയ്ക്കാണ്. ഗതിവിധാനമായ മുല്യനിർണ്ണയം സഹ്യദയ ശ്രദ്ധ തൊടുണ്ടത്തുന്നു; സഹ്യ ദയവും സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുണ്ടാകുമ്പോൾ പുസ്തക വില്പനയും സാരമായ തോതിൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതൊരു ആത്മകാരനും, തന്റെ പുസ്തകം വിറ്റുപോകണം എന്നുതന്നെന്നയാണ് ആഗ്രഹിക്കുക. തന്റെ പുസ്തകം ആഗോളതല്ലത്തിൽ വിറ്റുപോകണം എന്നാണ് തന്റെ അഭിലാഷം എന്ന് പടിഞ്ഞാറുള്ള ഒരു ആത്മകാരൻ പഠിഞ്ഞതായി ഇതിനു വായിച്ചു. അച്ചടിച്ചു തുന്നിക്കെട്ടി പുറത്തിറക്കുന്ന പുസ്തകം ഒരു വില്പനവസ്തുവാണ് എന്നർത്ഥമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ, പുസ്തകപ്രകാശനചുടങ്ങുകൾ, ഇന്നത്തെ നിലയിൽ, നിർവ്വഹിച്ചുപോരുന്ന പക്ഷ, നേരത്തേക്കണ്ണം. അതായത്, നിർബന്ധങ്ങൾക്കും സംബന്ധിക്കേണ്ടത് ഇവ തലത്തിലാണ് എന്നർത്ഥമാണ്. പുസ്തകപ്രകാശന ചുടങ്ങുകൾ, പുസ്തക വില്പനയ്ക്കുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ ആവണം. അപ്പോൾ, അത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ സഹായകമായി ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രസാധകനും താല്പര്യം ഉണ്ടാവുന്നു.

കല്യാണപ്പെട്ടിനെ ഒരുക്കുന്ന ഭൂഷക (Beautician)ന്റെ താല്പര്യത്തോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടി പുസ്തകം പ്രകാശനത്തിനൊരുക്കുന്നിട്ടും തുടങ്ങുന്നു, ഈ പൊരാട്ടിന്റെ കോമാളിത്തം. പട്ടനാട് പൊട്ടിച്ച വർണ്ണക്കലാസ്സ് വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ്. പൊതിയഴിക്കാതെ എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ എന്നാവാം. മേശപ്പുറത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകം എടുത്ത് ഉയർത്തിക്കാണിച്ചാൽ എന്നാണ് കുഴപ്പം?

അമവാ, കുറവ്? പക്ഷേ, പുസ്തകം കൈയിലെടുക്കുന്നതിനു മുൻപ്, അതിന്റെ വില, സരനം ചോക്കറ്റിൽനിന്നുന്നതുത് മേശപ്പുറത്ത് വെയ്ക്കണം, പ്രകാശകൾ, ഉയർന്തിക്കാണിക്കുന്ന പുസ്തകം തനി കുള്ളതാണ് താനും. ‘എറുവാങ്ങൽ’ ഉണ്ടകിൽ, രണ്ടുകോപ്പി മേശ പ്പുറത്തു വെയ്ക്കണം; പുസ്തകത്തിനു കൈനീട്ടുന്നതിനു മുൻപ്, അതിനുള്ള അർഹതനേടാൻ, വിലയെടുത്ത് മേശമേൽവെച്ചിരിക്കുകയും വേണം. അത് പുസ്തകത്തോടുള്ള അടഭരം. ഈ കോപ്പികൾ രണ്ടില്ലും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒപ്പുവെച്ചിരിക്കണം. തുടർന്ന്, ചുരുക്കം നുറു കോപ്പിയെ കില്ലും, ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒപ്പുവെച്ചു, സദസ്യരിൽ ആവശ്യകാർക്ക് കൊടുക്കാൻ കഴിയണം. ഇവിടെയാണ് പ്രസാധകരുൾ പക്. പുസ്തകസംസ്കാരമുള്ള നുറുവ്യക്തികളെയെക്കില്ലും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടി സ്ഥാത്ത ഒരാൾ, പുസ്തകപ്രസാധനത്തിന് കൊള്ളാത്തവനാണ്. പുസ്തകത്തെ ചുരുക്കം വാക്കുകളിൽ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള കുറിപ്പോടുകൂടി, സദസ്സിലേയ്ക്ക് ഇരുന്നുറുപേരെയെക്കില്ലും ക്ഷണിക്കണം. അതിന് ഒരു സ്ഥിരം ലിസ്റ്റ് പ്രസാധകൻ സൃഷ്ടിക്കണം; അത് ക്രമേണ വിപുലീകരിച്ചപോരുകയും വേണം. ഇതോടൊപ്പം, സരനം ബുള്ളറ്റിനില്ലും മറുമാധ്യമങ്ങളില്ലും ചുരുങ്ങിയ തോതിലെങ്കില്ലും പ്രകാശനപരിപാടി പരിസ്വപ്നെടുത്തുകയും ചെയ്യണം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒപ്പോടുകൂടിയ കോപ്പിയുടെ ലഭ്യതയ്ക്ക് മതിയായ പ്രാധാന്യം നൽകണം. ഇത്തരം രണ്ടോനാലോ പരിപാടികൾ കഴിയുന്നോൾ, എവിടെയൊക്കെയൊണ്ട് പാളിച്ചുകൾ, എന്തിലൊക്കെയൊണ്ട് മാറ്റം വരുത്തേണ്ടത് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ തെളിഞ്ഞതുവരും. അപ്പോൾ പുസ്തക പ്രകാശനം പൊറാട്ടുകളിയല്ല എന്നു ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

കുലംകുത്തികളുടെ ബജേറ്റപ്രപണ്ഡം

എം. എം. സചീനൻ

സഖാവ് ടി.പി. ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ മരണം കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ അന്തരീക്ഷത്തെ ഒട്ടകാനുമല്ല ഇളക്കിമിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എത്തോരു കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെയും പല പ്രത്യേകതകളിൽ ഒന്ന്, ദുരെ നില്ക്കുന്ന ബുദ്ധിജീവികൾക്കും ഉന്നതർക്കും തെളിവുലഭിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും, സമീപവാസികളായ സാമാന്യങ്ങളിൽ സത്യം അറിയാം എന്നതാണ്. കാട്ടിലെ ജീവികൾക്ക് കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനം മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യൻ്റെ ബജേറ്റം വെളിപ്പുകൂടുതലായിലെ എത്തോ പ്രത്യേകതകാണ്ഡങ്ങാവാം ഇങ്ങനെ സത്യം വെളിപ്പുകൂടുപോകുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഒഴിയത്തുതാമസിക്കുന്ന ആർ.എം.പികാർക്കും, മാർക്കസിസ്റ്റുകാരക്കമുള്ള മദ്ദല്ലാരാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികാർക്കും ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയിലും പെടാത്ത സാധാരണമനുഷ്യർക്കും ആദ്യം മുതലേ അറിയാം ആരാൻ ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ കൊലയ്ക്കുപിനിലെന്നും, എന്തിനാണ് കൊല നടത്തിയതെന്നും. വിശസിക്കാൻ തെളിവുവേണ്ടത് ദുരെയുള്ളവർക്കും നീതിന്യായവ്യവസ്ഥയ്ക്കും കോടതികൾക്കും മാധ്യമങ്ങൾക്കുമൊക്കെയാണ്. അറിയുന്നവരിൽത്തന്നെ ഒരുക്കൂട്ടർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് സത്യം മറച്ചുവെക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെട്ടവരാണ്. കൊലനടത്തിയത് ശരിയാണ് എന്നും അത് ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെതന്നെന്നായാണ് പ്രസ്താനങ്ങളിൽ അച്ഛടക്കം നിലനിർത്തേണ്ടത് എന്നും, ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി വിശസിക്കുന്നവരാണ് പലരും. അങ്ങനെ വിശസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽപ്പോലും തങ്ങളുടെ പ്രസ്താനം അപകടത്തിലാകരുത് എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സത്യം മറച്ചു

വെക്കാൻ ബാധ്യതപ്പട്ടവരാണ് വേറെ ചിലർ. ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ മരണ തിന്ന് ഉത്തരവാദികൾ ആരാണ് എന്ന കാര്യം ഇന്ന്, ഒന്നിയത്തു കാർക്കുമാത്രമല്ല, കേരളത്തിന്റെ പൊതുസമുഹത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പേരുകും അറിയാം. സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയോക്ക് നീതിപുലർത്താൻ തയാരുള്ള കുറേ പേരെങ്കിലും അക്കാദ്യം തുറന്നു പറയുന്നുമുണ്ട്.

എത്തൊരു മരണവും ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം ആരോഗ്യിച്ചുതിനുശേഷം സ്വകര്യപൂർവ്വം മരിന്നുകളയുന്ന മാധ്യമരീതിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഈ മരണത്തിന് തുടർച്ചയായ മാധ്യമശ്രദ്ധലഭിച്ചു എന്നതും എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ ലഭിക്കാൻ നേരയ്ക്കിണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കാം. എന്തിന്റെ പേരിലായാലും അത് നന്നായി എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമുള്ള കാര്യംപോലും പലപ്പോഴും നിയമത്തിനു മുന്നിൽ തെളിയിക്കപ്പെട്ടുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ഒരു മനുഷ്യനെ മണ്ണിനടിയിൽ കുഴിച്ചുമുട്ടുവോൾ മുമ്പ് മണ്ണിനടിയിലായ പലരും പുറത്തെത്തക്കുവരുന്ന കാഴ്ചയ്ക്കും, ഒരു പ്രകോപനവും ഭീഷണിയും പോലീസ് മുറയും കുടാതെ എം.എം. മൺഡേപ്പോലുള്ള നിഷ്കളകരായ നേതാക്കന്മാർ സത്യം വിളിച്ചുപറയാൻ തയാറായതിനും ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ മരണം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പണ്ട് വിചാരണ അവ സാന്നിപ്പിച്ച പല കേസുകളും വീണ്ടുവിച്ചാരണയ്ക്ക് വിധേയമാകുന്ന തിനും ഈ മരണം വഴിമരുന്നിട്ടേയ്ക്കാം.

ഓരോ രാഷ്ട്രീയക്കാലപാതകവും എത്താക്കയോ ചില തിന്റെ തുടർച്ചയും മറ്റു പലതിലേയ്ക്കുമുള്ള വളർച്ചയുമാണ്. അതുകൊണ്ട്, എത്തെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയുടെ പകപോകലും അക്കമരാഷ്ട്രീയവും എന്നതിൽ കവിഞ്ഞെങ്കുലൈ സമൂഹത്തിലാകെ പ്രാഹിച്ചിരിക്കുന്ന പുഴുക്കുത്തുകളിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിക്കാൻ ഈ സംഭവം കാരണമാകേണ്ടതുണ്ട്. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നണിപ്പടയാളികളായി വർത്തിച്ച ഇടത്തുപക്ഷപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖമാണ് ഈ സംഭവത്തോടെ വികൃതമായിരിക്കുന്നത് എന്നു തിരിച്ചിറിയുവോൾ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയുടെ മാത്രമല്ല, ഉൾപ്പറിഞ്ഞാക്കലെന്നും സാക്ഷം രഭന്നും സംസ്കാരസന്ധനരഭന്നും പുരോഗമനച്ചിന്താഗതിക്കാരന്നും അഭിമാനിക്കുന്ന മൊത്തം മലയാളികളുടെ കയ്യിലും, മരണപ്പട്ട ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ കൈകളിൽപ്പോലും ചോരയുടെ കുറവുണ്ടിവരും.

എല്ലാം സ്വകാര്യവത്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലത്ത് നീതിന്നും യവ്യവസ്ഥയ്ക്കുമാത്രമായി ആ കുത്തെന്നാഴുകിൽനിന്ന് മാറിനിൽക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല എന്നതാണ് വന്നതുത്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ അധികാരി

കേന്ദ്രവും -അത് മുലയനം കയറ്റക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന വ്യക്തികളാവാം, രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനമോ മതസംഘടനകളോ ഒക്കെയാവാം- തങ്ങളുടെ നീതിയും നിയമവും സ്വയം നിർണ്ണയിക്കുകയും അത് നടപ്പിലാക്കാനും മറ്റൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുമേൽ കൂട്ടം ചുമത്തി ശിക്ഷ വിധിക്കാനും നടപ്പിലാക്കാനും ആവശ്യമായ പൊലീസ്‌സംവിധാനങ്ങളും ആയും അഞ്ചും സ്വയം നിർണ്ണിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കുണ്ണുപോലെ മുളച്ചുവരുന്ന നിരവധി സ്വകാര്യ ബാക്കുകളും ഫോനാൻസിംഗ് കമ്പനികളുമുണ്ട്. തവണാവൃപ്പസ്ഥിതിൽ കോടിക്കണക്കിന് രൂപയുടെ വാഹനങ്ങളും മറ്റു വസ്തുകളും മുൻകുറായി നല്കുന്ന വസ്തു കച്ചവടക്കാരുണ്ട്. വാക്കിന്റെ ബലത്തിൽ കോടികൾ അഡ്യാൻസായി നല്കുന്ന റിയൽ എസ്റ്റേറ്റ് ഇടപാടുകാരുണ്ട്. ഭൌധ കമ്പനി എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ സ്വകാര്യമായി പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുക്കുന്ന പതിനായിരക്കണക്കിന് ആളുകളുണ്ട്. അയൽസംഘമാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇവിടെ വന്ന് നമ്മുടെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ വീടുവീടാന്തര കയറിയിരിങ്ങി പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുക്കുന്നവരുണ്ട്. ഇവരോക്കേ മുൻകുറായി കോടുക്കുന്ന പണം തിരിച്ചുകുട്ടിക്കും എന്നതിന് എന്നാണ് ഉറപ്പ്? പോലീസാംഗോ? അതോ കോടതിയോ? തിരിച്ചടവിൽ വിഴച്ച പരുത്തിയാൽ, പത്രം പതിനഞ്ചും വർഷം കേസുനടത്തി കോടതിയിൽനിന്ന് വിധി സന്ധാരിച്ചുംശേഷം പണം തിരിച്ചുകുട്ടിക്കും എന്ന വിശ്വാസ തതിൽ കടംകൊടുക്കുന്ന ശുദ്ധാന്തമാക്കശേം ആരക്കില്ലും ഉണ്ടാകുമോ? സംശയമാണ്. ഇവർക്കോരോറുത്തർക്കും സ്വന്തമായ പോലീസ് സേനയും കോടതിയും നീതിന്യായവൃപ്പസ്ഥിതിയും ശിക്ഷാരാജികളും ഉണ്ട് എന്നതാണ് സത്യം. കടം വാങ്ങിയവർ, അമ്മവാ വസ്തുകൾ മുൻകുറായി കൈപ്പറ്റിയവർ കൂട്ടു സമയത്ത് തിരിച്ചടച്ചില്ലെങ്കിൽ, മുടക്കിയും പണം വസ്തുലാക്കാൻ അവർക്ക് അവരുടെതായ സംവിധാനങ്ങളുണ്ട്. ഇതു സംവിധാനത്തിനുകീഴിൽ സ്വന്തമായി വാഹനവും, കോട്ടും സുരക്ഷാ മാസത്തിൽ പതിനായിരങ്ങൾ ശമ്പളവും പറ്റുന്ന പതിനായിരക്കണക്കിന് ചെറുപ്പക്കാർ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. അവരിൽനിന്ന് കൊട്ടപ്പാൻസംഘങ്ങളിലേയ്ക്ക് എറെയോന്നും അകലമില്ല എന്നതാണ് സത്യം. രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുഭൂമസമ്പത്തിലുള്ള നീതിനിർവ്വഹണ സംവിധാനം പരാജയപ്പെടുകയോ തീരുമാനങ്ങളടക്കാൻ അസാധാരണമായ കാലത്ത് മസം വരുത്തുകയോ തങ്ങൾ ആശഹരിക്കുന്ന രീതിയിൽ തീരുമാനം ഉണ്ടാവില്ല എന്ന് ഉറച്ച വിശ്വാസം മുലയനക്കേന്നെങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ് സ്വകാര്യമായ ഇത്തരം സംവിധാനങ്ങൾ ഉയർന്നുവരാൻ കാരണം. കാരണമെന്തായാലും ശരി, ജനാധിപത്യരീതികളുടെയും, സംസ്കാരത്തിന്റെയും വഴിയിൽനിന്നുള്ള പുറകൊടുപോകാണ് ഈ

എന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടാവും എന്നു തോന്തുന്നില്ല. നീതിനൃഥ വ്യവസ്ഥയുടെ ഇത് സ്വകാര്യവത്കരണംതന്നെന്നയാണ് എല്ലാ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളും തങ്ങളുടെ കഴിവിനൊൽക്കെ ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ ഉള്ള അളവിൽ നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

കൊലപാതകങ്ങൾ നടക്കുമ്പോൾ, അത് ആസുത്രണം ചെയ്ത വർത്തന പ്രതികളുടെ പട്ടിക തയാറാക്കി പോലീസിനു നല്കുകയും, കേസുവിസ്തരിക്കുമ്പോൾ ‘അലിവി’ തെളിയിച്ചോ, ഫ്രോസ്വിസ്താ രത്തിന്റെ പഴുതുകൾ ഉപയോഗിച്ചോ കളിപ്പത്തികൾ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നത് പരസ്യമായ രഹസ്യമാണ്. എത്രകിലും കുറച്ചുപേരെ പ്രതിയെന്ന നിലയ്ക്ക് അറിസ്തുചെയ്യുകയും അവരുടെ മുഖം മരച്ച ഹോട്ടോയും കൊലനടത്തിയ രീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള രസകരമായ ദേശാദിയും പത്രത്തിൽ അച്ചടിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നതോടെ പ്രതി കൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു എന്ന തോന്തൽ പൊതുസമൂഹത്തിനുണ്ടാകുന്നു. മാസങ്ങളോ വർഷങ്ങളോ കഴിഞ്ഞ് കേസ് കോടതിയിലെത്തുമ്പോൾ പ്രതികൾ രക്ഷപ്പെട്ടാലും ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാലും മാധ്യമങ്ങളും ജനമനസ്സും അതിൽ വേണ്ടതു താല്പര്യം കാണിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഹോക്ക്‌ലോറൂക്ലിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കലാപങ്ങളും പ്രതിഷ്ഠയ അങ്ങമൊക്കെ നിലവിലുള്ള മർദ്ദനസംബിധാനം മാറ്റമില്ലാതെ നില നിർത്താൻ സഹായിക്കുന്ന സേപ്റ്ററിവാൺവുകളായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നു പറയാറുണ്ട്. അതുപോലെ, കുറുക്കുത്രും നടക്കുമ്പോൾ അത് കമ യാകിമാറുകയും, കുറുവാളിയെ നിർണ്ണയിക്കുകയും കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് അവരെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരു കമയ്ക്കുപിന്നാലെ പോവുകയും ചെയ്യുന്ന മാധ്യമങ്ങളും ഹോക്ക്‌ലോറൂക്ലെപ്പോലെ നിലവിലുള്ള കൊലപാതക രാഷ്ട്രീയം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്ന സേപ്റ്ററി വാർവ്വുകളായി അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ മാറിപ്പോവുന്നു എന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുടെ അച്ചടക്കം ലംഘിച്ച് മറുക്കണ്ടം ചാട്ടുന കുലംകുത്തികളാണ് പലപ്പോഴും കൊലപാതകരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഇര കളായി മാറുന്നത്. കുലം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതുതന്നെന്നയാണ്. കുലത്തെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നത് അച്ചടക്കമുള്ള ഏതൊരു വ്യക്തിയുടേയും കട മയും. ദൈവമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് തെറ്റി സഞ്ചരിക്കുന്നവരെ കൊല്ലുന്നത് ദൈവഹിതം നടപ്പാക്കലാണ് എന്ന് കൈസ്തുമതവും ഇസ്ലാം മതവുമട കമുള്ള മികച്ച സംഘടിതമതങ്ങളും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പുതന്നെ വിശ്വ സിച്ചിരുന്നു. സംഘടിതമതങ്ങളുടെ ചുവടുപിടിച്ച് പ്രവർത്തനം ചിട്ട പ്പെടുത്താൻ ശമിക്കുന്ന ആർ.എസ്.എസ്. പോലുള്ള കേസൾ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇതുതന്നെന്നയാണ് വേദവാക്യമായി സ്വീകരിക്കുന്നത്. കുറു

മാറി മറുകണ്ണം ചാടുന്നത് തെറ്റാണ് എന്ന് പാർലമെന്റി ജനാധിപത്യ ത്തിലെ കുറുമാറ്റനിരോധനനിയമവും അനുശാസിക്കുന്നു. കൊല്ലിന തിനുപകരം തങ്ങൾ ജയിച്ചുവന്ന സകേളിലെ അംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടും എന്നതാണ് കുറുമാറ്റനിരോധനനിയമത്തിന്റെ നിബന്ധന. കുടവും കുട ത്തിന്റെ നിയമവും ഒരിക്കലും തെറ്റിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണോ?

ജൈവപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രത്യേകതയാണ് പ്രത്യുൽപ്പാദനം. സന്താം വംശത്തിൽപ്പെട്ട ജനുകളെ അമവാ സസ്യങ്ങളെ പുനരുത്ഥപ്പാദിപ്പിക്കുക എന്നത് ജീവൻ്റെ ലക്ഷ്യണം തന്നെയാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരേ വംശത്തിൽപ്പെട്ടവ പ്രത്യുൽപ്പാദനത്തിലൂടെ സന്താം ശത്രുതത്തനെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഭൂമിയിൽ ജീവൻ്റെ ആരംഭിച്ച കാലം മുതലുള്ള ജനുസ്സുകൾ മാത്രമേ ഇന്നും ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു കാണുന്ന അത്യയുംതരം ജനുകളും സസ്യങ്ങളും ജീവൻ്റെ ആവർദ്ദഹിച്ച കാലംമുതൽക്കുതനെ നിലനിന്നിരിക്കണം. സത്യം അങ്ങനെയ ലഭ്യനാണ് ശാസ്ത്രപ്രവാക്കം തെളിയിക്കുന്നത്. എകകോശജീവിയായ അമീബയിൽനിന്ന് മനുഷ്യനടക്കമുള്ള മുഴുവൻ ജനുവർഗ്ഗങ്ങളും, ചുമരിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചുകാണുന്ന പുശ്പലുപ്പോലുള്ള വളരെ ചെറിയ സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് കാലിനോമാർണ്ണിയയിലെ മരമുത്തച്ചയാടകകം ഇന്നുകാണുന്ന കോടിക്കണക്കിന് സസ്യങ്ങളും പരിണമിച്ച് ഉണ്ടായി വരണ്ണമെക്കിൽ ജൈവപ്രപഞ്ചം സന്താം വർഗ്ഗത്തെ അമവാ ജനുസ്സിനെ പുനരുത്ഥപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം ജനുസ്സിന്റെ നിയമങ്ങളെ അമവാ അച്ചടക്കം ഓരോ തവണയും അൽപ്പാർപ്പമായി തെറ്റിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. വംശത്തിന്റെ ജൈവഘടനയെ ആവർത്തിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിനെ തെറ്റിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന പ്രക്രൃതിയുടെ വിസ്മയകരമായ സർഭ്ബാത്മകത ജീവികളുടെയും സസ്യങ്ങളുടെയും ഭൗതികശരീരത്തെ മാത്രമല്ല, അവയുടെ മനസ്സിനെയും ചിന്തകളെയും കൂടി സ്വാധീനിക്കാതെ തരിക്കും. ആശയലോകത്തെ ജൈവവൈവിധ്യമാണ് ബഹുസ്വരതയെന്നും പ്രക്രൃതിയുടെ ബഹുസ്വരതയാണ് ജൈവവൈവിധ്യം സാധ്യമാക്കുന്നത് എന്നും പറയേണ്ടിവരും. നിങ്ങൾ എൻ്റെ ആശയത്തെ എതിർക്കുമ്പോൾ, എന്നിക്കും എൻ്റെ നിലപാട് സമാപിക്കാനും നിങ്ങളെ അത് ബോധ്യപ്പെടുത്താനും ഉള്ള അവസരം സുപ്പർക്കുന്നു എന്ന ചിന്തയാണ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്നതോതിലൂള്ള പ്രതിപക്ഷബഹുമാനം. ഈ പ്രതിപക്ഷബഹുമാനമാണ് ബഹുസ്വരമായ നിരവധി ചിന്തകളിൽനിന്ന് ഏറ്റവും യുക്തിസഹമായ നന്നിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ മനുഷ്യസമുഹത്തിന് കരുത്തുപകരേണ്ടത്.

മാവിന്റെ അണ്ടി കുഴിച്ചിട്ടാൽ മാവുതന്നെ മുളച്ചുവളരുന്നു എന്നത് കുലത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന പ്രവർത്തിയാണെങ്കിൽ നുറ്റാണ്ടു കൾ കഴിയുമ്പോൾ, മാവ് എന്ന ഒരു ജനുസ്സിൽത്തന്നെ വൈവിധ്യം സംഭവിച്ച് പലതരം മാവുകൾ ഉണ്ടായിവരുന്നു എന്നും ആയിരക്കണ്ണ കിന്ന് വർഷങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ ഇവയേരോന്നും പലപല പലവുകൾ ഞങ്ങളായി അറിയപ്പേടുകയ്ക്കാം എന്നും വരുന്നത് കുലംകുത്തുക എന്ന പ്രകൃതിയുടെ ജൈവസ്വഭാവം കൊണ്ടാണ്. മനുഷ്യർ ഏറെരെയാനും ഇടപെടാത്ത, കാടിന്റെ സുക്ഷമമലികളിലാണ് ജൈവവൈവിധ്യം പല പ്ലാശും ഉടലെടുക്കുക എന്നു പറയാറുണ്ട്. ആവർത്തനത്തിന് പുർണ്ണ മായും വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാതെ അച്ചടക്കം ലംഗിക്കുന്ന വിപ്പവകാരികളാണ് ജൈവവൈവിധ്യത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന സർദ്ദാത്മകമന്ന സ്ഥിന്റെ സുക്ഷമമലികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

ഭാഷയില്ലോ കാണാം പ്രാദേശികദേശങ്ങളിൽനിന്നീന് കാലുകമേണ പുതിയഭാഷകൾ രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന ഇതു വിശേഷസ്വഭാവം. മലയാള ഭാഷയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അത് ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് മുന്നാം നുറ്റാണ്ടിലെ സംഘക്രമത്തികളിൽ തനി തമിഴായും, ക്രിസ്തുവർഷം പത്രണഭാം നുറ്റാണ്ടിലെ രാമകമപ്പാട്ടില്ലും കൂപ്പണകമപ്പാട്ടില്ലുംമൊക്കെ തമിഴിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും സങ്കരമായും, പതിനൊമ്പാം നുറ്റാണ്ടിൽ, ചെറുശ്രേറിയുടെയും പുന്താനത്തിന്റെയും എഴുത്തച്ചന്റെയും മൊക്കെ കൂതികളിൽ തനി മലയാളമായും രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നതുകാണാം. പള്ളുവനാടനെന്നും, കോഴിക്കോടനെന്നും കണ്ണൂരിന്റെയും മലപ്പുറത്തിന്റെയും തൃശ്ശൂരിന്റെയും തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെയും നാട്ടുഭാഷയെന്നും ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന മലയാളത്തിന്റെ നുറുക്കണക്കിന് പ്രാദേശികദേശങ്ങളിലും പുതിയ ഭാഷകൾ ജനിക്കുന്ന പ്രവണതയെയും പ്രകൃതിയിലെ ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെ വ്യാപനമായി തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. ഇങ്ങനെകുലത്തെ അനുസരിക്കൽ അച്ചടക്കമാണെങ്കിൽ കുലത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുക എന്നത് വിപ്പവമാണ് എന്നും പ്രകൃതിയിലായാലും മനുഷ്യരിലായാലും, ചിന്തകളില്ലും ദർശനങ്ങളിലുമായാലും കുലംകുത്തികൾ വിപ്പവകാരികളാണ് എന്നും നാം സമതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവരും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞതാൽ കുലപതികളും കുലസേവകരുമല്ലോ, കുലം കുത്തികളാണ് ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്നത് എന്നർത്ഥം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ നിലപാടുതറ

പ്രാഹി. മേലൻ ചന്ദ്രമേരൻ

സാഹിത്യം ആരംഭിച്ചു അന്നുതോട് ആരംഭിച്ചതാണ് സാഹിത്യം എന്നിന് എന്ന ചർച്ച. എല്ലാ ചർച്ചയും വന്നുനില്ക്കുന്നത് ഇന്നും ഒരേ നിലപാടു തയാറാണ്. ജീവിതം! ജീവിതം എന്നതാണ് എന്നതിനെക്കു ചിച്ച ഔഷധകളും മതപ്രവാചകരും തത്പരിക്കരും മറ്റും നുറ്റാണ്ടു കളായി ചർച്ച ചെയ്തുവൻകയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തി നിന്റെയും പാരസ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിപ്രാചീനമാർ തൊട്ടിങ്ങാട്ട് അതുന്നായുനിക്കാർ വരെ അനന്തചർച്ചകൾ നടത്തിപ്പോന്നു. വ്യക്തമായ ഉത്തരമൊന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല സമസ്യ കുടുതൽ സക്കീർണ്ണമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ജീവിതം ഏകലൈറ്റും അവന്നാം നിക്കാത്തതുകൊണ്ട് സാഹിത്യവും അവസാനിക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തെ പൂറ്റിയും സാഹിത്യത്തെപൂറ്റിയും പറഞ്ഞുവെക്കാവുന്ന ഒരേയാരു സത്യം രണ്ടിനും അസംഖ്യം മുഖങ്ങളുണ്ടെന്നതാണ്. ജീവിതത്തെ ജീവിതയാമാർത്ഥ്യത്തെ - രണ്ടായി വിജീച്ഛാൽ പ്രത്യക്ഷമെന്നും പരോക്ഷമെന്നും പറയാം. നമ്മുടെ ഉപരിതല സ്പർശിയായ ബോധത്തിലൂടെ (-കണ്ണ്, മുക്ക്, ത്രക്ക്, നാക്ക്, ശവണം-) നാം അറിയുന്നത് ഇന്ത്യയക്ഷമമായ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ യാമാർത്ഥ്യത്തെയാണ്. ഇത് നമ്മുലമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്. ഈ നമ്മുലത്തിന്റെ ഉള്ളിലാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരോക്ഷമായ, സുക്ഷ്മമായ പ്രപഞ്ചമുള്ളത്. ഇത് നമ്മുടെ ഉപബോധത്തിന്റേയോ - അബോധത്തിന്റേയോ - ആത്മാവിന്റേയോ പ്രപഞ്ചമാണ്. സുക്ഷ്മം, സുക്ഷ്മതരം, സുക്ഷ്മതമം എന്നതാണീയാതെ. സത്യസാന്നിദ്ധ്യ സമന്വിതമായ ഈ മഹാ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ദുരുപരമായ മഹാന്യകാരജടിലെ സമസ്യയിലേയ്ക്ക് ഒരു ദർശനത്തിന്റെ - Intuition - വെളിച്ചും പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്നവനാണ് സാഹിത്യകാരൻ. എന്തെല്ലാം ഈ

നിലപാട് - സാഹിത്യകാരൻ ജീവിതത്തെ സ്വയം കണക്കാനുവന്നാണ് എന്ന നിലപാട് - വ്യക്തമാക്കുക എന്നതായേ ഇതു ലേബന്തതിനേൽക്കൂട്ടാം.

സാഹിത്യത്തെ ജീവിതത്തരമായ മറ്റു പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ചട്ടുകാൻ കുറോപാണ്ഡിത്യ ജല്പനങ്ങളെല്ലായും നിർവ്വചന വെകുതങ്ങളെല്ലായും പ്രത്യയശാസ്ത്ര പ്രതിബെഖ്യതകളെല്ലായും ആചാര ബാഹ്യലൈഞ്ചലെല്ലായും നമുക്ക് ബലി കൊടുക്കേണ്ടി വരും. ഇരുപത്തി ചെയാനാം നൃറാണ്ടിനേൽക്കൂട്ടു ആദ്യ ഉദ്ധേഷം താണ്ടിക്കഴിഞ്ഞ നാം ഒരു സാഹിത്യകാരൻ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ജീവിത സമസ്യകളുടെ വിവര സാങ്കേതിക രൂപം കണ്ണേ തീരു. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ഒരു കാഴ്ച പ്ലാറ്റഫോമാം, നമുക്ക്. ജീവിതമെന്ന് നാമൊക്കെ വിശ്വാസിച്ചുപോരുന്നതും വിശ്വാസിപ്പിച്ചു പോരുന്നതും രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കപ്പെട്ട അതിനേൽക്കൂട്ടു ഉപരിതലഭന്നതയാണ്. വാമവലതുപക്ഷങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ജീവിതത്തിനേൽക്കൂട്ടു ഉപരിതലത്തിലെ യുക്തി. രാഷ്ട്രീയത്തിന് സ്വന്തമായ യുക്തികളുണ്ട്, പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിനേൽക്കുയോ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനേൽക്കുയോ ഒച്ചിത്യമില്ലെങ്കിലും. ജീവിതം അതിനേൽക്കൂട്ടു ആത്മാവിനേൽക്കൂടു സഹതയിൽത്തന്നെ അയുക്തികമാണ്. അയുക്തികമായ ജീവിതത്തിനേൽക്കൂടു പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് - ജനം, മരണം, ദുഃഖം, തുഷ്ണി, വികാരം, നിരാഹരം, കാമം തുടങ്ങിയവ - ശാശ്വതമായ പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന് സാധിക്കുകയില്ല. ജീവിതത്തെ ഒരു ദർശനമായി സമീപിക്കുവോൾ അവിടെയും ജനകീയ പ്രതി തത്ത്വങ്ങളിലും (Mob psychology) വ്യക്തിഗത സർഭു സത്തകളാണ് - (Individual human creativity) സംഗതമാകുന്നത് എന്ന് കാണാം. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സർവ്വബേസന്യാധിപത്യം രേപ്പോലെ നിൽക്കുന്ന നേതാക്കളുടെ ഉപരിവ്യക്തിത്വമാണ് ചതിത്രത്തിൽ യാമാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നത്. കുടുതൽ ഉന്നതവും വികസിത പുമായ വ്യക്തിത്വപരികളിലേക്കുന്നിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ത്രാ-രാജീവ് ഗാന്ധിമാർ, അമേരിക്കയിൽ കെന്നാഡി, നിക്സൻ, ബുഷ് എന്നിവർ, റഷ്യയിൽ സ്ലോവിൻ, ലെനിൻ, ക്രുഷ്ചേവ്, ഗോർബചേവ് തുടങ്ങിയവർ ഇതു സത്യം തെളിയിച്ച് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. കേരളത്തിലുമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ സമുന്നത രാഷ്ട്രീയ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ - ഇ.എ.ഐ.എസ്സിനെയും അച്ചുതമേനോനെയും മന്ത്രിനെന്നയുംപോലെ. ഇത്തരം വ്യക്തിത്വങ്ങളിലും കാലം ചതിത്രമെഴുതിയോ എന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. റഷ്യൻ വിപ്പവത്തിനേൽക്കൂട്ടു കണ്ണാടി എന്ന് ലെനിൻ വിശ്വാസിപ്പിച്ച ഫോർമേറ്റോയി 1898-ൽ പറഞ്ഞു : “മാർക്സ് പ്രവചിച്ചപോലെ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെ സേച്ചുപദ്ധത്യം കൈമാറും ചെയ്യപ്പെടുക

മാത്രമായിരിക്കും, സംഭവിക്കുക!” ഇപ്പോൾ ലോകത്തിലെ എത്തു രാഷ്ട്രീയവും ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് - പരോക്ഷ സുക്ഷ്മ ഭാവങ്ങൾക്ക് - അന്യം നിന്ന് ചില പ്രത്യേക സ്ഥല വിചാരത്തിൽ ഇതാണ് ജീവിതമെന്ന് നമ്മെന്തൊക്കെ അന്വരപ്പിച്ചുകളയുകയാണ്. “എറുവും പ്രധാനമേഖല വിപ്പവം പരീക്ഷണശാലയിലും കലാകാരന്റെ ശില്പശാലയിലുമാണ് നടക്കുന്നത്” എന്ന് ആധ്യാത്മിക നാടകക്കൂത്തായ യുജിൻ അയനെന്നപ്പേരോ പറഞ്ഞു. മനുഷ്യരാശിയുടെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രം വാർത്തടക്കുന്നത് ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെയും സാഹിത്യകാരന്റെയും അഭിവരിക്ഷണങ്ങളിൽ വെച്ചാണ് എന്ന് നമുക്ക് ഇപ്പോഴും ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ കഴിയുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ ദുർദ്ദിഷ്ടളിൽനിന്ന് അകലേക്ക് സാഹിത്യത്തെ കൊണ്ടാത്തിച്ചു നിരുപക്കണ്ട് ശബ്ദം കേൾക്കു: “ഭരണാധികാരികളുടെ കരുത്തും രോഗങ്ങളും തടക്കംപൂശ്യങ്ങൾക്കും കൊലപാതക വാസനകൾക്കും അധികാര ഭ്രാന്തിനും അഴിമതികളും പ്രേരണയായിത്തീരുന്നോ ടോർഡേസ്റ്റായിയുടെയും ഗൊയ്മദയയുടെയും മഹത്ത്വപൂർണ്ണമായ അത്രോഗ്യം, ഒരു നീംഷയുടെ ഭ്രാന്ത്, ഒരു പ്രൂണ്ഡിന്റെ അസ്മ, ഒരു ഭോസ്തോയ വിന്കലിയുടെ അപസ്ഥാരം, ഒരു ജയിംസ് ജോയ്സിന്റെ കാഴ്ചക്കുറവ് - ദർശനങ്ങളുടെ പർവ്വതഗിവർങ്ങളിലെത്താനും വികാരങ്ങളുടെ ജലകയെങ്ങൾ കാണാനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.” (കെ.പി.അപ്പൻ) ഈ വാക്യം ഉല്പത്തിച്ചു തീരുന്നോൾ ആ ചവച്ചു ചവച്ചു തുപ്പിയ ചോദ്യം വീണ്ടും അസ്വാസ്യപ്പെടുത്താനെന്തതുന്നു. അപ്പോൾ കാലിക സമുഹപരിവർത്തനത്തിൽ എഴുതുകാരന് എന്നും പ്രതികരിക്കാനില്ലോ? ചണ്ടി വലിച്ചെടുത്ത് വീണ്ടും ചവച്ചു തുപ്പേണ്ടതില്ല. എന്നാലും പുർവ്വസൃതികൾ പരിപ്പിച്ച പാംഭാഗങ്ങൾ മരക്കാരായിട്ടില്ല. ജോസഫ് മുണ്ടഗ്രേറിയുടെയും കുട്ടിക്കുഷ്ഠണമാരാരുടേയും നല്ലകാലത്ത് വ്യക്തിയാണോ സമുഹമാണോ എന്ന ചോദ്യമാണാല്ലോ ഉച്ചേസ്ത്രരം കേട്ടത്. വ്യക്തിയാണ് പ്രധാനമെന്ന് പറഞ്ഞ മാരാർ പക്ഷപാത സിഖാന്തത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അക്ഷരമാല കുറിച്ചു. മാരാർ സമുഹത്തെ നീംഷയിക്കുകയല്ല ഉണ്ടായത്. തന്റെ അശമുള്ള മനഃശാസ്ത്രപര്യടനങ്ങളിലും, ധാർമ്മിക സമീപനങ്ങളിലും സമുഹത്തിന് അരിന്ദോട്ടിലിയൻ വിതാനത്തിൽത്തന്നെ ഒരു സാംസ്കാരിക സംശുദ്ധീകരണം നടത്തുകയായിരുന്നു. പ്രോഹ: ജോസഫ് മുണ്ടഗ്രേറി സാഹിത്യം സമുഹസംസ്കാരസാഹചരിത്വം പറഞ്ഞപ്പോൾ അത് ‘വ്യക്തികൃതം’ എന്ന് കുട്ടിച്ചേരകാൻ മട്ടിട്ടില്ല. മാരാരുടെ ദന്തഗോപുരത്തെ സമാഗ്രേഷിച്ച ദോ. സുകുമാർ അഴിക്കോടിന്റെ പശയ സാഹിത്യ നിരുപണത്തിലെ പുതിയ

ദന്തഗോപുര ദർശനവും മരക്കാറായിട്ടില്ല. എം. തോമസ്‌മാത്യു “ദന്തഗോപുരത്തിലേക്ക് വീണ്ടും” സഞ്ചരിച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ നിരുപകരൻ്റെ വാക്കുകൾക്ക് നവതയുണ്ട്: “കാവ്യപ്രചോദനത്തിന്റെ അഭ്യന്തരമായ അസ്വാസ്ഥ്യം അനുഭവിക്കുന്നോൾ കവി തന്നിലേക്കുതന്നെ ഒരുണ്ടുന്നു. സയം സൃഷ്ടമായ ഒരു ദന്തഗോപുരത്തിന്റെ ഒരുന്നത്യുന്നതിൽ താരക അള്ളുടെ ശിതകിരണാഞ്ചലുടെ ദീപ്തി മാത്രം പ്രസരിക്കുന്ന ഒരു മേഖലയിൽ സൃഷ്ടിയുടെ പരമ മുഹൂർത്തത്തിൽ കവി ഇരിക്കുന്നു. ഈ ഏകാന്തസാധനയുടെ ലോകത്തിൽ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചമില്ല. കവിയും അധ്യാളുടെ മാധ്യമവും മാത്രമെയുള്ളൂ” (ദന്തഗോപുരത്തിലേക്ക് വീണ്ടും) “ഞാൻ ഉണ്ഡായതിനുശേഷമാണ് എൻ്റെ പ്രപഞ്ചമുണ്ഡായതെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രപഞ്ചവൈത്തകാൾ വല്ലുത് ഞാനാണെന്നും പറഞ്ഞ സി.ജെ. തോമസിനെ ഓർക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ഏകാന്ത തപന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കപ്പെട്ട മുടങ്ങൻ സിഖാനവാദങ്ങളിൽ കറഞ്ഞുന്ന പുതിയ സാഹിത്യത്തിന്റെ മുക്കിക്ക് ദന്തഗോപുരവാദത്തിന്റെ ഒരു പുനഃസൃഷ്ടിപോലും അനിവാര്യമാണെന്ന് ഞാൻ പറയും.

കാലഹരണപ്പെട്ട ആധുനികതാവാദത്തിന്റെ പ്രപ്രാന്വേഷണത്തു യാണോ കാലസംരക്ഷണത്തിന് നിയുക്തമാക്കുന്നത്? ആശക ഒട്ടും അസ്ഥാനത്തല്ലതാനും. പക്ഷേ ഇന്ന് വിർത്തന് നാലേ ഉടഞ്ഞുപോകേണ്ട രാഷ്ട്രീയ വിശ്വാസങ്ങളെ ആൾ ദൗവാജ്ഞായുണ്ടുള്ളിക്കുന്ന പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിന്റെ ചാന്തപ്പരിസ്വരവു വാദം ഇങ്ങനെ പായാനും എന്ന പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ്. അറുപതുകളുടെ അവസാനത്തിലും, എഴുപതുകളിൽ മുഴുവനുമായി ചക്രവാളങ്ങളെയും ദിഗന്നങ്ങളെയും ഇല്ലാംലിച്ച പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആധുനികത എന്ന സ്വന്ധായം കുഖ്യാരുടെയും കോമാളികളുടെയും, സമുഹപരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന് കടക വിരുദ്ധമായി ചിന്തിക്കുന്നവരുടെയും പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നുവെന്ന് നാം വിലയിരുത്തി. ഈ പ്രതിബുദ്ധതയില്ലാത്ത സാഹിത്യകാരരാർത്ഥനെ ഇപ്പോൾ ആധുനികക്കാർ കാലത്തശുതുന്നതത്രയും സമുഹപ്രതിബുദ്ധ സാഹിത്യമാണെന്നും പറയുന്നു. മരണ സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽനിന്ന് ജനന സർട്ടിഫിക്കറ്റുണ്ടാക്കാൻ ആര്ഥിയാനോഷണങ്ങളുടെ വഴി തേടി, ആനേകൾ. വിജയൻ്റെ വസാക്കിൽപ്പെടർന്നു കയറിയ അസ്തിത്വദുഃഖം ‘ഗുരുസാഗരത്തിലെ ഭാഗവത പ്രശ്നത്തിലാണ് ചേരക്കേണ്ടത്. ഇവരുടെത് കാലിക്കരയിൽ നിന്ന് കാലാത്തീതത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയാണെങ്കിൽ എം. മുകുന്നൻ ആധുനികതയിൽ നിന്ന് വിസ്തൃതത്തിലേക്കു തന്നെയാണ് മറുക്കണ്ടം ചാടിയത്. സത്യം എവിടെയാണ് ചോർന്നു പോകുന്നത്? എവിടെയാണ് അത് കാലത്തിന് സുക്ഷിക്കാൻ നിക്ഷിപ്തമാകുന്നത്? പ്രതിബുദ്ധതയില്ല എന്ന്

വന്നാൽ അപകടമാണ്. ഉണ്ടന്ന് പറഞ്ഞാലുമുണ്ട് അപകടം. വലതു പക്ഷത്തോടോ ഇടതുപക്ഷത്തോടോ ആരോടാണ് പ്രതിബാലത? അങ്ങെ നെയ്യുമുണ്ട് ചോദ്യം. വാമവലതുപക്ഷങ്ങൾ സ്വയം അലിഞ്ഞുചേരുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ തനിജലനമുണ്ട്. നാം കാണാതെ പോകുന്നത് സങ്കുചിത വീക്ഷണങ്ങളുടെ തിമിര ബാധകാണ്ഡാണ്. ഇന്നും ആ തനിജല നത്തിന്റെ പേര് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു തന്നെയാണ്. എന്റെ കവിതകളിൽ നിന്ന് അപ്പും എടുത്തു മാറ്റിയാൽ ഏക ആത്മവും പുഷ്പം എടുത്തു മാറ്റിയാൽ ആത്മവയവും സന്നേഹം എടുത്തു മാറ്റിയാൽ ആത്മതയവും സ്വാതന്ത്ര്യം എടുത്തു മാറ്റിയാൽ ചതുർ ആത്മക്ലൈം എന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുമെന്ന് നിലവിലിച്ച ഇരാക്കിന്റെ കവി ഷഷ്ഠകോ ബെക്കാ സിന്റേ ശബ്ദം ലോകത്തിൽ എത്തു കവിയുടെയും ആത്മാവിന്റെ രോദനമാണ്. “സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം” എന്ന് ആറ്റിക്കുറുക്കിപ്പിറഞ്ഞ ആശാൻ തന്നെ എന്റെ കവിക്കുലഗുരു. അമൃതത്രമായ സ്വാതന്ത്ര്യരൈത ജീവിതമാക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ അസംസ്തുപ്തിയുടെ, അസ്വാസ്ഥ്യ തിന്റെ, നിത്യാനോഷ്ണ പാത തന്നെ ശരണാഗതി!

പക്ഷേ ഓരോ നുറ്റാണ്ടിന്റെയുമെന്നാലും ഓരോ നിമിഷത്തി നീണ്ടയും ജീവിതം മാറുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ജീവിതം എന്ന മഹാസ മുദ്രയെത്തു ട്രാകകെ കെട്ടിപ്പുണ്ടുന്നതിന്നു പകരം പുതിയ സാഹിത്യ കാരൻ തിരക്കൾ എല്ലിപ്പറിക്കുകയാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാരണവും ടത്തിൽ, സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം, പ്രകൃതി, ശാസ്ത്രം ആശയം, തത്ത്വങ്ങൾ എല്ലാം ജനകീയ വർക്കേരിക്കപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇമേജ്, മെറ്റപൾ, സിസ്റ്റം, മിത്ത് എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭാഷയും ശൈലിയും പരിപർത്തന വിശയമാകുന്നു. എഴുത്തുകാരൻ മരിക്കുകയും വായനകാരൻ പിരക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുസ്തക വായനയുടെ അനുഭവം അർജ്ജുന ശസ്ത്രവിദ്യപോലെ എന്നിൽ നിന്ന് ആയിരങ്ങ ഇക്കുന്നു. ഏതേതപ്പനിർമ്മാണ കലകളിലേക്ക് കൂതിപ്പ് തുടർന്നാലും എല്ലാ തിരക്കൾക്കുമപൂറം ഒരേ കടലുണ്ടെന്ന സത്യം ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് സാഹിത്യം വ്യതിരിക്തമല്ലെന്ന ‘എക്കത്രം’ വിജംബരപ്പെടുത്തിക്കാണേം അഭിക്കും.

അറുപതാണ്ടിനിടയിൽ സംഭവിച്ചത്

ഡോ. ഉള്ളി ആദശാധകൻ

‘കുടിയൊഴിക്കൽ’ പിറന്നിട്ട് അറുപതാണ്ട് തികയുകയാണ്. അതിനിടയിൽ അത് പലപാട് വായിക്കപ്പെട്ടു. വിസ്മയത്തിന്റെ കവിപ കഷമായും മദ്യവർത്തി ജനിയുടെ ആശങ്കയായും മറ്റും. ജനി-ജനി യാളത്തി പ്രണയത്തിന്റെ വളർച്ചയും തകർച്ചയും കണ്ടവരുണ്ട്. ‘കുടിയൊഴിക്കൽ’ കാല്പനികതയുടെ ‘കുടിയൊഴിക്കലാ’ഞാൻ ആശോശ ഷിച്ചവരും ഏറെ. വൈലോസ്റ്റിള്ലിയുടെ മാസ്റ്റർപീസാണ് ‘കുടിയൊഴിക്കലേ’ന്ന് അന്നും എന്നും ഒരുപോലെ ഉംഗ്ലോഷിച്ചവരും കുറവല്ല.

അറുപതാണ്ടിനിടയിൽ നദിയിലും ജലമേരെ ഷുകിപ്പോയി. ഒരു വിസ്മയാശയാത്രയും അലച്ചാർത്തുകൊണ്ട് കടന്നുപോയില്ല. ചില ശ്രമങ്ങൾ ദറ്റപ്പെട്ട പരാജയങ്ങളായി.

ബുമികന്നുയെ വേർക്കാൻ/വന മോഹമേ!-യിന്ദ-

കാർമ്മക്കമടുത്തു നീ/കുലച്ചുതകർത്തനോ!....

(ഒ.എൻ.വി. - വളപ്പാട്ടുകൂർ)

എന്ന ചിലർ സകടപ്പെട്ടു. തച്ചുടയ്ക്കലിന്റെ തച്ചുശാസ്ത്രങ്ങൾ അസ്ത മികാതെനിന്നെന്നകില്ലും കവി വിഭാവനം ചെയ്തപോലുള്ള മഹാശോശ ഷങ്ങലോന്നും സംഭവിച്ചില്ല. ചില ‘വെള്ളിമീൻചാട്’ങ്ങൾ കാണാൻരു ന്നുംകൂടാ. ഭൂപരിഷ്കരണനിയമംപോലുള്ളവ പഴയ ജനിത്തത്തിന്റെ കടയ്ക്കൽ കത്തിവെക്കുകയും നവോത്ഥാനാനന്നരപോരാടങ്ങൾ ചുപശ ണ്ണത്തിന്റെ കൃത്യതയെല്ല ആട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തു. പകരം വന തെന്ത് എന്ന ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായും ഉയർന്നുവരുന്നു.

ജനിത്തത്തിന്റെ തകർച്ചയോടെ ‘കുഷിഭൂമി കർഷകൻ’ എന്ന മുദ്രാവാക്യം ഉയർന്നുവരികയും കുഷിഭൂമി എറെക്കുറെ കർഷകർക്ക്

ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. നവമുതലാളിത്തത്തിന്റെ വരവും ഗർഹം പണ തതിന്റെ മണ്ണജലിപ്പും കാര്യങ്ങളെ പിന്നായും മാറ്റിമറിച്ചു. ഉപദോഗം പ്രധാന സ്വാംപ്രാവമാവുകയും ഉത്പാദനം മുടക്കിക്കുകയും ചെയ്തു. വയ ലുകൾ നികത്തപ്പെടുകയും കുന്നുകൾ നിരതപ്പെടുകയും ചെയ്യു ബോൾ ജമി-കുടിയാൻ ബന്ധവും ജനിയെ നിലംപരിശാകരിയ വിപ്പ വമഹാഖ്യാലാഷയാത്രയും ഇതിവസ്ത്രമായ കാവ്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി യെന്ത് എന്ന ചോദ്യം ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഉയരാം. ജമി-കുടിയാൻ ബന്ധത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യം എന്നതിനപ്പുറം, മദ്യ വർത്തി മനുഷ്യന്റെ ആന്തരിക സംഘർഷം വ്യക്തമാക്കുന്ന കൃതി എന്ന നിലയ്ക്ക് ‘കുടിയൊഴിക്കലി’നെ വായിക്കുന്നതായിരിക്കും ശരി. അതെക്കാലത്തെത്തയും മനുഷ്യന്റെ പ്രശ്നമാണ്. പക്ഷമേതന്നു നിർണ്ണ യിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാലത്തോളം ആന്തരിക സംഘർഷം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ’സകലപവും യാമാർത്ഥ്യവും രണ്ടിക്കാത്ത’ അവസ്ഥ കവിയുടെ സഹജഭാവമല്ലോ!

പലവഴിക്ക് വായിക്കപ്പെട്ട കുടിയൊഴിക്കലിന്റെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകളാണ് ഇവിടെ വിശകലനംചെയ്യുന്നത്. കാലപ്പനികതയെ കുടിയൊഴിക്കുകയും റിയലിസ്റ്റെത്തെ മലയാളകവിതയിൽ കുടിയിരുത്തുകയും. ചെയ്ത കവികളാണോളോ വൈലോപ്പിള്ളിയും എൻ.വി.-യും ഇട ശ്രൂരിയും. ഭാഷാപ്രയോഗംകൊണ്ട് കവിതയെ ധ്യാനമാക്കിയത് എൻ.വിയാണ്. എന്നാൽ കുടിയൊഴിക്കലിലെ ഭാഷാവശകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ മറിച്ചൊന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടിവരും. പ്രതിപാദ്യത്തിനിണ്ണാനുന്ന ഭാഷയും പ്രതിപാദനഗൈലിയുമാണ് കുടിയൊഴിക്കലിലുള്ളത്.

മുന്നുത്തരം പദാവലികളാണ് പ്രധാനമായി കുടിയൊഴിക്കലിൽ കാണുന്നത്. കാർഷിക ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്, അതിലോന്. ‘കുടിയൊഴിപ്പിക്കുക’ എന്നത് കാർഷികജീവിത സംസ്കാരത്തിൽ നടപ്പുള്ളതാണ്. ജമി-കുടിയാൻ ബന്ധം നിലനിന്നിരുന്ന സംസ്കൃതിയിൽ കുടിയൊഴിക്കലിന് രാഷ്ട്രീയവും ചരിത്രപരവുമായ അർമമുണ്ട്. കുടി (മദ്യസേവ) ഒഴിപ്പിക്കുക എന്നും, കുടി(ൽ) ഒഴിപ്പിക്കുക എന്നും, കാലപ്പനികതയെ കുടിയൊഴിപ്പിക്കുക എന്നുമുള്ള പലവിധം അർത്ഥസ്ഥികാരത്തിന് ഇടം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിതയുടെ തലകെട്ട് തലയു യർത്തിനില്ക്കുന്നത്. കുടിയൊഴിക്കലിൽ പ്രയോഗിച്ച കൊയ്ത്തൽ, ഓവുമുണ്ടകൾ, കച്ചിൽ, മാടം, ലാടം, കുടിൽ, കുര എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങളിലുംതന്നെ കാർഷികസംസ്കാരത്തിനകത്ത് പരിചിതങ്ങളും പ്രചുരങ്ങളുമാണ്. അതുതന്നു പദങ്ങളെ എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ വൈലോപ്പിള്ളിയിലെ കർഷകൾ ബഹുശ്രദ്ധനാണ്. കന്നിക്കൊയ്ത്തൽ,

മകരകൊയ്തത്, കണ്ണീർപ്പാടം, വിന്തും കൈകേട്ടും, കയ്പവല്ലുൾ, കൊയ്തതുകഴിഞ്ഞ്, ജലസേചനം, പച്ചക്കറിത്തോട്ടം, പടയാളികൾ തുടങ്ങിയ തലക്കെട്ടുകൾ വെലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവൃസംസ്കാരത്തിലെ കുള്ള ദിശാസൂചകങ്ങളാണ്.

കാലപനികകാലത്തും അതിനുമുമ്പും കവിതയിൽനിന്ന് മാറ്റി നിർത്തിയിരുന്ന പദങ്ങളും ശ്രദ്ധികളും സമൂഹമായി പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട് വെലോപ്പിള്ളി; കുടിയൊഴിക്കലിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. തോന്ത്രം സമുദ്രം എത്തുകാലത്തും ജനസാമാന്യം കരുതിയിരുന്നവ കവിതയിലേക്ക് കടുന്നുവരുന്നു, യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ.

തേവിടിഴ്മി, നീഡൈനിനേ കണ്ണൽ
തേവിവെച്ചുത്? ചോറീനിക്കില്ലോ?
(കുടിയൊഴിക്കൽ)

ദേവദാസിമാർ കാവൃങ്ങളിൽ കമാപാത്രമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തേവിടിഴ്മി എന്ന പ്രയോഗം ഒരുപക്ഷേ കവിതയിൽ ആദ്യമായിട്ടായി തിക്കും പ്രയോഗിക്കുന്നത്. തേവിയാട്ടവും (ഭാസിയാട്ടം) തേവിയാളും (തേവിടിച്ചി) ചരിത്രവുമായി പരിചയമുള്ളവർക്കൊക്കെ അറിയാം. ക്ഷേത്രത്തക്കി എങ്ങനെ വേശ്യയായിത്തീർന്നു എന്നത് ചരിത്രമാണ്. ചരിത്രമെന്തായാലും തേവിടിച്ചി(ഴ്മി) എന്ന പദം മലയാളിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൊള്ളാനാവാത്ത തെറിയാണ്. കവിതയുടെ ഭാവ സ്വഭാവത്തോന്നുസ്വത്തമാണവധിയം ഇത്തരം പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ വെലോപ്പിള്ളിക്കുള്ള വൈവേം നിസ്തർക്കിതമാണ്. കുടികിടപ്പുകാരൻ ഭാര്യയോട് ‘കണ്ണൽ തേവിവെച്ചതെന്തിനാണ്, ചോർ എന്നിക്കില്ലോ?’ എന്നു ചോദിക്കുന്നോൾ ചോർ മറ്റാർക്കോ ഉഞ്ഞിയെടുത്തു കൊടുത്തി തിക്കുന്നു എന്ന സുചനയുണ്ട്. ഇവിടെ ‘തേവിടിഴ്മി’ എന്ന സംബോധന എല്ലാ തലത്തിലും തരത്തിലും അന്വർത്തമാവുന്നു.

ബുഷ്ട്രഭുപ്പുലയാടികൾ പാർക്കു-
മിപ്പുരയ്ക്കിടിവെട്ടു കൊള്ളണ്ട്
(കുടിയൊഴിക്കൽ)

പുലം വയലാണ്. പുലത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്നവൻ പുലയൻ. എന്നാൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായാരു അർത്ഥമാണ് പുലയാടിക്കുള്ളത്. പുലയാടുക എന്നാൽ വ്യുംപിച്ചിക്കുക (പുല=വ്യുംപാരം). പുലയാടി വ്യുംപാരി(ണി)യാണ്. പുലയാട്ട വ്യുംപാരവും. കവി ഉൾപ്പെടുന്ന കുടുംബവെത്തയും പുർഖികരെയും ശകാരിക്കാൻ കുടികിടപ്പുകാരൻ ഇതിന്റെ ഒരു പദം പ്രയോഗിക്കുന്നതെങ്ങനെ?!? വർഗ്ഗപരമായി താൻ

അനുഭവിക്കുന്ന അധിസ്ഥിതത്വവും അവജനയും, വിദ്യേഷവും പക്ഷയുമായി പരിണമിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽനിന്ന് ഉറന്നൊഴുകുന്ന വാക്കുകൾക്ക് ചെടിപ്പുകളുടെ പിൻബലമുണ്ടാവുക സാധാരണമാത്രം. മിനുസമുള്ള വാക്കുകൾ തേടി നാം അലയുന്നത് കാല്പനിക സാന്ദര്ഘ്യത്തിന്റെ മണിമേടയിൽ മയങ്ങിനില്ക്കുമ്പോഴാണെന്നതിന് ഈ കാവ്യത്തിൽനിന്നും സാക്ഷ്യാജ്ഞാണ്. പ്രയോഗിക്കേണ്ട വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നതാണ് ‘കുടിയോഴിക്കലി’ന്റെ സവിശേഷത.

ചെറുയാം വിടൻ ഞാനിനി മേലിൽ
കഷ്ടമെങ്ങനെ കണ്ണാടി നോക്കും?

മലയാളത്തനിമ നിരാണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു പദമാണ് ചെറു. ‘ചെറു’വിൽനിന്നുണ്ടായ ഈ പദത്തിനർത്ഥം നീചൻ, നികുഷ്ടൻ തുടങ്ങിയവയാണ്. ചെറിയ കുടിലാണ് ചെറുക്കുടി(ൽ). ഇപ്പോളിത്തരത്തെ ചെറുത്തരമെന്ന് വിളിക്കാം. ചെറു എന്നാൽ അല്പം എന്നർത്ഥം (‘മുഖം ചെറു വിയർത്തു’ എന്ന് ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ). ചെറുയ്ക്ക് പകരം വെക്കാൻ മറ്റു ഭാഷാപദങ്ഗൾക്കൊന്നും ആവില്ല. പരിഭാഷയ്ക്ക് വഴിയോന്ത ഞാനാണ് ‘ചെറു’. അതുണ്ടാക്കുന്ന അർത്ഥപരിസരം സൃഷ്ടിക്കാൻ മഡ്രാസിനുമാവില്ല. ഒരു പദം അതിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽനിന്നെന്ന സവിശേഷമായ ഭാവാർത്ഥങ്ങളെ നിഗീരണംചെയ്യുന്നു. ‘ചെറുയാം വിടൻ’ എന്ന പ്രയോഗത്തിലും തിരഞ്ഞക്കുതമായ രണ്ട് പദങ്ങളെ ചേർത്തുവെക്കുകയാണ് വെലോപ്പിള്ളി. കവിതയിൽനിന്ന് ആട്ടിയക്കറിയിരുന്നവയെ കുടിയിരുത്തി വാഴിക്കുകയാണ് ഈ ‘കുടിയോഴിപ്പിക്കലുകാരൻ’. ‘കൊള്ളിവാക്ക്’ തുടങ്ങിയ പദപ്രയോഗത്തിലും മലയാളിൽനിന്നും കാത്തുസുക്ഷിക്കുവാനും കവിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളകളെൽ, പീരജീവിതം, തതറിയുടെ പുരം തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളും കാവ്യത്തിൽ നിന്നവാർന്നു നില്ക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളുടെ ധാരാളി തവിട്ടും കുടിയോഴിക്കലിനെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നു. കൊച്ചൻ, സൊല്ലി, ഒക്കത്ത്, മാടം, ഇററ, ചക്ക്, പരി, പെയ്തത്, ചെന്നി, ചെകിട്ട്, കുടി(ൽ), ഉററ, പക്ക്, കാവ്, ആട്ട്, കുര, പണ്ഠം, കുപ്പ് തുടങ്ങിയ നാമപദങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഗ്രാമീണസംസ്കൃതിയിൽനിന്ന് ഉരുവംകൊണ്ടവയാണ്. ചേരുക, പെരുക, വാച്ച്, മുരിനിവരുക, തേവുക, ഓരിയിട്ടുക, ഞാലുക എന്നീ ക്രിയാപദങ്ങളും ഗ്രാമതയ്യുടെ സ്വപ്രശ്നമുള്ളവയാണ്. ഓരോ പദത്തിനും അതുപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സംസ്കാരവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടാവും. അതുയിൽക്കാണ് സന്ദർഭത്തിൽനിന്നും കൈവന്ന

അർത്ഥഭാവതലം അതു പ്രയോഗിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിനും ഉണ്ടായിരിക്കും. ശാമീസാസംസ്കാരത്തിന്റെ പശ്ചാത്യലഭത്തിൽ ചപിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാഡ്യ തതിൽ ആ പശ്ചാത്യലഭവുമായി ഒരുപോവുന്ന പദങ്ങളും പ്രയോഗ അഭ്യും ആവർത്തിക്കപ്പെടുക സ്വാഭാവികമാണ്. അതരം ഒരു സ്വാഭാവികതയെ നിലനിർത്താനായിരിക്കണം ഒരുപക്ഷേ സൊല്ലയ്ക്കും ഇററയ്ക്കും പീറയ്ക്കും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവുക.

ഈൻ, കാർഷികസംസ്കാരം കുറ്റിയറ്റുപോയി. പകരം ഉപദോഗസംസ്കാരത്തിന്റെ കുടിയേറ്റമായി. തിളകമൊർന്ന കുപ്പികളിൽ വന്നെന്ന തന്മുഖം തൊണ്ടുകളിൽ ഒഴിച്ചു കഴിക്കേണ്ടതില്ല. ഉറക്കളും പീറ നാറ്റുവും മുകൾിന്തുവിൽനിന്ന് പറപറന്നു. ചെറുതരം അണിയര വാഴു സോൾ പുറംപുച്ചുകളിൽ വെണ്ണ ബെട്ടിത്തിളങ്കി. വിടക്കാർ അരങ്ങു കീഴടക്കുകയും തേവടിഗ്രീമാർ പുതിയ ആട്ടവ്യവസ്ഥകൾ ചിട്ടപ്പെട്ടു തന്മുകയും ചെയ്തതിനാൽ ഇനി ഒരു കവിക്കും ഇള്ളിയം മലയാളത്ത നിമയെ കെട്ടിയെഴുന്നള്ളിക്കേണ്ടി വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കൈക ചുകി പോളീഷ്ചെയ്ത പുറംമോടിക്കൾക്കെത്ത നാം ചെറുയും വിടനും തേവടിയാജും ഒക്കെയാണെങ്കിലും,

ചെറുയാം വിടൻ ഞാനിനിമേലിൽ

കഷ്ടമെങ്ങനെ കണ്ണാടി നോക്കും?

എന്ന സത്യസന്ധമായി മൊഴിയാൻ ഇനി ഒരു കവിക്ക് കഴിയുമെന്നും കരുതാനാവില്ല. എന്നാണാവോ നെഞ്ചുകീറി നേരിനെ കാട്ടാനുള്ള നെമ്പരും നമുക്കുണ്ടാവുക? അറുപതാണ് അതെ വലിയ കാലയളവ് ല്ലേണ്ണാ.....

കലയും സമ്മാനവും പിന്നെ മത്സരവും

ഡി. വി. ശേവിനൻ നായർ

കമകളിവേഷകാർക്ക് അരങ്ങേത്തുവെച്ചുതന്നെ വല്ലതും പാരിതോഷികം - ഒരുപുസ്തികയാവാം, കാല്യറുപ്പികയുമാവാം- നല്കാറുണ്ടായിരുന്നു, പണ്ട് ചിലർ. അതു നല്കുന്ന ആർക്ക് അതിന്റെ പാതമായ വേഷകാരരെന്തെ ആട്ടം ഇഷ്ടപ്പെട്ടു എന്നേ ഇതിനാർത്ഥമുള്ളു. താൻ ഒരു കലാസ്വാദകനും കലാപ്രാസാദകനുമാണെന്ന് നാലൂർ അറിയണമെന്നു ഭാതാവിഞ്ചേ ആഗ്രഹംകൂടി ചിലപ്പോൾ ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്നു വരാം. ഒരുപക്ഷേ ആ കലാകാരൻ ആ കലാപ്രണയിയ്ക്ക് വല്ല പഴിക്കും വേണ്ടപ്പെട്ടവനാണെന്നോ, കലാകാരൻ കലാപ്രണയിയെ നേരത്തെ വേണ്ടപോലെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നോ വന്നുകുടായ്ക്കയുമില്ല.

സാഹിത്യസമ്മാനങ്ങളുടെ കമയും ഇത്താക്കത്തെന്നായാണ്. ഓട്ടം ചാട്ടം മുതലായ അഭ്യാസങ്ങൾപോലെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി ഒന്നാം സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല സാഹിത്യത്തെപുണ്ടും. അതുകൊണ്ട്, ഇന്ന ഭാഷയിൽ, അമവാ ഇന്ന ദേശത്ത്, ഇന്നകൊല്ലം എഴുതപ്പെട്ട ഏറ്റവും മികച്ച കൃതി ഇന്നത്തെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് ഒരർത്ഥമെയുള്ളു - നിർണ്ണേതാക്കൾക്ക് അതിഷ്ടപ്പെട്ടു എന്ന്. അതിനാൽ, എത്ര സമ്മാനവും അത് നല്കുന്നവരുടെ അഭിരുചിക്കുള്ള തെളിവേ ആവു, കൃതിയുടെ സാഹിത്യമുല്യത്തിനുള്ള തെളിവാവില്ല.

ഈ സത്യത്തെ രണ്ടുതരം അന്യാളിത്തങ്ങൾ വന്നുമുടിയി തിക്കുന്നു: സമ്മാനത്തിന് ദേശവ്യാപ്തി കൂടുന്നതിനൊന്ന് കൃതികൾ സാഹിത്യമുല്യം കുടും എന്നും സമ്മാനത്തുകയ്ക്കാത്ത് സാഹിത്യത്തെ വിലമതിക്കാം എന്നും. ഒരു കവി കേരളസാഹിത്യാക്കാദാമി അവാർഡ് നേടുന്നതിലും വലിയ കാര്യമാണ് അഞ്ചാനപീഠസമ്മാനം

നേടുന്നത്; നോബർസ്റ്റൂമ്മാനാർഹനായാലോ, ആശ വിശ്വമഹാകവിത നേരായായി. അതുപോലെ, ഒരു കൃതി ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ അവാർഡിനാർഹമായെങ്കിൽ, പുസ്തകം വായിക്കാതെത്തന്നെ, സാധനം കുറേ കന്തത്താവണമെന്ന ഒരു തോന്തൽ ഉണ്ടാകാതിരിപ്പുണ്ട് എന്തുകു മാവും. പുസ്തകം വായിച്ചിട്ട്, ഇതിനുമാത്രം ഇതിലെന്നുള്ള എന്ന വല്ലപ്പോഴും തോന്തുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്.

മരിച്ചു, ദേശവ്യാപ്തി കുടുംതോറും സമ്മാനാർഹതയെ സംഗ യിക്കുകയല്ലോ വേണ്ടത്? ഒരു കൊല്ലം ഇന്ത്യയിലെ നാനാഭാഷകളിലായി പുറത്തിരിഞ്ഞുന്ന സർവ്വക്രതികളും പരിശോധിക്കാൻ മാത്രം ബഹുഭാ ഷാഹാംഗാർഡിത്തവും സാഹിത്യ വിവേചനബുദ്ധിയും സമയവും ഒരി ണങ്ങിയവർ ആരൈക്കില്ലമുണ്ടാ? അതിനാൽ, അവിനേയാതലവന്തിലെ ഏതു സമ്മാനത്തിന്ത്തുയും നിർണ്ണാതകശർ, പരിശാനനയ്ക്ക് അയച്ചു കിട്ടിയ ഏതാനും കൃതികളിൽനിന്ന് മറ്റു ചിലർ തിരഞ്ഞെടുത്ത കൃതി കളുടെ തർജ്ജമമാത്രം നോക്കിയാവണം വിധി നിർണ്ണായിക്കുന്നത്. ചുരു ക്കത്തിൽ, സമ്മാനഭാനത്തിനു പിന്നില്ലെങ്കിൽ അവാർഡ് കമ്മിറ്റിയംഗ ണ്ണളുടെ പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിമാത്രം. സമ്മാനത്തുകയുടെ വലിപ്പചെ റൂപമാക്കേ, സമ്മാനഭാനതാകളുടെ ഭാഗ്യാരത്തിന്തെ വലിപ്പചെരുപ്പമേ കാണിക്കുന്നുമുള്ളു.

വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു കൃതിക്ക് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിനേലുള്ള പ്രഭാവമൊന്നുകൊണ്ടാണ് നാം അതിന്തെ മുല്യമറിയേണ്ടത്. ഒരോ വായ നയിലും പ്രതിനവരസമായിതേതാനുണ്ട്, അന്തഃകരണാന്തര ഉഴുതുമറി ചീട്ട് സംസ്കരിക്കുന്നു, ഏതു കൃതിയും ഉത്തമംതന്നെ - മറ്റുള്ളവർ അതിനെപ്പറ്റി എന്തുപറഞ്ഞാലും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും.

സമ്മാനവും സാഹിത്യമുല്യവും തമിൽ ബന്ധമില്ലെന്ന ഇപ്പ റണ്ടത്തിന്റെ അർത്ഥമുള്ളു; സമ്മാനഭാനമോ സൗകര്യാനമോ അനാശാ സ്വരംഭന്നെന്നാനും വിവക്ഷയില്ല. സ്വാർത്ഥചിന്തയില്ലാതെ ആരൈ കില്ലും സസ്തനാഷം നല്കുന്ന ഉപഹാരങ്ങൾ സൗകരിക്കുന്നതാണെല്ലാ സുജനമര്യാദ; ആർമാർഗ്ഗത്തിലുടെയല്ലാത്ത ധനസ്വാദനും അനഭിലപ്പ ണീയമല്ലതാനും. ഇപ്പറഞ്ഞത്തിന്റെ ഔഷിസമ്മതിയുമുണ്ട്: അകമെ പറയാം: പണ്ട് ജനകമഹാരാജാവ് ഏറ്റവും മികച്ച വേദപണ്ഡിതന്റെ ആയിരം പെക്കാളെ കൊടുക്കാമെന്ന് വിംബവരം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ ധാരാളവെല്ക്കുന്ന ശിഷ്യനോട് പെക്കാളെ ആശുമാനത്തിലേയ്ക്ക് തെളി ചുപകാളളാൻ പറഞ്ഞതു. ഇതു കണ്ടിട്ട്, ‘താക്കർത്തനെന്നോ എറ്റവും മികച്ച വേദപണ്ഡിതൻ?’ എന്ന് ചിലർ ചോദിച്ചതിന്റെ അദ്ദേഹത്തിന്തെ

മരുപടി: ‘എറ്റവും മികച്ച വേദപണ്ഡിതന് നമസ്കാരം. എനിക്ക് ഈ പെക്കളെ കിട്ടിയാൽക്കൊള്ളാം എന്നോയുള്ളൂ.’

വിളിച്ചുന്നപ്പെടുന്ന സമാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിമാത്രമാണ് ഇപ്പറമ്പത്. നാമിന് ആ നിലയോക്കെ കടന്, സമാനത്തിനുവേണ്ടി മത്സരിക്കുക, കുട്ടിക്കളെ മത്സരിപ്പിക്കുക, എന്നേടത്തോളം ഷ്ടെത്തിയിരിക്കുന്ന - സാഹിത്യത്തിൽമാത്രമല്ല, മറ്റൊക്കുലകളിലും. വിജയദശമിക്ക് ഹരിശ്രീ കുറിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പട്ടി മത്സരങ്ങൾക്ക് തയ്യാറാടുപ്പാണ്! മലയാളികളാകട്ട, പുകളുണ്ടെല്ലപ്പോലും മത്സരകളും കാക്കിയിരിക്കുന്നു! ചുരുക്കത്തിൽ, മരണമൊഴിച്ച് മറ്റൊന്തും മത്സരകളും ലിയാവുന്ന കാലം ഒട്ടും വിദ്യുതമല്ല. കലയെന്നത് ആത്മാവിഷ്കരണമാണ്, ആത്മാർപ്പണമാണ് എന്നാക്കേ മറ്റവസരങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശം പ്രിക്കുന്ന ആചാര്യരാജാണ് പലപ്പോഴും ദന്വസരങ്ങളിൽ വിധികർത്താക്കൾ. ആത്മാവിഷ്കരണത്തിൽ, അഞ്ചാർപ്പണത്തിൽ, എവിടെയാണാവോ മത്സരത്തിന് അവകാശം? കലാഭാഗി മുറ്റിനിലക്കുന്ന, കലാകാരന്മാരും വ്യക്തിത്വം മുർത്തിമത്തായി നിലക്കുന്ന, ഓരോ രചനയും ഏറനന്നയമാണെന്ന് അറിയാവുന്ന ആർക്കാൻ ഒരു കലാമത്സരത്തിൽ വിധികർത്താവാകുവാൻ കഴിയുക? ശ്രീതന്ത്രത്വാദ്യാശികളിൽ പണ്ഡിതൻ ചിലർ ചില രാഗമോ താളമോ ഒക്കെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളത് എത്ര തേതാളം പാലിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കി സമാനാർഹത നിർണ്ണയിക്കാമായിരിക്കാം. പകേഷ ഈ വക ചട്ടക്കുടുകളിൽ ഒരുണ്ടുന്ന താണോ കലാസൗംര്യം? കലാകാരന്മാരും ആത്മസ്പർശംകൊണ്ട് ജീവൻ വെക്കാത്ത കലാപ്രകടനം, എത്രമേൽ സങ്കേതനിഷ്ഠമായാലും, സഹൃദയന്ന് ഉള്ളിൽത്തട്ടുമോ? സങ്കേതത്തിവർത്തിയായ ആ കലാസൗംര്യത്തിന് എന്നുണ്ട് അളവുകോൽ?

അതുകൊണ്ട്, കലാമത്സരം എന്ന ആശയംതന്നെ കലയെന്ന നാരിയാത്തവരുടെ മനസ്സിൽ വിളിഞ്ഞ ഒരു നിർത്തമകതയാണ്. അതുകൊണ്ടുള്ള അനർത്ഥവും ചെറുതല്ല.

പ്രതിജ്ഞനിന്നവിച്ചിത്രമാർഗ്ഗമായ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ആളുകളുടെ കഴിവ് പല ചികിത്സാണ്; അതിൽ എറ്റക്കുന്നിച്ചിലും ധാരാളമാണ്. ഓരോരുത്തനും സ്വന്തം കഴിവുമുഴുവൻ, സ്വന്തം നിലനിലപിന്നെന്ന പോലെ സമുദായക്കേശമത്തിനുവേണ്ടിയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാലേ സമുദായം നിലനിലക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്യു. ഇന്നത്തെ മലയാളികൾ കൂട്ടായ്മ എന്നും പശ്ചകാർ തേതാരുമ എന്നും ശൈവശ്രീതയജ്ഞനം എന്നും പറയുന്നത് ഈ പരസ്പരസഹകരണത്തെയാണ്; അതിലധിഷ്ഠിതമാണ് മനുഷ്യസമുദായം. ഇതിനു വിപരീതമാണ് മത്സരം

എന ആശയം മറ്റുള്ളവരെ തോല്പിച്ച് അവനവൻസേ കേമത്തം കാട്ടി തെളിയുക, അതുവഴിക്കുള്ള നേട്ടങ്ങൾകാണ് സുവികരുക, എന ഒരു ലക്ഷ്യമല്ലാതെ മറ്റാനും അതിനില്ലെല്ലാ.

ഈ മത്സരമനോഭാവത്തയാണ്, ആരുടെ സഹകരണംകൊണ്ടുമാത്രം നാം ജീവിച്ചിപ്പോരുന്നുവോ അ സഹജീവികളെ എതിരാളികളായി കാണുന്ന ഈ മാത്സര്യത്തയാണ്, നാം ഈ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും, സംസ്കാരാഭിവ്യഖ്യക്കുതക്കേണ്ട കലാമാർഗ്ഗ തത്തിൽപ്പോലും, ഉട്ടവിവളർത്തുന്നത്. ‘ഓന്നാമനാകു’ എന്നാണെല്ലാ ഞനാം കൂസുമുതൽ നാം കുണ്ഠതുഞ്ചർക്കു നല്കുന്ന നിർദ്ദേശം. ഇതിനർത്ഥം, ‘മറ്റുള്ളവരെ, നിന്റെ കുട്ടാളികളെ മുഴുവൻ, പിനിലാക്കു’ എന്നാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, ‘എല്ലാവർക്കുമൊപ്പം പറിച്ചു മിടുകനൊവു’ എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് പറയുന്നില്ല? ഇതിനു പുറമെയാണ്, ചിത്രകലാമ തസരം കവിതാമത്സരം ഗാനമത്സരം മുതലായ നുറുക്കുട്ടം മത്സരങ്ങൾ. എല്ലാറ്റിന്റെയും ലക്ഷ്യം ഞനുതന്നെ - തോല്പിക്കുക, എല്ലാവരെയും തോല്പിക്കുക. യുവജനങ്ങളുടെ കലാവാസനയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് ഈവ ചെയ്യുന്നതെന്ന വാദം അജ്ഞത്തയോ കാപട്ടമോ ആണ്. അവർത്തിൽ മത്സരബുദ്ധിയും വിജയികളിൽ അഫക്കാരവും പരാജിതരിൽ നെന്നരാശ്യവും തെഴുപ്പിച്ചുവിടുക മാത്രമാണ് ഈവ ചെയ്യുന്നത്. അർത്ഥാൽ, യുവമനസ്സുകളിലെ ഉർക്കുഷ്ടതയെ വളർത്തുകയല്ല, നികുഷ്ടതയ്ക്ക് വളംവെച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് ഈവ ചെയ്യുന്നത്. മത്സരബുദ്ധി മാനുഷികമുല്യങ്ങളുടെ കഴുത്തറുകുകയെ ഉള്ള എന്ന് എത്തു പെരുന്തച്ചൻ പറിപ്പിച്ചാലും നാം പറിക്കാൻ കുട്ടാക്കുകയില്ലെന്നത് വേരെ കാര്യം.

ക്രാന്തികൾഗിരിയായ വേദവ്യാസൻ ഇക്കാര്യം പണ്ഡിച്ചു കുറുരാജകുമാരന്മാരുടെ ആയോധനികിഷണം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദ്രോണാചാര്യർ അവരുടെ ഒട്ട അന്ത്രാഭ്യാസപ്രദർശനം നടത്തുകയുണ്ടായി. അവരുടെ വൈദശ്യം സദസ്യർക്കു കാട്ടിക്കൊടുക്കുകയായിരുന്നു, പ്രത്യുക്താന്തരിൽ, അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ, അവരെ ആനിലയ്ക്കെന്തിച്ച തന്റെ കേമത്തം മാലോകരെ അറിയിക്കുകയാവണം അതിന്റെ പരോക്ഷലക്ഷ്യം. അല്ലെങ്കിൽ, തന്നെ അവരുടെ ആചാര്യനായി നിയമിച്ച ഭീഷ്മരുടെ മുൻപിൽമാത്രം അവരുടെ വൈദശ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ തുപ്പത്തിപ്പെടുത്തിയാൽ മരിയല്ലോ. അതെന്നായാലും, കുട്ടികുഷ്ഠണമാരാർ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, കുറുക്കേശത്തതിലെ മഹായുദ്ധമായി പടർന്നു പതലിക്കാനിരിക്കുന്ന കുടുംബമഞ്ചലം കീഴിൽന്ന് ഇലവിരിഞ്ഞുവരുന്നതാണ് ഇവിടെ കാണാകുന്നത്.

കർണ്ണൻസ് അഹന്ത, യുധിഷ്ഠിരൻസ് ഭയം, ഭീമദ്യരോധനയാരുടെയും കർണ്ണാർജ്ജുനന്നാരുടെയും വൈവരം, കർണ്ണദ്യരോധനയാരുടെ സ്വാർത്ഥപ്രതിതമായ കുട്ടകേട്ട്, ആചാര്യന്നാരുടെ ശിഷ്യപക്ഷപാതം, കുട്ടംബവകലഹം, ജാതിസ്പർശ - അങ്ങനെ എന്നെന്നല്ലോ വികൃതവേഷം അജ്ഞാഞ്ച്, വിദ്യയുടെ പേരിൽ ഒരുക്കിയെ ആ വേദിയിൽ അരങ്ങേറിയത്! വിദ്യയെ പ്രദർശനത്തിനു വെച്ചാലതെന്തെ ഫലമാണ് വ്യാസൻ ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു യജത്മാഞ്ച്, അതിൽ മത്സര തത്തിന് പ്രസക്തിയില്ല; ഉള്ളാവരുത്, എന്ന തത്ത്വം ഓർമ്മിപ്പിക്കാനാവണം ഉപനിഷദാചാര്യനാർ “സഹ നന്ന ഭൂനക്കു സഹ വീര്യു കരവാവ ഹൈ തേജസ്വിനാവധിതമസ്തു മാ വിദിഷാവഹൈ” എന്ന ശാന്തിമ ഗ്രന്ഥത്താണ് പഠനമാരംഭിച്ചുപോന്നതും.

ഈതുപോലെ ഭാവനിർഭരമായ മറ്റാരു സന്ദർഭമാണല്ലോ, കുറു സഭയിലെ ചുത്തുകളിരംഗം. ഒരു മഹായുദ്ധത്തിനു കളമാരുകുകു യായി ആ കളിയുടെ ഫലം. അന്ന് കളിയിൽ ജയിക്കാൻ കാരവപക്ഷം കളികളി കളിച്ചുവെക്കിൽ, പിന്നീട് യുദ്ധത്തിൽ ജയിക്കാൻ പാശ്ചാ വപക്ഷം യുദ്ധമുറി തെറ്റിച്ചു! ഇതിൽ ഒരു കുറയാത്ത ബന്ധമാണ് ആ അഭ്യാസപരശനത്തിനും ആ സർവനാശത്തൊടുള്ളത്. പതിപ്പിൽ മിടുക്കു കാട്ടുക എന്ന ചിന്തയിൽ തുടങ്ങി, കളിയിൽ ജയിക്കുക എന്ന ചിന്തയിലും കടന്ന്, യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലുക എന്ന ചിന്തയിൽ കാലാശിച്ച എറുകളിയാണ് ഇതാകെ - ശരിക്കും ഒരു തീകളെ!

യുദ്ധത്തിനു നാന്നി കുറിച്ച ഈ സംഭവത്തെ, അതിന്റെ രേത വാക്യമെന്നു പറയാവുന്ന മറ്റാരു സംഭവവുമായി, ഒരു ദിവ്രക്കുടുംബം പട്ടിണിക്കിടന്ന് ഒരുമിയെ ഉള്ളിയതിലെ പുണ്യമില്ല യുധിഷ്ഠിരൻസ് അശ്വമേധയാഗത്തിൽ എന്നു വെളിവാക്കുന്ന കമയുമായി, ചേർത്തു വായിച്ചുാലറിയാം വ്യാസൻസ് സന്ദേശമെന്നന്. ദിഗ്രിജയം ചെയ്ത് ചക്ര വർത്തിപരത്തിൽ വാണന്തുള്ളുന്ന യുധിഷ്ഠിരനെയല്ല, ഒരു പട്ടികകുവേണ്ടി സ്വർഗസ്വം പെടിയാനും ബന്ധുമിത്രാദികൾക്കുവേണ്ടി നന്ദിയാതെ ഒറ്റുവാങ്ങാനുമുറിച്ച യുധിഷ്ഠിരനെയാണ് ആ കവി ആ മഹേതിഹാ സന്ത്വിന്ന് ഉപസംഹാരത്തിൽ മാതൃകാപുരുഷനായി വാഴിച്ചിരിക്കുന്നതും.

ആനുഷംഗികമായി മറ്റാരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്ക്: കലാമത്സരങ്ങൾക്കുപരിയായി നാം കൊണ്ടാട്ടുന്ന ഒന്നാണല്ലോ കായി കമത്സരങ്ങളും കളികളും. “യാതിവാംശസ്മുന്നതിം” എന്നു പറയും പോലെ, ഇവയിൽ ആരക്കിലും പിജയിക്കുന്നത് രാജ്യത്തിനുതന്നെ അഭിമാനാവഹമാണെന്ന് വന്നിരിക്കുന്നു; ഇവയ്ക്കുവേണ്ടി പണം വാരി

കോരി ചെലവഴിക്കുന്നത്, രാജ്യരക്ഷയ്ക്കെന്നോപോലെ, ഒഴിച്ചുകൂടാതെ തായിരിക്കുന്നു; എതിർ പരയുന്നവൻ രാജ്യസമ്പേരമില്ലാത്തവനോ രാജ്യദ്രോഹിതനെന്നേം ആണെന്നും വന്നിരിക്കുന്നു! നാട്ടിൽ എറ്റവും വേഗത്തിൽ പായാൻ കഴിയുന്നവനെ കണ്ടുപിടിച്ച്, ആ കഴിവുപയോഗിക്കേണ്ട വല്ല തൊഴിലില്ലെന്ന നിയോഗിക്കാതെ, അധികാർഡിനും നാനാവിധി ബഹുമതികളും മറ്റും നല്കുന്നതിന് എന്തർത്ഥമോ? ഇവക കഴിവുകളിൽ ചില മുഗ്ദങ്ങൾ പണ്ട് നിന്മക്കാൾ മുന്നിലാണെല്ലോ. പക്ഷേ അവ ആയിരത്താണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് നിന്നേടത്തുതന്നെ ഇന്നും നിലക്കുന്നോൾ, നാം എത്രമാതൃതം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ഓട്ടവും ചാട്ടവും കൊണ്ടാനുമല്ല നാം ഈ പുരോഗതി കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതാന്തപരസ്വയില്ലെട ഭൗതികസത്യങ്ങൾ കണ്ടത്തി അവയെ കൈണ്ട് ജീവിതം സുഗമമാക്കി മാറ്റിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, മനുഷ്യരന്തെ സഹന്നൃത്യപ്പണ്ഡിയും അവരെന്തെന്ന മദ്ധ്യം അവരെന്ന സംസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന് ക്രാന്തിരശ്രികളും പ്രതിഭാശാലികളുമായ കവികൾ, സഹജീവികളുടെ ദൃശ്യവുമകറ്റാൻ ആര്ഥാർപ്പണം ചെയ്ത ഹൃദയാലുകളൊയ്യ മഹാപുരുഷരാർ, തങ്ങളുടെ അനുഭവസന്ധിയും ആർജ്ജിതജന്മാനവും പിന്തുലമുറകൾക്ക് പകർന്നുകൊടുത്ത ആചാര്യരാമാർ - ഇവരോക്കെന്നുണ്ട് ഇവ പുരോഗതി കൈവരുത്തിയവർ, മനുഷ്യരെ മനുഷ്യനാക്കിയവർ. മറിച്ചു ഒരാൾക്ക് കൂതിരയെപ്പാലെ ഓട്ടാനോ കഴുതയെപ്പാലെ ഭാരം ചുമക്കാനോ കഴിയുമെന്നുവെച്ച് മാനവരാഗികൾ എന്തു നേട്ടം - വിശേഷിച്ചും അധികാർഡിനും കഴിവിനെ പ്രദർശനത്തിനാല്ലാതെ മറ്റാനിനും ഉപയോഗിക്കുന്നുമില്ലെങ്കിൽ? പണ്ടെന്തെ കാട്ടാളമാർ ആഹാരസംഖാദ നത്തിനും ആത്മരക്ഷയ്ക്കും അപ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവും; ഇന്ന് ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾക്കും അവ അനാവശ്യമോ നിഷ്പ്രയോജനമോ ആണ്. എന്നിരിക്കു, ഇന്ന് സമയം പാശാക്കി അബൈയന്തരിൽ മിടുകൾ നേടുന്നവനെ എന്തോ മഹാകാര്യം ചെയ്ത മട്ടിൽ ആദരിക്കുന്നതെന്നിന്? നുറു കിലോ ഭാരം വരുന്ന ചാക്കുക്കെട്ടുകളോട് പകർക്കും മഴുവൻ മല്ലിട്ടുന്ന ചുമട്ടുതൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ട് സമുദ്രാധികാരിക്കുന്ന പ്രയോജനമുണ്ടെങ്കിലും, അധികാർഡിനും ബഹുമതി? മറിച്ച്, ആവശ്യത്തിലേറെ തിന്നുകൊണ്ടുത്ത സമുദ്രാധികാരിനുതന്നെ ഭാരമായ രൂപത തടിയൻ, ഒരാവശ്യവുമില്ലാതെ, അഞ്ചുറുട്ട് കിലോ ഇരുന്നുകുട്ടി ക്ഷണനേരത്തെയ്ക്ക് എടുത്തുപോന്തിച്ചാൽ, അധികാർഡി ഭാരതരത്തനമാവും!

നമ്മുടെ ഈ ദുർബാസന, ഈ ആനവക്കത്തം, ഈ മുഴുഭാന്ത്, മനുഷ്യസമുദ്രാധികാരി സ്ഥലം പോരാഞ്ഞിട്ട്, തിരുക്ക് സമുദ്രാധികാരി

ലേഡ്ക്കും പരന്നൊഴുകുന്നുമുണ്ട്. ആഹാരത്തിനുവേണ്ടിയും ഇണ യ്ക്കുവേണ്ടിയും മുഗങ്ങളും ചിലപ്പോൾ തൊഴുത്തിൽക്കുന്നതോ കട്ടിപറിയോ പതിവുണ്ടെങ്കിലും, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാണിവണയം വെച്ച്, ശ്രാസം പിടിച്ച്, ഓടാനും ചാടാനുമൊന്നും അവ പുറ പ്ലാറില്ല. പ്രാണിക്കുള്ളം ജനുധർമ്മം പുലർത്താനുമുള്ളതാണ് സ്വശരീരം എന്ന ഭോധമെങ്കിലും അവയ്ക്കുണ്ടെന്നതുമുണ്ട്. മനുഷ്യനാകട്ടെ, മുഗങ്ങളെക്കാണ്ടും പക്ഷികളെക്കാണ്ടും ‘മത്സഹിപ്പിച്ച്’ സിസിക്കുകയും അതിൽനിന്നുള്ള നേടങ്ങൾക്കാണ്ടും സുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മത്സരങ്ങളിൽ അവയ്ക്ക് പലപ്പോഴും പ്രാണിവേദന യോളം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതും ചിലപ്പോൾ പ്രാണിപായംപോലും പിണയുന്നതുമൊന്നും അവനെ അലട്ടുന്നില്ല. ഇതോക്കെ കാണുന്നേം, ‘ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു ജീവി! ’ എന്ന് തിരുക്കുകൾ മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ആശ്വര്യപ്പെടുന്നുണ്ടാവില്ലെന്ന് ആര് കണ്ടു!

ഈ വക മത്സരങ്ങളിൽ പ്രമാധനാർഹരാവുന്ന മുഗങ്ങൾ അഭിമാനവിജ്ഞാനിതരാവാറുണ്ടെന്ന് അവയുടെ പെരുമാറ്റം കണ്ടാൽ തോന്നുകയില്ല. മത്സര വിജയികളായ മനുഷ്യരുടെ ആള്ളാദാഭിമാന പ്രകടനങ്ങൾ പരമദയനീയമാണ്. ആ ഓരോ ആള്ളാദാദാത്തിമർപ്പും മത്സരത്തിലെ മറ്റു പകാളികളുടെ പരാജയത്തിലുള്ള ആള്ളാദാദാത്തിമർപ്പും മാത്രമാണെന്ന്, തനിക്ക് താണ്ടതിൽ ചവിട്ടിനില്ക്കുന്നതിലെ പ്രാക്കുതോല്ലാസം മാത്രമാണ് അതെന്ന്, അവരുണ്ടോ വല്ലപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു? തന്നെ കാൾ കഴിവു കുറഞ്ഞതവരെക്കാൾ താൻ കുറച്ചുഡികം കഴിവു കാട്ടി എന്നല്ലാതെ ഈ വിജയത്തിന് ഒർത്തമവുമില്ല എന്ന സാമാന്യബോധ മെക്കിലും ഇന്നോവരെ എത്തെങ്കിലും വിജയിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

സർഗ്ഗാത്മകമോ പരോപകാരക്കുള്ളം ആയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കേണ്ട ബാല-യുവമനസ്സുകളെ മത്സരാസകതമാക്കുന്നത് ആപത്കരംമാണെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് വിഷയത്തിൽനിന്ന് ഇത്രയും വ്യതിചലിച്ചത്.

പ്രകൃതം തുടരാം: സാഹിത്യകാരനുള്ള, കലാകാരനുള്ള, യമാർത്ഥമബുമതി ‘ഇന്ത്യക്കാ’ ഇതോനപീഠമോ പദ്മശ്ലീയോ കോലം നാട്ടലോ നേന്നുമല്ല, സഹൃദയസമാദരം മാത്രമാണ് ഈ ആഭരം വാക്കിലുടെ പ്രകടമാവണമെന്നുമില്ല; മുകാസ്യാദനംപോലും കവിക്കുള്ള അർച്ചനയാണ്. എക്കിലും, അതിന് രൂപം നൽകിയേ കഴിയു എങ്കിൽ ആത് കാവ്യപഠനവും വിമർശനവുമാണ്. ഇതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് കാളിദാസകൃതികൾ. രണ്ടായിരത്തിൽപ്പരം കൊല്ലും മുൻപ് വിരചിതമായ അവ അനേന്നന്നപോലെ ഇന്നും സഹൃദയരെ തൃപ്തിപ്പെട്ടു

തനിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ നീംട കാലയളവിൽ എത്രയെത്ര വ്യാപ്താനങ്ങളും പറമ്പേണ്ടുമാണ്, എത്രക്കൂം ഭാഷകളിൽ എത്രയെത്ര തർജ്ജമകളാണ്, അവയ്ക്ക് കൈവന്നിരിക്കുന്നത്! തങ്ങളപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരും അവ ആസദികണം, ഭാഷയറിയാത്തവർ പോലും ആസദികണം, എന്ന സഹ്യദയരുടെ ഉത്കടാഭിലാഷമല്ലോ ഇതിനു പിന്നിലുള്ളത്? തങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം - വിവർത്തനവെദ്ധർശ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നൊരുദ്ദേശ്യംകൂടി അവർക്കുണ്ടായിക്കുന്നീല്ല എന്ന് സന്ദതിച്ചാലും, മഹലികമായി ആ കാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണാധിക്യംതന്നെയല്ലോ അവരെ പ്രചോദിപ്പിച്ചത്? ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ് എന്നൊരു ബഹുമതിയാണ് ഒരു കവിക്ക് കൈവരാനുള്ളത്?

രാമാധനമഹാഭാരതണ്ണാളെ നോക്കു. പറമ-വിവർത്തന അഞ്ചുക്കു പുറമെ എത്രയെത്ര സ്വതന്ത്രക്കൃതികൾക്കാണ് അവ പ്രചോദനം നല്കിയിരിക്കുന്നത്! സാഹിത്യരചനകൾക്കുമാത്രമല്ല, ആലോപ്യം ശില്പം നൽത്തനും മുതലായി മറ്റേകൊക്കുന്നും കലാരൂപങ്ങൾക്കും! ആ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി നേരിട്ട് പരിചയം നേടിട്ടില്ലാത്തവർപ്പോലും എത്രക്കൂം സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് അവയിലെ കമകളെയും കമാപാത്രങ്ങളെയും ആനുസ്മർത്തിക്കുന്നത്! ഇതെല്ലാം അവ രചിച്ച മഹാകവികൾക്കുള്ള പ്രശ്നാമമ്മിണാതെ മറ്റൊന്നാണ്?

മരണാനന്തര ബഹുമതിക്കൊണ്ട് എന്തു കാര്യം എന്നു ചോദിച്ചാൽ, കവിക്ക് മരണമില്ല എന്നാണുത്തരം. കാവ്യാന്തിന്ദ്രിയാം അനശ്വരത കവിയുടെയും അനശ്വരതയാണ്. കാവ്യം കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്ദ്രിയപ്രകാശനമാണ് എന്നു പറയുന്നത് ഭാഗികസത്യം മാത്രമാണ്; കവിയിലുടെയുള്ള കവിതയുടെ പ്രകടിഭാവമാണ് കാവ്യം എന്നുകൂടി പറഞ്ഞാലേ സത്യം പുർണ്ണമാവു. കേവല കലാസംഘര്യം അമുർത്തമായ ഒരു സകലപമാണ്. “ആർക്കും നിൻ വടിവിഹില” എന്നു പറയുന്നു കുമാരനാശാൺപോലും. അനേകക്ക് കവികളിലൂടെ പല വടിവിൽ പ്രകടമാവുന്നോഴാണ് നമുക്ക് അതനുഭവപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ, കവി പുജ്ജയെന്നത് ആത്യന്തികമായി സഹാരേയാപാസനയാണ്. വ്യാസകാളിം സാദികൾ മാത്രമല്ല പുജാർഹരാവുന്നതും. മറിച്ചുയരുന്ന സവിത്രാവിനുമുന്നിൽ കുപ്പുന കൈതന്നെ അന്തിയക്ക് കൊച്ചു നിലവിളക്കിൻ നാളം തനിനു മുന്നിച്ചും കുപ്പാറില്ലോ? കാവ്യസെസ്തന്റെത്തിന്ദ്രിയത്തു പരിസ്ഥിരണ്ടാവും സഹ്യദയന് സമാരാധ്യംതന്നെ; സഹ്യദയരുളേജ്ഞടത്തോളം കാലം കവിത സമാർക്കപ്പെടാതെ പോവുകയുമില്ല.

എന്നാൽ, ഉത്തമകവികൾ ദുർലഭരാണനുപോലെ ഉത്തമസഹ്യദയരും ദുർലഭതന്നെയാണ്. അതിനാൽ, തന്നെ കവിത തത്കാലം

ആദരിക്കപ്പെടാതെ പോയാലും കവികൾ നിരാശപ്പെടാനൊന്നുമില്ല; തന്റെ മുള്ളേ, ഒരു കവിയും നിരാശപ്പെടുകയുമില്ല. യഥാകാമംകൊണ്ടോ അനുകരണാദ്വേശംകൊണ്ടോ അല്ലാതെ, അന്ത്:പ്രചോദനങ്കാണുമാത്രമാണ് കവിത രചിക്കുന്നതെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും, കവിയുടെ ഉള്ളിന്നു മുള്ളിൽ കലാപുർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സുക്ഷ്മ ബോധവുമാണായിരിക്കും. ആ പുർണ്ണതയെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതുതന്നൊയാണ് കവിയുടെ സാഹചര്യം. അതിനാൽ, വാഗ്രംത്വപ്രതിപത്തിയല്ലാതെ മറ്റാനും കവികൾ കൊതിക്കാനില്ല; സഹൃദയസമ്മതി എത്രമേൽ വിലപ്പെട്ടതായാലും, സ്വന്തം കാവ്യമനസാക്ഷിമാത്രമാണ് അതിൽ അവസാനവാക്ക് പറയേണ്ടതും.

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. സിനിമാദിന്ദി സമുദ്രസഞ്ചാരം - ഡോ. കെ. ശ്രീകുമാർ - 85.00
2. എസ്.സി.സി.യും സ്കർട്ട് പ്രസ്ഥാനവും - റാഡിଓംസ് റൈറ്റിൽ - 45.00
3. ചിരംഗനം - പി.കെ. ഗോപി - 100.00
4. രണ്ടു കുടുക്കാരികൾ - ഫ്രീനി ബാലുഫേരി - 60.00
5. കല്ലുക്കൽ ഉല്ലാശം - ജി.എസ്. ഉള്ളിക്കുഷ്ണാൻകായർ - 75.00
6. അബ്ദുറഹിമാൻ കവിതകൾ - എ.ബി. കാതിയാളം അബ്ദുഖകർ, വാർത്താ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ - 80.00
7. ഏറ്റോ ബാലുകാലാസ്റ്റ്രണകൾ - ടാഗോർ - പരി: രാജൻ തുപ്പാര - 50.00
8. കല്ലിക്കല്ലുട് - എ.ഓ.ടി ഉള്ളിക്കല്ലുൻ - 45.00
9. അജയൻകുമാർ അമ്മയെ കൊന്നതാൽ - ജി.അൽ. ഇനുഗോപൻ - .75.00
10. സ്വന്നഹപ്പാർവം - ജാനമുകുളത്തുള്ളി - 55.00
11. 15 മിച്ചു കമകൾ - സമാഹാരം : പി.ഡി. കുഷ്ണാൻ നമ്പ്യാർ - 140.00
12. നോക്കുന്നിയും പസ്തിപ്പുത്തണ്ണള്ളും - മേഹൻദിൻ ശ്രീകുഷ്ണാപുരം - 75.00
13. ശാന്തികാലാധാരം - എ.ഓ.എൽ.സി. നായർ - 50.00
14. മറ്റൊരുക്കമൾ - പി. നാരായണൻ - 60.00
15. അലമതുരകമകൾ - കെ. വിഷ്ണുനാരായണൻ - 80.00
16. കുന്നേക്കുഴി - ഡോ. ഡി. ഗീത - 85.00
17. സംഖ്യാരാക്ഷസാൻ - ഹാസൻ എന്റെസിന്റെബാഭ്യർ. വിവ: ഡോ. അഞ്ജലി എസ്. - 150.00
18. കെ. രാഹുവൻ - ഒരു സംഗ്രഹിതവിചാരം - വി.ടി. മുരളി - 100.00
19. അവസാനത്തെ ചിത്രം - സുധൻ നമ്പന്ത - 105.00
20. അതികാഴ്ചകൾ - സുകുമാർ കുക്കാട് - 45.00
21. നാടൻകലകൾ നാടൻപാട്ടുകൾ - ഡോ. എ.ഓ.വി. വിഷ്ണുനമ്പ്യതിരി - 115.00
22. ചെസലാൻസ് അർന്നർ - ജോർജ്ജ് എലിയർ. വിവ: തുസുർ ലോഹിതാക്ഷൻ - 70.00
23. അധികാരിയിൽ ഭാഷാവിശക്തിക്കണ്ണൾ - ഡോ. ഉള്ളി ആമസ്തരായ്ക്കണ്ണൾ - 60.00
24. രാജാവിക്രമാരത്യന്മാർ - രാജൻ പെരുന്ന - 110.00
25. പ്രസംഗക്ക്ലേശി - ശ്രീമറൻ കൊയിലാണ്ടി - 60.00
26. അഭിവാദയെ - മാടാൻ കുണ്ഠകുട്ടൻ - 120.00
27. ഏകാലാലാൻ കാക്ക - പി.ജെ. ജെയ്യൻസ് - 95.00

മലയാള ചെറുകമ - റിയലിസ്റ്റിന്റെ കാലഘട്ടം

ഡോ. കെ. ബി. സുമിത

“മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും സന്ദർഭവും, പരിണാതവികാസവും മായ സാഹിത്യശാഖയാണ് ചെറുകമ”. ഈപ്രകാരം വികസിതമായ മലയാളചെറുകമാസാഹിത്യം പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തോട് വളരെയധികം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നീട് മലയാളചെറുകമ പല രൂപഭാവപരിണാമങ്ങൾക്കും വിധേയമായി. വേദാന്തത്തിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരും മറ്റുമാണുന്ന മലയാളചെറുകമയിലെ ഒന്നാംതലമുറിയിൽനിന്ന് കമയ്ക്ക് മാറ്റമുണ്ടായിരുന്നു. 1930-കളിലാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രധാനകമാക്കുത്തുകളായ തകഴി, കേശവദേവ്, പൊൻകുന്നാംവർക്കി, ബഷീർ, കാരുൾ, പൊരുക്കാർ, ഉറുബ് തുടങ്ങിവരുടെ കമകളിലൂടെ മലയാളചെറുകമ ശക്തമായ ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു. “കേശവദേവ്, തകഴി, ബഷീർ തുടങ്ങിയ നവോത്ഥാന കമാക്കുത്തുകൾ ആദ്യതലമുറിയുടെ അഭിരുചികളെ നിഷ്പയിച്ചുകൊണ്ടാണ് കമാരംഗത്ത് കടന്നുവന്നതെന്ന് പറയാനാവില്ല. കാരണം ആദ്യകാലകമാക്കുത്തുകൾ നിയതമായ രൂപരീതിപ്പങ്ങളോ, ആശയത്തെസംഹിതകളോ പിന്തലെ മുറയ്ക്കു വേണ്ടി കലാസ്വഷ്ടകികളിൽ രൂപപ്പെടുത്തിവെച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നവോത്ഥാനകമാക്കുത്തുകൾ സമൃദ്ധത്തിലെ ധർമ്മനീതികളുടേയും, തത്ത്വസാരങ്ങളുടേയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നിഷ്പയികളായിട്ടാണ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത്.”

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ കമകൾ റിയലിസ്റ്റിക് സഭാവമാർജ്ജിച്ചവയാണ്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ചെറുകമയ്ക്ക് ഗണ്യമായ സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുക്കാൻ ഈ തലമുറിയിലെ കമാകാരൻമാർക്ക് കഴിഞ്ഞു. “ദേവിന്റെയും തകഴിയുടേയും തലമുറ സത്രയായ മലയാളഭാഷ എഴുതിതാൻ തുടങ്ങി. യാമാസ്യിതികത്വത്തെ പേടിക്കാത്തഭാഷയിൽ എഴുതികമാസാഹിത്യത്തിന് പുതിയെയാരു ഭാഷ നൽകി എന്നുള്ളതാണ് അവർക്കുള്ള പരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം.” തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കമാക്ക

രൻമാർ കമ്മെറേറ്റു വെറുമൊരു വിനോദമായി കണക്കോൾ തകഴി ഉൾപ്പെടുന്ന കമാക്കാരൻമാർ ജീവിത യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ കമകളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. ചെറുകമ്മെറ്റേ ശ്രദ്ധപൂർവ്വം കാണാൻ ഇവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. തകഴിയും മറ്റുമടങ്ങുന്ന അനാത്തത തലമുറയിലെ കമാക്കാരൻമാർ തങ്ങളുടെ രഹനകളിലൂടെ ശക്തമായ സാമൂഹികപ്രസ്താവനും അവരിപ്പിച്ചത്.

സാമൂഹ്യവിമർശനസ്ഥാവമുശ്രേക്കാണ് നിരവധി കമകൾ രചിച്ച കമാകൃത്താണ് തകഴി ശിവശക്രപിള്ള. “മലയാള സാഹിത്യ ത്തിലെ പരാജയ (റയലിസ്റ്റിക്) പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ട ചെറുകമ്മെറ്റു ത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഒരു മഹാകവി എന്ന കേസർ ബാലകൃഷ്ണൻ പിള്ള വിശേഷിപ്പിച്ച തകഴിയുടെ കമാജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത് 1930-ൽ ‘സർവ്വീസ്’ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത സാധ്യകൾ എന്ന കമ്മെറ്റുകൂടിയാണ്. സാമൂഹിജീവിത സത്യങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന റയലിസം ആദ്യമായി സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് അക്കാദം തൊട്ടാണ്.” തകഴിയുടെ റയലിസ്റ്റിക് ചിന്താഗതിക്ക് ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ് ‘പഴനുണിക്കേഷണം’ എന്ന കമ. ‘പേക്കിനാവുകൾ’, ‘ഗാന്ധിജിയുടെ അന്ത്യം’, ‘അവൻ തിരിച്ചുവരും’, ‘നിയമവും നീതിയും’, ‘കൂഷിക്കാരൻ’, ‘കൊച്ചുസേപ്പ്’ തുടങ്ങിയ നിരവധി കമകൾ സാമൂഹിക പ്രസക്തിക്ക് ഉള്ളാൻ നൽകിയിട്ടുള്ളവയാണ്. താഴെക്കിടയിലുള്ളവരുടെ ദാരിദ്ര്യവും, കഷ്ടതകളുമാണ് ഈ കമകളിൽ പ്രതിപാദന വിഷയം. പ്രേമത്രയും, സ്വന്നഹത്യയും ആസപദമാക്കി കേശവദേവ ധാരാളം കമകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടുന്നത്.

കമകളിലൂടെ സാമൂഹ്യവിമർശനം നടത്തിയ മറ്റാരു കമാക്കുത്താണ് പൊൻകുന്നംവർക്കി. 1940-കളുടെ ആരംഭത്തിൽ വർക്കി കമകളശുംതാണ് തുടങ്ങി. സാമൂഹ്യബോധം ബെജുപുലർത്തുന്ന കമകളായിരുന്നു ഇവയിലെത്തിട്ടും. കെട്ടകഴിഞ്ഞ സമൂഹത്താട്ടുള്ള തന്റെ രോഷവും അവലെത്തയും കമകളിൽ കഴിയുന്നിട്ടേതാളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ഈ കമാക്കാരൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പരിഹാസം കലർന്ന സാമൂഹ്യവിമർശനമായിരുന്നു വർക്കിയുടെത്. പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്തിരയുള്ള വർക്കിയുടെ വിമർശനാന്തകമകൾ തികച്ചും ശ്രദ്ധയമാണ്.

കമകളിലൂടെ സാമൂഹ്യവിമർശനം നടത്തിയ മറ്റാരു കമാക്കുത്താണ് പൊൻകുന്നംവർക്കി. 1940-കളുടെ ആരംഭത്തിൽ വർക്കി കമകളശുംതാണ് തുടങ്ങി. സാമൂഹ്യബോധം ബെജുപുലർത്തുന്ന കമകളായിരുന്നു ഇവയിലെത്തിട്ടും. കെട്ടകഴിഞ്ഞ സമൂഹത്താട്ടുള്ള തന്റെ രോഷവും അവലെത്തയും കമകളിൽ കഴിയുന്നിട്ടേതാളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ഈ കമാക്കാരൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പരിഹാസം കലർന്ന സാമൂഹ്യവിമർശനമായിരുന്നു വർക്കിയുടെത്. പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്തിരയുള്ള വർക്കിയുടെ വിമർശനാന്തകമകൾ തികച്ചും ശ്രദ്ധയമാണ്.

സ്വസമുദായത്തിലെ പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിനെതിരെ വിമർശനം നടത്തിയ പർക്കിയുടെ കമകളെക്കുറിച്ച് ഗുപ്തതന്ത്രങ്ങായൽ പറയുന്നത് ഇപ്പോൾ കാരമാണ്: “നിശ്ചിത ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ട്രോക്കെ അതിഭാവുക്കത്താമുള്ള കമകളെഴുതിയശേഷം സ്വസമുദായത്തിന്റെ പരിചിതവുത്തങ്ങളിലേക്ക് കടന്ന് സ്വപ്ഷ്ടോദ്ദേശ്യത്തോടെ ചില കമകളെഴുതുകയാണ് പർക്കി ചെയ്തത്.” ‘അനേകാണി’ നീയുമചുനായോടാ’, ‘ബൈബിൾ’, ‘ജീവിത പുഞ്ചം’, ‘രണ്ടുചിത്രം’, ‘നോൺസെസൻസ്’, ‘എല്ലാം ദൈവനിശ്ചയം’ തുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമകൾ പ്രത്യേകം പുരോഹിത വർഗ്ഗത്തിനെതിരെയുള്ള വിമർശനാത്മക കമകളാണ്. മുതലാളിത്തൊഴിലാളി ബന്ധത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കമകളും വർക്കി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘വീരൻ’, ‘വെളിച്ചത്തിലേക്ക്’ എന്നീ കമകൾ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

“തലനിറച്ച് ആദർശങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുക, ദരിദ്രനെക്കില്ലും ഉറർജ്ജസ്വലനായിരിക്കുക, യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിടാനും സമുദായത്തെ പരിപ്പക്കരിക്കാനും സമരാവേഗത്തോടെ മുന്നിട്ടിരിക്കി, കർണ പീഡകൾക്കു പാത്രമായി ക്രമേണ പിന്തിരിഞ്ഞ് തന്റെ അനുഭവങ്ങളെ ചിലപ്പോൾ ഒരു സിനികിന്റെ ഭാഷയിൽ സോപഹാസമായി, ചിലപ്പോൾ ഹ്യോദയാലുവായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വികാരവായപോടെ ഉള്ളിൽത്തട്ടു മാറ്റ് തുറന്നാലുതുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ കാണാം, ബഷ്ടിരിക്കുന്ന കമക ഇൽ, “സാമുഹ്യപ്രേഷനങ്ങൾ, ദാരിദ്ര്യം, ജീവിതപ്രേഷനങ്ങൾ, പ്രേമം ഇവ യെല്ലാം ബഷ്ടിരിക്കുന്ന കമാവിഷയങ്ങളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കമകളും നർമ്മരസപ്രധാനങ്ങളാണ്. ‘ജയിൽപ്പുള്ളിയുടെ ചിത്രം, ‘ടെനഗർ’, ‘കമ്മ്യൂണിറ്റീസ് ഡെൻ’, തുടങ്ങിയ കമകൾ സാമുഹ്യവിമർശനസ്വാവമുൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്.’ ദാരിദ്ര്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന കമകളാണ് ‘വേശ്യം’, ‘ജനദിനം’, ‘വിസ്തികളുടെ സർവ്വം’ എന്നിവ.

“ഇല്ലാത്തവരുടെ സംഖ്യപെരുകുമ്പോൾ ഉള്ളവർ അവരെ ചുപ്പണം ചെയ്യുന്നോൾ, ക്ഷാമവും പഞ്ചവും നടമാടുന്നോൾ, മാനവികമുല്യങ്ങൾ വിശാഖിക്കപ്പെടുന്നോൾ, മനുഷ്യൻ എറ്റവും വില കുറഞ്ഞ വസ്ത്രവാധിത്തിനീരുന്നു. അങ്ങനെ വിലയില്ലാതായിത്തീർന്ന മനുഷ്യരെയാണ് കാരുൾ ചിത്രീകരിച്ചത്.” കാരുൾന്റെ മിക്ക കമകളിലും ദാരിദ്ര്യം ഒരു പ്രധാനവിഷയമാകുന്നുണ്ട്. തനിക്കുചുറ്റുമ്പുള്ളവരുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും പട്ടിണിയുടെയും കമകളാണ് കാരുൾ കമകൾക്ക്, പ്രമേയങ്ങളാകുന്നത്. ‘പൊതിച്ചോറ്’, ‘അയ്യ്’, ‘പത്തുരൂപ്’, ‘പെൻഷൻ’, ‘ഓൺകാഴ്ച’, ‘ഓൺമുണ്ട്’, ‘വേലക്കാരി’, ‘തുപ്പുകാരൻ’, ‘കാൺചിക്’, ‘അരണതാണം’, ‘ഉത്തരക്കടലാസ്’, ‘എനിക്ക് വിശക്കുന്നു’ തുടങ്ങിയ കമകൾ ശക്തമായ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖങ്ങളാണ്. കാരുൾ കമകൾ മിക്കതും പരുക്കൻ ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്.

ഈ കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത മറ്റാരു കമാക്കു അതാണ് എസ്.കെ. പൊരുക്കാട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന വിഷയം പ്രഭായമാണ്. ‘പ്രേമലേവനം’, ‘പ്രചോദനം’, ‘സേതു’, ‘നിശാഗന്ധി’, ‘പ്രേമത്തിന്റെ വഞ്ചന’, ‘രഹസ്യം’, ‘പ്രേമം’, ‘പ്രതികാരത്തിന്റെ പരിണാമം’, ‘സന്ദർശനം’, ‘പഴയ പ്രേമഭാജനം’ ‘രോമാൻസിന്റെ പിന്നാലെ’, ‘കനിപ്പേമം’, ‘അവളുടെ കാമുകൻ’, ‘സ്ത്രീ’, ‘ഭാര്യ’ തുടങ്ങിയ കമകൾ ഈ വിഷയത്തെ അവലംബിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. റിയലിറ്റിക്ക് സഭാവമുള്ള കമകളും പൊരുക്കാട് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എസ്. ഗുപ്തൻറൊരു ദിവസം പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധിക്കുക: “പൊരുക്കാടിന് റിയലിസ്റ്റത്തിന്റെ എല്ലാ നൃണാഞ്ചുവേലകളും വശമാണ്. (തെരുവിന്റെ കമ പച്ച റിയലി സത്തിന്റെ രസികൻ മാതൃകയാണെല്ലാ) ഏകില്ലും തകഴിക്കും ദേവിനും റിയലിസ്റ്റത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള പാതിപ്പത്യനിഷ്ഠം പൊരുക്കാടിനില്ല. രോമാൻസം രോമാൻസിനിസവും അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടകമാണ്.” കാരുതിന്റെ കമകളിലും മറ്റും കാണുന്ന ഭാരിദ്വയത്തക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രീകരണം പൊരുക്കാടിന്റെ കമകളിലും കാണാം. എന്നാൽ ഈ എല്ലാത്തിൽക്കുറിവാണ് പരയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പട്ടകുപ്പായം, എന്നതകൻ, വൃടി ചാരം, ഭ്രാന്തൻറൊരു തുടങ്ങിയ ഏതാനും കമകൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. ‘നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ’, ‘ഹിന്ദുമുസ്ലിം മെത്രി’, ‘പഴയ കോട്ട്’, ‘ആരുപ്പത്രാ ഇതിലേ ഇതിലേ’, തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവിമർശന കമകളാണ്. റിയലിസ്റ്റത്തിന്റെ കമകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പുറഞ്ഞമായ അർത്ഥത്തിൽ പൊരുക്കാട് ഒരു കാല്പനിക കമാക്കാരനാണെന്ന് പറയാം.

മാനസികബന്ധങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഇണക്കവും, പിണക്കവും, സുവിഭവും ദുഃഖവും, വിഭേദവും വാശിയും, കാരുണ്യവും കൂദരുവും, വിശ്വസിത്തവുമെല്ലാം സഹാനുഭൂതിയോടും, നർമ്മബോധത്തോടുകൂടി നിരീക്ഷിച്ചു ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലാണ് ഉറുബിന്താപര്യം.” എ. അച്ചുതൻ ഇരു പ്രസ്താവന ഉറുബിന്റെ കമകളെ സംബന്ധിച്ചിടതോളം ശ്രദ്ധയ്ക്കുന്നു. ഒപ്പേമന്ത്രക്കുറിച്ചും, ഹൃദയബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം അദ്ദേഹം ഏറെയും എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ‘താമരഞ്ഞാപ്പി’, ‘കുറിഞ്ഞിപ്പുച്ചു, നേരിയപ്രശ്നം, ലാഞ്ഞിയും പുകളും തുടങ്ങിയവ ഉറുബിന്റെ പ്രേമകമകളാണ്. ഹൃദയബന്ധത്തിന്റെ കമകളാണ് ‘എന്റെ മകൻ’, ‘പാൽപ്പുടാടി’, ‘പച്ചക്കുപ്പായം’, ‘കുഞ്ഞിനെനാരുകുപ്പായം’. ‘ഹാജിയാൻ’, ‘സുചിമുന്’ തുടങ്ങിയവ. ബഷീറിന്റെ കമകളിൽ കാണുന്ന നർമ്മബോധം ഉറുബിന്റെ കമകളിലും നിശലിക്കുന്നുണ്ട്. കമയെ കാവ്യാത്മകമാക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമകളുടെ മറ്റാരു പ്രത്യേകത. ഉറുബിന്റെ കമകളിൽ സാമൂഹ്യവിമർശന

സാഡാവം നന്ന കുറവാണകില്ലോ ‘കൊടുക്കാറ്റിൽ’, ‘കുസെടുക്കുന്ന മണ്ണ്’ തുടങ്ങി അപൂർവ്വം ചില കമകളിൽ അദ്ദേഹം സാമുഹ്യപ്രേശന അഞ്ചേള ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

മലയാളചെറുകമയിലെ ‘രണ്ടാംതലമുറക്കാർ’ എന്ന് വിശേഷി പ്രിക്കപ്പെടുന്ന കമാകാരൻമാരുടെ കമകളും അവയുടെ ചില പ്രത്യേകതകളുമാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇവരുടെ ജീവിതവൈക്ഷണങ്ങളും, രചനാരിതിയും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവയെക്കില്ലോ, അടിസ്ഥാന പരമായി ഇവരുടെ കമകൾ റിയലിറ്റിക് സാഡാവം ആർജജിച്ചവയാണെന്ന് പറയാം.

1. എം. അച്യുതൻ - ചെറുകമ ഇന്നലെ ഇന്ന്
2. " - സാത്രന്ത്യസമരവും മലയാളസാഹിത്യവും
3. എം.എം. ബശീർ - സമീക്ഷണം
4. എസ്. ശൃംഗരാജൻ - ‘അവതാരിക’ തെരഞ്ഞെടുത്ത ചെറുകമകൾ
5. കെ. പി. അപുൻ - കലഹവും വിശ്വാസവും

പുരീണ പണ്ണിക്കെഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. മോഹൻലാൻ - താരരാജാവ് - പിസി. ശശികുമാർ - 130.00
2. ഇന്ത്യയിലെ സംസ്ഥാനമുഖങ്ങളും പക്ഷികളും - ആർ. വിനോദകുമാർ - 55.00
3. മനാക്കിനിയുടെ ഗാനം - എം.എസ്. കുമാർ - 125.00
4. അർജ്ജീനയിലെ നാളുകൾ - മധുനായർ നൃത്യാർക്ക് - 60.00
5. ഉറക്കം പ്രസ്തനമാക്കുന്നേശൻ - ഡോ. എസ്. ശാനതകുമാർ - 60.00
6. ഭരതപ്പെട്ടിയം - വൈക്കം വിഭവകാനന്ദൻ - 110.00
7. യതി - റീ.എലിയാസ് - 250.00
8. ടിംബ ചിക്കുകൾ - വാറിൻ ജിബ്രാൻ. പരിശേഷ - എം. സാജിത - 60.00
9. വിജയത്തിന്റെ പഴിപ്പിളക്കുകൾ - ഡോ. രജനി ടി.ജി. - 35.00
10. ആര്യു പരിശയത പിരക്കുകൾ - ടി.കെ. കൃഷ്ണകുമാർ - 80.00
11. സാമുതിരിരാജാവിന്റെ ഭക്തിസാമാജ്യം - ചെന്നേബാളി ശൈനിപ്പാസൻ - 160.00
12. കർണ്ണപെട്ടുന്ന ഓർമ്മകൾ - റക്കുൺ റഹ്മാൻ - 70.00
13. നമ്മുടെ അന്തരീക്ഷവും കാലാവസ്ഥകളും - ഡോ. പ്രദീപ്പകുമാർ വുഡനിൽ - 75.00
14. മർമ്മാണി മുസ - മുഹമ്മദിണൻ - 55.00
15. നാടകാടികമകൾ - ശാരദ പുമരം - 60.00
16. പികിൽസ പുരാണത്തിഹാസങ്കളിൽ - ഡോ. കെ.ആർ. രാമൻനബുതിരി - 95.00
17. നോബർ ജേതാക്കളുടെ കമകൾ - രാജേൻ തുപ്പാര - 140.00
18. കമ കെടുവണ്ണം - സുമംഗല - 175.00

അമുസ്സീണ്ടള്ളും മാപ്പിളസാഹിത്യവും

രഘേഷ് വി. കെ.

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ സവിശേഷമായ ഒരു വിഭാഗമാണ് മാപ്പിളസാഹിത്യം. മലബാറിലെ മുസ്ലീം സമുദ്രാധികാർ രൂപംകൊടുക്കാനാൽ ആ സാഹിത്യരൂപം മാപ്പിളസാഹിത്യം എന്നറിയപ്പെട്ടു. കേരളത്തിലെ മുസ്ലീണ്ടള്ളുടെ മതഭാഷ അറബിയും ശമ്പളഭാഷ അറബി-മലയാളവുമായിരുന്നു. അറബി-മലയാളത്തിലാണ് മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിലെ കൃതികളെന്നും പിറവിക്കാണ്ടത്. എന്നാൽ ഈ സാഹിത്യരൂപം മാപ്പിളമാർക്കിടയിൽ മാത്രം ഒരു അനുഭവിക്കിനിന്നില്ല. ഇതരസമുദ്രാധികാർക്കും അത് വ്യാപരിച്ചു. മുസ്ലീം സമുദ്രാധികാർക്കും അമുസ്സീണ്ടള്ളും മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ സാമ്പന്നമാക്കുകയുണ്ടായി. അമുസ്സീണ്ടൾ അറബി-മലയാളത്തിൽ അവഗാഹമുള്ളവരായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ വരമൊഴിയെ കാൾ മാപ്പിളവാമൊഴിയോട് ആയർമ്മണ്ണമുള്ള പദ്ധതോഗങ്ങളും ശൈലികളുമാണവർ സ്വീകരിച്ചുപോന്നത്.

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കാല്പനികപ്രസ്ഥാനം പുതിയ ദിശകാണിക്കുന്ന കാലത്താണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിൽ ഭാഷാപരവും ഇതിവ്യത്പരവുമായ ഒരു ഗതിമാറ്റം വന്നത്. മാപ്പിള കവികൾ പാരമ്പര്യശൈലിയിൽ നിന്നുമാറി പുതിയ ആവിഷ്കാരരേഖയിൽ സീകരിച്ചപ്പോൾ ഒട്ടേറെ അമുസ്സീണ്ടള്ളായ കവികളുടെ ശ്രദ്ധയും, രചനയും മാപ്പിളപ്പാട്ടശാഖയിലേയ്ക്ക് വ്യാപരിച്ചു.

മാപ്പിളകവിതയെയും പാട്ടുകളെയും ജനകീയമാക്കുന്നതിൽ മുഖ്യപങ്കും വ്യക്തിയാണ് കവിയും, ശാന്തരചയിതാവുമായിരുന്ന പി. ഭാസ്കരൻ. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ജനിച്ച (1924-2007) അദ്ദേഹത്തിന് മുസ്ലീം ജനജീവിതസംസ്കാരവുമായി ഇടപഴക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. മലബാർ കലാപമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസപര്യയെ ഏറ്റു സ്വാധീനിച്ചത്. 1944-ൽ ബൈറ്റീഷുകാർക്കെതിരെ സമരാഹാനം ചെയ്തു

കൊണ്ട് അന്നത്തെ ഇടതുപക്ഷ സ്വാധിനമുള്ള വരികളിൽ അദ്ദേഹമൊരു ശാനമെഴുതി. രക്തസാക്ഷികളായ ഏറനാട്ടിലെ ധീരസബാക്കാളുകളും ചുള്ളി അപദാനങ്ങളായിരുന്നു മുഖ്യപ്രതിപാദ്യം. മാപ്പിളപ്പാട്ടിലെ ജനകീയ ഇശ്വരായിരുന്ന “താമരപ്പുകാവന്തിൽ താമസിക്കുന്നോളേ” എന്ന രിതിയിലായിരുന്നു ആ ഗാനാസ്ത്രം ചമച്ചത്.

“ചീറിട്ടും പിരകികൾക്ക് നേർക്കടുത്തയുവാക്കളേ
ചുള്ളിടാതെ വാളുടുത്ത് ചാടിവിണ സബാക്കളേ
സായ്പ് നാട്ടിയ കഴുമരത്തിലേറിയോരു വീരരേ
കോപ്പുകുട്ടി ആമമാം പൊൻകാപ്പണിഞ്ഞ ധീരരേ
അനുവിണ്ണു മൺമറഞ്ഞ മാപ്പിളസബാക്കളേ
വന്നുനിന്നാ വലിയ തോകിൻ നേർക്കടുത്ത യുവാക്കളേ
പേരിതല്ല പോരിലന്ന് ചോരചിന്തി നിഞ്ഞളും
ധീരമാം ആ പാരമ്പര്യം ആരബിപ്പുണ്ടാളും!
വിസ്മരിക്കുകയില്ല തൈങ്ങൾ അടക്കമത്തിൻ പേരിലായ്
വിസ്മയം വളർത്തിട്ടുമാ വിപ്പളവത്തിൻ പോരിനെ
ചോരയിലിഡിന്തുചേരുന്ന പുണ്ണിസ്മരണയോടെയാ
വീരഗാമ വീണ്ടും വീണ്ടും തൈങ്ങൾ പാടിട്ടുന്നിതാ.”

എന്നത് മലബാറിലെ ധീരയോദ്യാക്കശ്ശേകൾ ആവേശവും ആർജ്ജവവും പകർന്ന വരികളായിരുന്നു. ഭരണവിരുദ്ധമാകയാൽ ബീട്ടീഷുകാർ ഈ ശാന്തം നിരോധിക്കുകയും, പകർപ്പുക്കെവശം വയ്ക്കുന്നത് കൂറ്റകരമായി പ്രവ്യാഹിക്കുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ ഗാനനചയിതാവിനെതിരെ അറുപ്പ് വാറണ്ട് പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, ഭാസ്കരൻ മാസ്തുർ ഒളിവിലാ വുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഏറനാട്ടിൽ വിപ്പളവകരമായ ചലനമുണ്ടാക്കിയ ഇതു ശാന്തത്തിന്റെ പകർപ്പുകൾ ശ്രാമങ്ങൾതോറും പ്രചരിച്ചു. മലയാളലിപിയും വിദ്യാഭ്യാസവും വ്യാപകമായതോടെ ഇത്തരം സമരഗാമകൾ മലബാറിൽ ഏറെ പ്രചാരം നേടിയെന്നതാണ് വാസ്തവം.

കോഴിക്കോട് ആകാശവാണി നിലയത്തിൽ പ്രോഡ്യൂസറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കേണ്ട മാപ്പിളപ്പാട്ടുമായി കുടുതൽ അടുക്കാൻ പി. ഭാസ്കരനു സാധിച്ചു. ഷജാർബ്ബുർ മുതൽ കോഴിക്കോട് പരെയുള്ള തീവണിയാത്രയെ പുരസ്കരിച്ച് മാസ്തുർ രചിക്കുകയും, അബ്ദുൾ വാദൻ ആലപിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരുശാനമുണ്ട്. മാപ്പിളപ്പാട്ടിലെ ഇശ്വരസ്തന്റെവും താളംഗിയും തന്ത്രചേരുന്ന്, മാപ്പിളമാർക്ക് സുപരിചിതവും ഇസമേരിയതുമായ ഒപ്പനമുറുക്കത്തിലാണ് ആ ശാന്തത്തിന്റെ രചന.

ഭാസ്കരൻ മാസ്റ്ററുടെ അപകാശിതമായ രചന എന്ന പ്രത്യേകതയും ഈ പാടിന് അവകാശപ്പെടാം.

“ചെറുവള്ളുർ കരവിട്ടുപറന്നുവെങ്കി
ചെറുതൊന്തു പുകവിട്ടുകറങ്ങീമണ്ണി
പെരുതെത്താച്ച പരത്തിക്കൊണ്ടുരക്കച്ചുള്ളാ
പരത്തിപ്പാണ്ടത് നേരം വിറച്ചുപാലം.
കുന്നും കാടും കുടിലും കണ്ണ
കണ്ണം തന്നില്ല കന്ന് വിരണ്ട്
പൊന്നുവിളഞ്ഞതരു വയലും കണ്ണ
ജന്നത്തെന്നാരു മട്ടുകൾ പുണ്ട്
ഇരുഭാഗം മൊഞ്ചത്തിമാർ നടപ്പ് കണ്ണ
അതിശയക്കള്ളുകൾ തന്ന വരവ് കണ്ണ....”

എന്നത് ആ പാടിലെ ഒരു ശക്ലമാണ്.

മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളുടെ താളവും ശൈലിയും ചലച്ചിത്രങ്ങളിലേ യക്കകുടി സംക്രമിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ആദ്യ വ്യക്തിയും പി. ഭാസ്കര നാണ്ണ്. ദേശീയതലത്തിൽ അംഗികാരം നേടുകയും, 1954-ൽ പുരത്തിറ ഞൗകയും ചെയ്ത ചലച്ചിത്രമാണ് നീലക്കുയിൽ. അതിലെ കായലരി കത്ത്..... എന്ന ശാന്ത മാപ്പിളപ്പാട്ടിന്റെ ശൈലിയിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയതാണ്. “രാരിച്ചൻ എന്ന പാരൻ” എന്ന ചലച്ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി മാസ്റ്റർ രചിച്ച ഷപ്പന്പ്പാട്ട് എറെ ജനശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. തുടർന്ന് കുട്ടിക്കുപ്പായം, അസുരവിത്ത്, കായംകുളം കൊച്ചുള്ളി, സുവെബു, മണിയര തുടങ്ങി ആദ്യകാലത്തെ ഒട്ടരെ ചലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെ മാപ്പിളപ്പാട്ടിനെ ജനകീയ മാക്കാൻ പി. ഭാസ്കരനു സാധിച്ചു.

എള്ളൂത്തിൽ എരെയില്ലോകിലും ഗുണത്തിൽ മികച്ച മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ രചിച്ച കവിയായിരുന്നു കമ്പളത്ത് ശോവിന്നൻനായർ (1914-1983). കൊണ്ണോട്ടുകൂടി അടുത്ത് നന്ദിയിരിപ്പ് സ്വദേശിയായ അദ്ദേഹത്തെ മാപ്പിളപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക് അടുപ്പിച്ചത് മലബാർ കലാപം തന്നെയായിരുന്നു. ലഹരിയെ അടിച്ചമർത്താൻ ബൈറ്റിപ്പ് രേണുകുടം നിയോഗിച്ചത് ഹിച്ച്കോക്ക് എന്ന സാധിപ്പിനെയായിരുന്നു. സാധിപ്പിന്റെ സ്വർഗാർത്ഥം വളളുവ പ്രവത്ത് സ്ഥാപിച്ച ഹിച്ച്കോക്ക് സ്ഥാരകം തകർക്കാൻ ആഹാരം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള കമ്പളത്തിന്റെ ശാന്ത എറെ പ്രചാരം നേടുകയുംണായി.

“ചത്രപോയ ഹിച്ച്കോക്ക് സാഹിബിന്റെ സ്ഥാരകം
ചാത്തനെ കുടിവെച്ചുപോലെ ആ ബലാലിന് സ്ഥാരകം

നമ്മളുടെ നെഞ്ചിലാണാ കല്ല് നാട്ടിവെച്ചുത്
നമ്മളുടെ കുട്ടരേയാണാ സുവർ കൊന്നത്
രാജ്യസ്വന്നേഹം പീറുകൊണ്ട ധീരരുണ്ടോനാട്ടില്
രക്ഷവേണമെങ്കില് മണ്ഡിക്കോട്ടവർ ഇംഗ്ലീഷില്.”

എന്ന വർക്കളിൽ ബൈട്ടിനീൾ മേധാവിത്താത്തിനോടുള്ള കടുത്ത എതിർപ്പും, സ്വരാജ്യത്തോടുള്ള സ്വന്നഹവും തുടർച്ചയില്ക്കുന്നു.

1950 കാലഘട്ടത്തിൽ മാപ്പിളപ്പാട്ട് രീതിയിൽ ഗാനങ്ങൾ രചിച്ച ശ്രദ്ധേയനായ കവിയായിരുന്നു കൃഷ്ണകുമാർ. ആച്ചപ്പത്തിപ്പുകളിലും, അനുകാലികങ്ങളിലുമായി ഒട്ടരു മാപ്പിളഗാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തായി പുറത്തുവന്നു. കൃഷ്ണകുമാറിന്റെ “സുറുമ്” എന്ന കൃതിയിലെ നാടൻ പ്രേമം എന്ന ഗാനം കായലരകിത്ത്..... എന്ന ഗാനത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിൽ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് രചിച്ചതാണ്.

“പണ്ടുപണ്ഡനെ കണ്ടനാളാരു
പാട്ടുപാടിയ പെക്കിളി
ഉണ്ടനിക്കെന്നേ കരളിൻ ചെണ്ടില്
നീ വളർത്തിയ കിക്കിളി.
കളളമേ, കളളമെന്തിനിങ്ങെന
ചുണ്ടുകോടിയ പുണ്ണി
കണ്ണുകൊണ്ടണ്ണേ കവിളാലിങ്ങെന
നൃളി നോക്കണ മാതിരി.”

എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർക്കളാണ്.

മാപ്പിള സംഗീതരംഗത്ത് വ്യതിരിക്തതയാർന്ന ശ്രദ്ധിയിൽ ഇംഗ്ലീഷാം പകർന്ന് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളെ എറെ ജനപ്രിയമാക്കിയ വ്യക്തിയാണ് പടകര കൃഷ്ണദാസ്. ഉടനെ കഴുതെന്നേരുത്തരുക്കുണ്ടാപ്പോ..... എന്ന ഒറ്റ ഗാനം അദ്ദേഹത്തെ മാപ്പിളസംഗീതലോകത്ത് അവിസ്മരണയിനാക്കി. മകാമരുഭൂമിയിലൊരു...., കാണാനുകൂളളപെണ്ണ്...., കണ്ണിമാവിൻ ചോട്ടി ലെനേ..... തുടങ്ങിയ ഗാനങ്ങൾ പ്രശസ്തമാണ്. മുഖ്യാരാധിൽ പ്രശസ്തരായ പല മലയാളകവികളും മാപ്പിളയോഡാക്കളേയും, വിവ്യാതരായവരെയും കുറിച്ച് കവിതകൾ രചിച്ചവരാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമര സേനാനിയും പുരോഗമനപക്ഷ വാദിയുമായിരുന്ന മുഹമ്മദ് അബ്ദുൾ ഇഹ്മാൻ സാഹിബിനെക്കുറിച്ച് ഇടയ്ക്കു ഒരു കവിത രചിക്കുകയുണ്ടായി.

“മുറുമഴീകോട്ടുനിന്നു മുക്കെമെത്തുവോളം
മുഗ്യമാംനിൻ ജൈത്രയാത്ര ഞങ്ങളോർപ്പുകാലു

എക്കിലേന്തി ഹർഷബിന്ദുത്കുമേനിൻ കാതിൽ
മംഗളാത്മാനെ മുഹമ്മദബുറഹിമാനേ!"

എന്ന് കവി അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തുന്നു. ഇടയ്രോടിക്ക് പുറമെ പി. കുണ്ടി
രാമൻനായർ, വൈലോപ്പിള്ളി, അക്കിത്തം, കുമാരപിള്ളി, എ.എൻ.വി.,
എൻ.കെ. ദേശം, പി. നാരായണകുറുപ്പ്, സച്ചിദാനന്ദൻ തടങ്ങി എറു
കവികൾ അബ്ദുൾ റഹ്മാൻസാഹിബിനെ പുരസ്കരിച്ച് രചിച്ച നാല്പു
തത്താനോളം കവിതകൾ സമാഹരിച്ച് 2001-ൽ "അബ്ദുൾ റഹിമാൻ
കവിതകൾ" എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അനശ്രദ്ധമാനമാണ് ബേപ്പുർ
സുൽത്താൻ എന്നു പുകൾപെറ്റ വൈകം മുഹമ്മദ് ബഷീറിനുള്ളത്.
അദ്ദേഹത്തെ പുരസ്കരിച്ച് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി രചിച്ച
"ബഷീർ എന്ന ബല്യങ്ങ്" എന്ന കൃതി ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"ഉൺമയുണ്ടയിൽ ചേർന്നാൽ ഇമ്മിണിവല്ലതായി-
ട്ടൊന്നുളവാകും താങ്കളോരുമിയഭേദത്തിൽ
പുഴയും പുഴയും ചേർന്നാനന്ദക്കടലാകും
കലയങ്ങതൻ കണ്ണിൽ നർമ്മമായ് തിളങ്ങുന്നു."

എന്ന് നർമ്മമർഖം വെളിവാക്കുന്ന കവിതയാണ് ബഷീർ എന്ന ബല്യ
ങ്ങ്. വയലാർ രാമവർണ്ണയുടെ 'ആയിഷ' എന്ന വണ്ണംകാവും
സ്ത്രീമോചനം ആർത്ഥികസമത്വത്തിലുടെ മാത്രമേ സാക്ഷാൽക്കൂട്ട
മാകു എന്നു ധനിപ്പിക്കുന്നു. എൻ.ബി. പിണ്ഡാണിപിള്ളയുടെ "നിക്കാ
ഹിന്നീ കിനാകൾ" മാപ്പിള്ളപ്പട്ടകളുടെ ഒരു സമാഹാർമാണ്. ഗൗരീശ
പട്ടം ശക്രൻനായരുടെ ആമിന, അറബിക്കടൽ എന്നിവയും, ഭാമോദ
രൻ മുടാടിയുടെ അറബിക്കമെക്കൾക്കാരു മുവവുരയും അതിസൃഷ്ട
മായ രചനകളാണ്. മലബാർ കലാപത്തിലെ വീരയോദ്യാപകളായിരുന്ന
വാരിയൻ കുന്നത്ത് കുണ്ഠപായ്മർ ഹാജി, ആലിമുസ്ലിയാർ എന്നി
വരെപ്പറ്റി അമുസ്സീങ്ങളും ചിലവരികൾ കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം
ചെറുതും വലുതുമായി ധാരാളം കൃതികൾ മുസ്സീം ജനങ്ങീവിതത്തെ
പുരസ്കരിച്ച് അമുസ്സീങ്ങൾ രചിക്കുകയുണ്ടായി.

കവിതയിലും പാട്ടിലും മാത്രമല്ല ഗദ്യശാഖയിലും അമുസ്സീങ്ങൾ
വ്യക്തിമുദ്ര പതിച്ചു. മതപ്രചാരണാർത്ഥം കൈസ്തവ മിഷനറിമാർ
ബൈബിൾ അറബി-മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് വിവർജ്ജനം ചെയ്തു. അല
കാരം, വൃത്തം, ശാസ്ത്രം, ഭാർഷനികം, വ്യാകരണം തുടങ്ങി സംസ്കൃ
ത സാഹിത്യത്തിലെ വിലയേറിയ ശ്രദ്ധാഞ്ജലിൽ പലതും അറബി-മല
യാളത്തിലും അമുസ്സീങ്ങളും സഹായിച്ചിരുന്നു.

മുസ്ലീം ജനങ്ങീവിതസംസ്കാരത്തെ നോവലുകളിലേയ്ക്കും, ചെറുകമകളിലേയ്ക്കും ആവാഹിച്ചവർഖൽ പലരും അമുസ്ലീഞ്ജായി രുന്നു. ഉറുബ് എന്ന് പുകൾപെറ്റ പി. സി. കുട്ടികുഷ്ണണഗസ്റ്റ് (1915-1979) ഉമ്മാച്ചു എന്ന നോവൽ ഇതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. മായൻ, ബീരാൻ, പാപ്പുണ്ണി, ഹസ്സൻ എന്നിവരും നായികയായ ഉമ്മാച്ചുവും സഹ്യദയർക്കി ടയിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു. കേരളീയ സമുഹത്തിലെ രണ്ടുഡക്ഷങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് പിന്നു-മുസ്ലീം സംസ്കാര ധാരകളുടെ ഉറവിടങ്ങളിലേയ്ക്ക് കമ്മനൈ നയിക്കുന്നു. ഇതു രണ്ടുധാരകൾ കാലാന്തരത്തിൽ സമന്വയിക്കു മെന്ന് നോവലിന്റെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ഉറുബിന്റെ സുന്ദരികളും സുന്ദരികൾക്കും മലബാർ ലഹളയുടെ പശ്ചാത്തലവളത്തിലാണ് ചെറിക്ക്ലേഡ്. ആമിന, മാലവിയും ചങ്ങാതിമാരും എന്നിവ മറ്റു നോവലുകളാണ്. കേൾവദേവിന്റെ “ഭ്രാന്താലയത്തിലും”, ടി.സുകുമാരൻ റെസിക്കാത്ത സത്യത്തിലും” പിന്നു-മുസ്ലീം പശ്ചാത്തലം കാണാം. ഹരിഹരൻ പരമാരയുടെ “പിലാഹത്ത്” സാമൂഹിക പ്രശ്നനാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ചതിത്ര നോവലാണ്. ജോനകപ്പട അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റാരു രചനയാണ്. പത്ര നാഭൻ നായരുടെ കുണ്ഠാലിമരയ്ക്കാരും, വി.കെ. എന്നിന്റെ ഹാജ്യാരും മറ്റ് കൃതികളാണ്.

നവോത്ഥാനകാലാല്പദ്ധത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കമാക്കാ രണ്മാരക്കും മുസ്ലീംസംസ്കാരത്തയും തങ്ങളുടെ കമകളിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്നപരാണ്. എസ്.കെ. പൊറുക്കാട്ടിന്റെ ആദ്യകാലക്രമകളിൽ ശ്രദ്ധയാളം “പിന്നു-മുസ്ലീം മെത്രി.” മതത്വമെത്രിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തി ചെയ്യുന്ന കമാക്കുത്തിനെ ഒരു മുസ്ലീമിന്റെ പ്രേരണയാൽ വധിക്കാൻ ശ്രമിച്ച കിക്കരനെ കമാക്കുത്തുതനെ പിടിക്കുടുന്നതാണ് കമയുടെ പശ്ചാത്തലം. മുസ്ലീം കമാപാത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് പല കമകളും പൊറുക്കാട്ട് രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നു-മുസ്ലീം ലഹളയെ പശ്ചാത്തലമാക്കി എ. നടരാജൻ രചിച്ച “ബലി” മറ്റാരു പ്രശ്നസ്ത രചനയാണ്. ടെഹിന്റീസ് എന്ന മുസ്ലീം യുവതിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ഉദയഭാനു എന്ന ചെറു പ്ലകാറൻ ഉസ്മാൻ എന്ന പേരിൽ മതം മാറുകയും, തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന സംഭവവിക്കാസങ്ങളുമാണ് കമയുടെ പശ്ചാത്തലം. മരിപികമെക്കൾ (ഉറുബ്), ആയിസ്സുകുട്ടി ഉമ്മയുടെ ആയുസ്സ് (എ.ആർ.കെ.സി) തുടങ്ങി ഒട്ടരെ ചെറുകമകൾ മുസ്ലീം ജീവിതപശ്ചാത്തലത്തെ പുരസ്കരിച്ച് പുരത്തിരജ്ഞകയുണ്ടായി.

ഒരു പന്ത-ഗവേഷണമേഖല എന്ന നിലയ്ക്കും മാസ്റ്റിളസാഹി ത്യന്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന് മുസ്ലീം പണ്ഡിതന്മാർക്കൊപ്പം അമുസ്ലീഞ്ജും സംഭാവനയർപ്പിക്കുകയും

ണ്ടായി. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മാപ്പിളപ്പാട്ടിനുള്ള പ്രാധാന്യം കണ്ടറിയുകയും, ധാരാളം പഠനങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തവർത്തിൽ പ്രമാഘണാനീയനാണ് ശുരനാട്ട് കുഞ്ഞതൻപിള്ള. മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പല രചനകളും അദ്ദേഹം നടത്തി. മഹാകവി മോയിൻകുട്ടി വെദ്യരുടെ ഹൃസുനും ജമാൽ ബദരുൽ മുനീർ എന്ന കാവ്യത്തിന് സി.എ.കുഞ്ഞതുണ്ണിരാജയെഴുതിയ അവതാരികയും, ടി.ഉബൈദിന്റെ രചനകൾക്ക് വളരെതോഴർ രചിച്ച ആമുഖക്കുറിപ്പും ഏറെ ശ്രദ്ധയമാണ്. നിരൂപകനായ സി.പി.ശൈയരനും വെദ്യരുടെ കൃതികളപ്പറ്റി ലേഖനങ്ങൾ രചിക്കുകയുണ്ടായി. കാൽപനികപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭം - വെദ്യത്തിൽ എന്ന പഠനം അതിലോന്നാണ്. മലബാറിലെ മാപ്പിളമാരക്കുറിച്ചും മാപ്പിളപ്പാട്ടെയക്കുറിച്ചും അമുസ്സീങ്ങൾ രചിച്ച ചരിത്ര-സംസ്കാര പഠനശമ്പാദർ ഗവേഷകർക്ക് എക്കാലത്തെയ്ക്കും ഒരു മുതൽക്കുട്ടാണ്.

ആധുനികകാലത്ത് മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ ജനകീയമാക്കുന്നതിൽ ബാലകൃഷ്ണൻ വളർത്തിക്കുന്ന നബ്ദകിയ സംഭാവനകളെ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. 1936-ൽ മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ വളർത്തിക്കുന്നിൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം അധ്യാപകനായാണ് തന്റെ ഓദ്യോഗിക ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത്. 1973 മുതൽ മാപ്പിളസാഹിത്യ പഠനരംഗത്ത് അദ്ദേഹം സജീവമായി. ഒട്ടേരു ശ്രദ്ധയമായ പഠന-ഗവേഷണ ശ്രദ്ധാഭ്യർഥി അദ്ദേഹം രചിക്കുകയുണ്ടായി. മാപ്പിളസാഹിത്യപഠനങ്ങൾ, മാപ്പിള സംസ്കാരത്തിന്റെ കാണാപ്പുറങ്ങൾ, മാപ്പിളസാഹിത്യവും മുസ്സീം നവോത്ഥമാനവും, മാപ്പിളപ്പാട്ട്-പാഠവും പഠനവും, മാപ്പിളസർഭ്ബവിചാരം തുടങ്ങി അനേകം ശ്രദ്ധാഭ്യർഥി രചിച്ച അദ്ദേഹം മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ ഏറെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോയി.

മുസ്സീം പണ്ടംതന്മാരും കവികളും മാപ്പിളസാഹിത്യത്തിനർപ്പിച്ച സംഭാവനകളോളം അമുസ്സീങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തെന്നുപറയാനാകില്ല. എക്കിലും മഹത്തായ മാപ്പിളസാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തിൽ ചെറുതല്ലാത്ത സ്വാധീനമാണ് അമുസ്സീങ്ങൾ വഹിച്ചത്. ഇരുസമുദ്രാധികാരിയെയും സംഭാവനകൾ മാപ്പിളസാഹിത്യത്തെ ഏറെ സ്വന്നമാക്കിമാറ്റിയെന്നോടു വാസ്തവമാണ്. അവയെല്ലാം വരും കാലഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ഇടകുവയ്ക്കുകളെന്നോണം ഇന്നും വർത്തിച്ചുപോരുന്നു.

പരിഹാരം തെടുന്ന ചില ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങൾ

സി.വി. സുധീറ്റൻ

മലയാളത്തിൽ പണ്ഡുമുതൽതന്നെ, ഭാഷാധ്യാപകർക്കുപോലും ഉത്തരങ്ങളില്ലാത്ത ചില ഉച്ചാരണസമസ്യകൾ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്. നുറുക്കണക്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾ സ്വാംശീകരിക്കപ്പെടുകയും മലയാളി അവയെ നിന്തോപയോഗത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പുതിയ ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങളും ഉഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ പത്തിരുപത് ടി. വി. ചാനലുകൾ മലയാളത്തിൽ സംപ്രേഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവതാരകരും വാർത്തവായനക്കാരും നടീനടമാരും പരസ്യ മോഡലുകളുമെല്ലാം ശുഖിയോ ശ്രദ്ധയോ ബഹുമാനമോ ഇല്ലാതെ ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. ഒട്ടും അതിശയോക്തി കൂടാതെ പരയാം, ഇവ തിൽ ബഹുഭ്രതിലാഗവും ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളേയും അനേകം മലയാളം വാക്കുകളേയും വികലമായാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നതെന്ന്. ചാനലുകളുടെ എറി വരുന്ന ജനപ്രിയത കാണുമ്പോൾ ഇത് വഴി പോയാൽ പല പദങ്ങളും ദേയും ശരിയുച്ചാരണം എന്നാണെന്ന് ശരാശരി മലയാളികൾ രൂപമില്ലാതെ വന്നുകൂടം എന്ന് പേരിക്കണം. വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയ്ക്ക് കാര്യം പരയാനുമില്ല.

മലയാളത്തിന്റെ സന്നതം പ്രശ്നങ്ങളിൽ ആദ്യം ചുണ്ടിക്കാണി ക്കാവുന്നത് ഇരട്ടക്കെട്ടുപുള്ളി സുഷ്ടിക്കുന്ന കുഴച്ചിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇരട്ടക്കെട്ടുപുള്ളിക്കു ശേഷം വ്യഞ്ജനം വന്നതിൽ അതിനെ എന്നെന്ന ഉച്ചരിക്കണം? 'തെരെ തെരെ തക തെരെതെരെതോ' എന്ന പേരു കേടു പള്ളപ്പാട്ടിന്റെ വായ്ത്താരിയിലും കേരളത്തിന് സന്നതം പേരു തന്നെ സമ്മാനിച്ചു 'തെങ്ങിൻ തെരെ'യിലും ഇരട്ടക്കെട്ടുപുള്ളികളുണ്ട്. പകുഞ്ച്, ഇരു ഇരട്ടപ്പുള്ളികളെ വ്യത്യസ്തമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമായി ഉച്ചരിക്കുവാനാണ് മലയാളം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഉപയോഗ ത്തിലും ഉറച്ചുകൂട്ടിയ പണ്ഡുളിയുടെ വ്യക്തത ഇന്നുജൂഡിപ്പിക്കില്ലാതെ കൊണ്ടാണ് പല വാക്കുകളുടെയും ഉച്ചാരണം ഇന്ന് പരസ്പരം മാറി പ്രോക്കുന്നുണ്ട്. എന്തിനുപരയുന്ന 'ബേവ്'ത്തിനെ 'ദയവം' എന്നുചൂ

രിക്കുന്നവർ ഇന്ന് വിരളമല്ല; ‘ജൈവം’ പലർക്കും ‘ജയ്വ’വുമാണ്. തെറ്റു വരുത്തുന്നവരെ ഇക്കാര്യത്തിൽ മുഴുവൻ കുറ്റം പരയാനാവുകയില്ല; ഇവിടെ ഭാഷയുടെ ബന്ധപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ തന്നെയാണ് പ്രതി.

ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ മലയാളം വാചകങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നവാർ കുഴപ്പം ഏറിവരുന്നു. എന്നും, ഗൈഡ് തുടങ്ങിയ പ്രചാരണത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ ഉദാഹരണം. ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളെ മലയാളി ലിഖിതമലയാളമായി മനസ്സിൽക്കാണുകയും മലയാളത്തിന്റെ ഇടക്കെട്ടുപുള്ളിപ്രശ്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് തിരിച്ചുകയറ്റി കുഴച്ചില്ലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മലയാളത്തിലെ പ്രായം ചെന്ന ഒരു വാർത്താചാനൽ തുടക്കം മുതൽ ‘നൃസ് എയിം’ എന്നാണ് അനുബന്ധം ചെയ്തുപോരുന്നത്. പി.എച്ച്.ഡി വിദ്യാർത്ഥികൾ ‘ശയ്യിബേൻ’ അനുയായികളാകുന്നതും അപൂർവ്വമായല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഇടക്കുള്ളിയെ മലയാളത്തിന് പാടെ കൈവിടാവുന്നതെയുള്ളൂ. ‘ഭയ്വം’ എന്നും ‘ജയ്വം’ എന്നും എഴുതാമെന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്താൽ പ്രശ്നത്തെ മറിക്കൊണ്ടാവുകയില്ലോ? അമുഖം ‘ഭദ്രവ്’ത്തിലെ ‘എയ്’ ശബ്ദത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാൻ ഇന്നുള്ളതുപോലെ ഇടക്കെട്ടുപുള്ളി എന്നു നിശ്ചയിക്കുക; ‘ജൈവ്’ത്തിലെ ‘അയ്’ ശബ്ദത്തെ ‘ജയ്വം’ എന്നെഴുതാമെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുക. എത്രയാലും പ്രശ്നം ഭാഷാവിദ്യരുടെ പരിശീലനയ്ക്കു വിടുന്നു.

‘ആന്’യിലേയും ‘പന്’യിലേയും ‘ന’യും ‘നമ്’യിലേയും ‘നര്’നിലേയും ‘ന’യും, ലിപി ഓന്നുതന്നെയായിരിക്കേ നാം ഭിന്നമായാണ് ഉച്ചരിക്കുന്നത്. ആദ്യാക്ഷരമല്ലാതെ വരുന്ന ‘ന’യാണ് ഭിന്നമായി ഉച്ചരിക്കപ്പെടേണ്ടത് എന്നൊരു നിയമം പറഞ്ഞതാലോ, ‘കുന്നു’ ‘മരുന്നും’ ‘പന്ന്’യും വന്ന് ആ കടമയും ചാടിക്കൊക്കുകയാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതാലും ന ‘പ്രശ്നം’ താരതമ്യേന ലഘുവായ ഒന്നാണെന്ന് പറയണം. എന്നാലും ഇവിടെയും ഒരു വ്യക്തതയുള്ള ലിപിവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാവുന്നത് ആശാസ്യമാവുകയില്ലോ?

മറ്റാരു തന്നതായ ഭാഷാപ്രശ്നം - ഇതൊരു ഉച്ചാരണപ്രശ്നം മാത്രമല്ല; പദപ്രയോഗ പ്രശ്നം കൂടിയാണ് - ‘വെകലെഡും’ ‘വയ്ക്കലെഡും’ അമുഖം ‘വകലെഡും’ തമ്മിൽ നിലനിന്നുപോരുന്ന കിടമത്സരമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ കോട്ടയവും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ ഒരു അക്കം തന്ന നടക്കുകയല്ലോ എന്നും സംശയിക്കണം. കോട്ടയത്തെ പ്രസിദ്ധിപ്പെറ്റി ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണശാലയും ഒരു മുൻനിരപ്പത്രവും വളരെ നിഷ്കർഷയോടെ ‘ചോറ് വയ്ക്കുകയും’ ‘ഉന്നം വെകുക’യുമാക്കുകയും ‘ഉന്നം വെകുക’യുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആരാണീ തർക്കം തീർക്കുക? ശ്രീകണ്ഠംശരത്തിന്റെ

ശബ്ദത്താരാവലിയിൽ ‘വക്കുക’ എന്നതിന് വാട്ടുക, ഉണക്കുക എന്നൊക്കെയാണ് അർത്ഥമം പറയുന്നത്. അപ്പോൾ ശരിയായ അക്കം ‘വെക്കലും’ ‘വയ്ക്കലും’ തമിലാണൊന്ന് വ്യക്തം. ‘വെക്കുക’ എന്ന പദത്തിന് പാകം ചെയ്യുക. സ്ഥാപിക്കുക, നടുക, സമർപ്പിക്കുക, നിക്ഷേപിക്കുക, സുക്ഷിക്കുക എന്നിങ്ങനെ, ആ വാക്കിന് (വടക്ക്?) പ്രചാരത്തിലുള്ള വിവക്ഷകളില്ലാം ഉൾക്കൊള്ളും വിധം ശബ്ദത്താരാവലി അർത്ഥമം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ‘വയ്ക്കുക’ എന്ന വാക്കിനും ഇടുക, സ്ഥാപിക്കുക, പാകം ചെയ്യുക എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ‘വെക്കുകയും’ ‘വയ്ക്കുക’യും പകരം വെക്കാവുന്ന പദങ്ങളാണൊള്ളിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാമായിരിക്കും. എത്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ പാടവർജ്ജിക്കണം എന്ന് ആർക്കൈക്കിലും നിഷ്കർഷിക്കാൻ പറ്റുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. രണ്ടുവാക്കുകൾക്കും ശ്രാമ്പപ്രയോഗത്തിൽ ലെലംഗിക്കീയ ചെയ്യുക എന്ന അർത്ഥമം ശബ്ദത്താരാവലി സുചിപ്പിച്ചും കാണുന്നു. അതായത് ആ ദൃഢുംശയത്തിന്റെ പേരിലും രണ്ടിലോന്നിനെ മാറ്റിനിർത്താനാവുകയില്ല. ഇത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാലും, പണ്ടുമുതലേ കേട്ട ശീലിച്ചതും പ്രമാണപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കവിതകളിലും സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ളതും ‘വെക്കുക’ എന്ന പ്രയോഗമല്ലോ? ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ അവിട്ടനും ഇവിടനും ഒക്കെയായി ഉല്പരിക്കുന്നു:

അയ്യാമ്പരാമാധാരം (യുദ്ധകാണ്ഡം)ത്തിൽ

ദുർബലനായുള്ളവൻ പ്രബലന് തന്നോ—

ടുർപ്പുവിൽ മത്സരം വെച്ചു തുടങ്ങിയാൽ...

എന്നു കാണുന്നു. തുശുരിലെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണമംം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ശ്രീരാമകൃഷ്ണാവചനാമുത്തത്തിൽ (ഭാഗം 19) പരമഹംസരുടെ സ്ഥാനം തെറ്റിയ കയ്യുടെ അസ്ഥി ദ്രോക്കർ വെച്ചുകെട്ടിയതായി പിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പി. ഭാസ്കരൻ ‘ഓർക്കുക വല്ലപ്പോഴും’ എന്ന രണ്ടു വാക്കുകൾ സവിക്ക് കാഴ്ചവെക്കുകയാണ്. നേരത്തെ മൺിത്തെന്നൽ മൊട്ടിനെ ഉംഖവെച്ചുണർത്തിയ കമയും കവി പറയുന്നുണ്ട്. ഏ.എസ്.വിയാകട്ട് (അനുന്ന്) ‘ഒറ്റപ്പതിപ്പുള്ള പുസ്തകമീജയം; ഒറ്റതവണയോരാഹുവുവും നോക്കിവെക്കുവാൻ മാത്രം നിയോഗം’ എന്നു പാടുന്നുമുണ്ട്. ഇവിടെയാക്കെ വെക്കലിനുപകരം ‘വയ്ക്കുക’യായിരുന്നൊക്കിൽ കുടിയ അരോചകത്വം അനുഭവപ്പെടുമായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. അതുപോലെ ‘വച്ചടിവച്ചടി കേറ്റ്’മെന്നും ‘വെടിവച്ചുകൊന്നു’ എന്നുമൊക്കെ വായിക്കുന്നതും കേൾക്കുന്നതും കൂത്രിമവും അരോചകവുമായിരുന്നൊക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിലും ഭാഷാവിഭഗ്യർ ഇടപെട്ട ഒരു സമന്വയം, കേരളത്തിനാക്ക ബാധകമായ ഒരു പൊതു നിയമം, സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഈനി ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാം. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽന്ന് അധ്യയനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളാണ്; അതോടൊപ്പം അവ മലയാളത്തിന്റെയും പ്രശ്നങ്ങളാണ്. കാരണം നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ നൃത്യകണക്കിന് ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ, തത്ത്വജ്ഞാന മലയാളം വാക്കുകളെ ബഹുമുഖ്യം പിന്നിലാക്കും വിധം, മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം നേടികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാര്യത്തിലേക്ക് കടക്കും മുന്നെ, കുറച്ചുകാലം മുമ്പുണ്ടായ ചവർപ്പുള്ള രേഖ ഭേദം പകുവെക്കട്ടെ. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഒരുശനാടൻ വ്യാവസായിക ടാണ്ഡിപ്പിലെ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിലേക്ക് കേരളത്തിൽനിന്ന് അധ്യാപകരെ തിരഞ്ഞെടുത്തയയ്ക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവദിത്വം അന്ന് എന്ന് ചുമലുകളിൽ വന്നുകൂടി. പരിസ്യങ്ങളിലും അപേക്ഷകൾക്കും കുശിച്ച് പരീക്ഷായോഗ്യത്കളും അധ്യാപനപരിചയവുമുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധപേരെ, പ്രിൻസിപ്പൽ തസ്തികയിലേക്കെടുക്കാം, തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അപേക്ഷകരിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും മധ്യതിരുവിതാംകുരിൽ നിന്നുള്ള രഥായിരുന്നു; അതിനാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിലും അവർക്കുതന്നെന്നായിരുന്നു മേൽക്കൈ. പ്രിൻസിപ്പലായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വ്യക്തി ദീർഘകാലം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽ അധ്യാപകനായിരുന്ന ശ്രദ്ധം പ്രധാനാധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിച്ച് വിരമിച്ച ആളായിരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം ചാർജേജടുത്ത ആദ്യത്വപരമായി, അധ്യാപനിലൂപം രഥായായിരുന്ന അതിച്ചിരുന്ന ആ സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിൽ നിന്ന് “താകൾ ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ നിരാശപ്പെടുത്തി (You have let us down badly)” എന്ന നോവിക്കുന്ന കുറ്റപ്പെട്ടുതന്ത്രം എനിക്ക് കേൾക്കേണ്ടി വന്നു. സ്കൂൾ അസംഖ്യിയിലെ പുതിയ പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ “മെ ഡിയർ ബോയ്സ് ആന്റ് ഗർള്സ്” എന്ന ആദ്യസംബോധന തന്നെ മുച്ചുക്കിടക്കുന്ന രണ്ട് ഉച്ചാരണപ്പിടിവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തി എന്നതായിരുന്നു കാരണം.

ഈന് പുറംസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ശരാശരി മലയാളിയുടെ ഇംഗ്ലീഷിനെ ‘മല്ലു ഇംഗ്ലീഷ്’ എന്നാണ് കളിയാക്കി വിളിക്കുന്നത്. ഈ പരിഹാസം ഉയരിക്കുവാൻ എന്നാണ് കാരണം? ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളെ മലയാളി മലയാളം ലിപികളിൽ കാണുന്നു; ശരിയായ ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാനുള്ള മലയാളം ലിപികളുടെ അപര്യാപ്തത വികലമായ ഉച്ചാരണങ്ങളിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘മല്ലു ഇംഗ്ലീഷി’ന്റെ പ്രധാന മുഖമുട്ടേക്കൾ, ഇംഗ്ലീഷിലെ ‘എ’യും ‘ഓ’യും ആദ്യസരമായി വരുന്ന വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണ വികലതകളാണ് താനും. കുറച്ച നാളുകൾക്ക് മുമ്പ് കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപിക, അവർ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ ബിരുദമുള്ളവ

രായിരുന്നു, സർക്കൻ ‘മാപ്’ എന്നുചുരിക്കുന്നത് കേട്ട അസരനുപോ വുകയുണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ ‘ഭൂപടം’ എന്ന മലയാളപദ്ധതിനേ കാൾ മലയാളഭാഷയിൽ ചാരം map എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കിനാണെന്നും എടുത്തുപറയണം. map, ‘മാപ്പ്’കുണ്ടാൾ, camera തികച്ചും ആനാ വശ്യമായി ‘ക്യാമറ’യാവുന്നു; bank ‘ബാങ്കും’. അതുപോലെ എത്രയെത്ര പദങ്ങൾ! ‘ഓ’ ആദ്യ സ്വരമായി വരുമ്പോഴും പ്രശ്നം ഇത്രയുമോ ഇതി ലേബോയോ കുഴച്ചിലുകളുണ്ടാക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘ഓ’ സംബന്ധമായും വിവൃതമായും രണ്ടുവിധത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പേണ്ടതുണ്ട് എന്ന പാഠം, കേരളത്തിലെ, ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളെ മലയാളം ലിപികളിലുടെ മന സ്കിൽക്കാണുന്ന ഒരു വലിയ പിംഗാം ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകർക്കുപോലും തെളിഞ്ഞുകീട്ടിയിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് boy, office, point, brought, copy എന്നിങ്ങനെ പാതിതുറന്നുചുരിക്കപ്പേണ്ടെങ്കിൽ വാക്കു കൾ മറിച്ചും gold, coat, road എന്നിങ്ങനെ അടച്ചുചുരിക്കപ്പേണ്ടെങ്കിൽ വാക്കുകൾ തുറന്നും ഉച്ചരിക്കപ്പെടുകയാണ്. മലയാളം വാക്കുകളെ പ്രാബല്യം നിത്യോപയോഗത്തിൽ പ്രചാരമുള്ള വാക്കുകളാണിവയിൽ മിക്കതും. ചാനലുകളിലെ വ്യാപകമായ ദുരുപയോഗം കൂടിയാകുമ്പോൾ വികലമായ ഉച്ചാരണംശലികൾ ശ്രോതാകളിൽ വേരോടിയുറയ്ക്കുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളുടെ പ്രകടമായ ഉച്ചാരണംപ്രസ്തിവകൾ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുവാൻ കേരളത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപകരെയാകെ റിഫഷർ കോഴ്സുകൾക്ക് അയയ്ക്കേണ്ടി വന്നേക്കും. ഉച്ചാരണപാഠങ്ങൾ നൽകുവാൻ ടി.വി. ചാനലുകളെത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാ മായിരിക്കും - മുന്നു മിനുട്ടാകെ നീളുന്ന മട്ടപ്പിക്കാതെ കൊച്ചുപാ ംങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുകയും വേണം. ചാനലുകളുടെ അധികാരികൾ അവതാരകരും വാർത്താവായനക്കാരും നടപ്പിനാരും മൊഡി ലൈക്കുവേണ്ടി ഡബ്ല്യൂ ചെയ്യുന്നവരുമെല്ലാം ഉച്ചാരണശുഖികുടി ഉള്ള പരായിരിക്കണം എന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുകയും വേണം. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ചെയ്യാവുന്നത് ഇംഗ്ലീഷ് വാർത്താചാനലുകൾ തുടർ കണ്ണും കേട്ടും ശരിയുച്ചാരണം സ്വായത്തമാക്കുകയാണ്. ഇത്തരം തിരുത്തൽന ടപടികൾ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വികലമായ ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണത്തിന്റെ പേരിൽ മലയാളി തലകുനിക്കേണ്ടി വരുമെന്നുറപ്പാണ് - പ്രത്യേകിച്ചും പുറം നാടുകളിൽ പോകേണ്ടി വരുമ്പോൾ. ഇത്രയും പറഞ്ഞത് ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണത്തിനേറ്റെയും അധ്യയനത്തിനേറ്റെയും കാര്യം.

അതേ സമയം മലയാളത്തിന്റെ തനതായ പ്രശ്നങ്ങളെ മലയാളം തന്നെ നേരിട്ടേണ്ടതുണ്ട്. ഓയും Aയും ആദ്യസ്വരമായി വരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണം കൂട്ടുമായി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ലിപിവിന്യാസങ്ങൾ മലയാളത്തിനില്ല. റോഡ് എന്നെല്ലാം

തിയാൽ rod ആണോ road ആണോ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാവുകയില്ല. ‘കാമറ’ എന്നാഴുതിയാലും ‘ക്യാമറ’ എന്നാഴുതിയാലും camera എന്ന വാക്കിന്റെ ശരിയുച്ചാരണം സുചിത്മാവുകയില്ല; അതുപോലെ ‘ബാങ്കും’ ‘ബേങ്കും’ രണ്ടും bank ആവുന്നതുമില്ല. മലയാളത്തിന് ഇവിടെയാക്കുക പുതിയ ചില ലിപിവിന്യാസങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നതുമാം. വിഷയം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തുടേയും ലിപി/സി.ടി.പി. വിദഗ്ധരുടെയും മേഖലയാണെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘എ’യുടേയും, ‘ഒ’യുടേയും ഉച്ചാരണിനും അക്ഷരങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമാക്കുവാൻ ബന്ധപ്പെട്ട മലയാളം അക്ഷരങ്ങൾക്ക് അടിവരയോ മുകൾവരയോ നൽകിയാൽ മതിയായേക്കുമെന്ന നിർദ്ദേശം മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നു.

ഉച്ചാരണാഭവകല്പങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ കുട്ടത്തിൽ വ്യാപകമായി പ്രചാരത്തിലുണ്ട് ചില അക്ഷരപ്പിശ്വരുകളെക്കുടി സ്വപർശിക്കണം. ഇംഗ്ലീഷിലെ rd എന്ന ശബ്ദത്തെ (നീറ) എന്നാഴുതി വികലമാക്കുന്നതാണെന്ന്. അതനുസരിച്ച് ബന്ധപ്പറ്റി, സസ്പെന്റ്, സൈക്കിൾ ഷോ, ഹാൻഡ്‌ലും, ലാൻഡ് ടെട്ടബ്യൂണൽ, സൈക്കിൾഡി സ്കൂൾ, ഗ്രാന്റ് സർക്കസ് (ഇവിടെ അർത്ഥം തന്നെ മാറിപ്പോകുന്നു) എന്നാക്കുക നാം എഴുതുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. മലയാളിയുടെ വേരെ ചില ദുസ്ഥാമർത്ഥങ്ങൾ ‘കൊനി’നെ ‘ക്യൂൻ’ ആക്കുന്നു; ‘റിപ്പോറ്റ്’നെ ‘റിപ്പാറു’മാക്കുന്നു. പരസ്യപ്പലകകളിലുണ്ടെയും അച്ചടിയിലുണ്ടെയും ഇത്തരം അക്ഷരപ്പിശ്വരുകൾ ശാശ്വതികരണം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയോ കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടോ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളും ചേർന്നോ ഈ മേഖലയിലെ പ്രശ്നങ്ങളെ സമഗ്രമായ പരിശീലനക്കെടുക്കുകയും സംസ്ഥാനത്തിനാകെ ബാധകമായ ശരിപാംങ്ങളും ലിപിവിന്യാസങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും വേണം. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് മുൻകെടുത്തുകയും ഭാഷാപണ്ഡിതരുടേയും പത്രമാധ്യമരംഗങ്ങളിലെ പത്രാധിപനരാജുടേയും പ്രസിദ്ധീകരണാശാലാമേധാവികളുടേയും ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് യുക്തമായിരിക്കും. ചർച്ചകളിൽ നിന്ന് സമവായങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമ്പോലും ഉചിതമായ അന്തിമതീരുമാനങ്ങൾ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന് ഏടുക്കാമല്ലോ. തീരുമാനങ്ങൾ വേണ്ടുംവിധം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും പുതിയ പാഠപുസ്തകങ്ങളെ പരിഷ്കാരങ്ങളാട്ടം അച്ചടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാവാം മാറ്റങ്ങളുടെ തുടക്കം. പ്രസിദ്ധീകരണശാലകളും ആനുകൂലികങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതോടെ പരിവർത്തനം പുർത്തിയിലേക്കെടുക്കുകയും ചെയ്യും.

ഓന്നും പറയാതിരിക്കാനല്ല

വി. സുകുമാരൻ

പാതിരക്കാദ്ദേ, കിടന്നുറങ്ങു, നിന-
 കുതീകടക്കുത്താൻ വിളക്കുകളില്ലിനി,
 ശബ്ദങ്ങളിൽനിന്നു പാശുപത്രങ്ങളെ,
 അന്യായിത്തിരക്കളെ, തീർത്ഥ വാഗ്ദാവനെ
 അക്കുശഗാത്രനെയെറ്റുവാങ്ങാനിതാ
 ദിക്കുകളെ, ശ്രിസ്ഥമുലിംഗങ്ങൾ ആർത്ഥല-
 ചൃത്യുന്ന സാഹസരംഗീത, മാകാര
 നിത്യത നിർമ്മിച്ച നക്ഷത്രരാജികൾ,
 കാത്യ നില്ക്കുന്നു കടപ്പുറം നീർത്തിയ
 പിസ്തൃത വെള്ള മണൽവിരിപ്പിൽ; പെരും-
 തച്ചൻ്തെ മുസിൽ തലകുനിച്ചുന്തെ നാ-
 ടുച്ചത്തിലേങ്ങലടിക്കുന്നു, കാട്ടിയ
 തെറ്റുകളേറ്റു പറയുവാനാകാതെ-
 യിറ്റുകള്ളീരാൽ ഗുരുപാദപുജയ്ക്കു
 തറ്റുടക്കുന്നു, വിറയ്ക്കുന്നവാക്കുകൾ
 ചുറ്റില്ലോ ചീറ്റിക്കുഴയുന്നു നാവുകൾ!
 മെല്ലെ മടങ്ങാം നമുക്ക്, പയ്യാനവലം
 തെല്ലുമയങ്ങളു വീരസ്മൃതികളിൽ
 ഓന്നുംപറയാതിരിക്കുന്നല്ലു നമു-
 കെന്നും പിശയ്ക്കുവതകഷരമല്ലയോ?

എന്നക്കം

പി. ഉഡു

ഉടലിന്റെയടരുകൾക്കെല്ലാമക്കന്തകത്
ഉരുവപ്പോതെയുറങ്ങിമുണ്ടിത്താൻ
മങ്ങിയകിനാക്കടവിൽ മുങ്ങാംകുഴിയിട്ട്
മെല്ലെയുണർന്നുപടവുകേരിപ്പോന്ന്
പണ്ണേതെളിഞ്ഞ നടവഴിയിൽപ്പുണ്ട്
ഇല്ലാവഴിയായ് ചിന്തുപരക്കുന്ന
ഞാനെന്ന വാക്കേ നിനക്കുവഴിക്കാട്ടുവാൻ
നേരായവാക്കിൻ വഴക്കം.

അപ്പുവിലിപ്പുവിലുണ്ടു പുരണ്ട്
അപ്പാടികുന്നിലിൽത്തുകിമുരണ്ട്
ആമണ്ണതിലുള്ളം കുളിർത്തുകിളിർത്ത്
അത്തരായിത്തരകീറിവേരോട്ടിയും
ആമരമീമരമെന്നകം പൊളിച്ചു
കാടായ് നിറഞ്ഞ കടൽചാടി നെഞ്ചിലെ
നേരകയാളമാം തായയെക്കുപ്പുന്ന
ഞാനെന്നവാക്കേ നിനക്കിരുളുതാണുവാൻ
നേരായവാക്കിൻ തിളക്കം.

ഈറ തുളിച്ചു തുളിച്ചു ദുഃഖം കഴിഞ്ഞ
ഉററിത്തുകലുതിമിർക്കും സുവംകാഴിഞ്ഞ
ആട്ടംകഴിഞ്ഞ് പടങ്ങളിച്ചുവച്ച്
ആകാശപുഷ്പപം വിടർത്തും വെടിക്കെട്ടും
ആരവവും തോർന്നൊഴിഞ്ഞതുകഴിഞ്ഞ
ആളും നിശല്യമകന്നുതണ്ണുപ്പത്തു-
പുരപ്പറയിലുറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന
ഞാനെന്നവാക്കേ നിനക്കുണ്ടുകാവലായ്
നേരായവാക്കിനിണ്ണക്കം

സന്ദേശകാര വിരുത്

പി. നാലായണക്കുറുപ്പ്

നായകൻ:-

നീയാദാന്തത്തുന നേരം പുരയുടെ നടുവിൽ
പുത്രനേന്തേതാളിലേന്തി
കായുള്ളിൽപ്പോറ്റും നൽകുസുമവടിവിലെ-
നോമലാൾ നില്പപതുണ്ടാം;
ആധാസപ്പട്ടികാതേ തവകരയുഗളം
കുണ്ഠിനെ കൈയെഡിൽ വാങ്ങാ-
നാശിക്കൊള്ളേ, കരംചെന്നുരസി, യുരസിലെ-
ങ്ങാനുമെ കവമേറ്റാൻ!

സന്ദേശവാഹി:-

കിട്ടിപ്പോയ ‘ഹൃദിയാ’ - ഞാനോരുചെറിയമനോ-
യർമ മീമട്ടു കാച്ചാം:
“കുട്ടിക്കുണ്ടാം കരച്ചിൽ കളവതു ജനനി-
കാദ്യയർമം നിനച്ചാൽ
കെട്ടപ്പം മാറ്റിടാനും കനിവോടു, മുലയുട്ടാനുമെ
നീ മടിക്കേ-
ണ്ണാട്ടും - കാന്തഗർഭ ദുതൻ - പഴയ മുകിലിനെ-
പ്പോലെ, - ഞാൻ നിന്നു വത്സൻ.”

നായകൻ:-

വേണ്ടാ വേണ്ടാ പ്രയോഗം കരകവിയുമെടോ,
താളമനേ പിശയ്ക്കൊം;
തണ്ണാർക്കണ്ണിക്കു കൈത്തണ്ണക്കൾ വരെയർഷം
പൊങ്ങുകിൽബ്ലോഗിയാകി;
ഒന്നാം സ്പർശം കഴിഞ്ഞാ രസികമൊഴിയുമായ
നീ ചിരിക്കെ, ചുക്കിട്ടിൽ
രണ്ണാം സ്പർശം കരുഞ്ഞാടവൾ തരുകിലഹോ!
പക്കനിക്കില്ല കേട്ടോ.

പൊന്നിരം

വി. പദ്മാവതി

നിൻ തല വെട്ടാൻ വരു-
മാരാച്ചാരന്നാർ നാജൈ;
തുണ്ടുതുണ്ടാക്കീടുവർ
കൊണ്ടുപോയീടു മുടൽ.

അചരം നീ, യെനാലു-
മെന്തേ യോമന; ഞാനേൻ
കൈകളാൽ നട്ടു നന-
ച്ചാശയാൽ വളർത്തവൻ.
ദേഹിനെ ലക്ഷ്യവെച്ചു
നീ മേലോട്ടുയർന്നപ്പോ-
ളിന്ന മനം സംസ്കാരത്തിയാ-
ർന്നുയർന്നു വിശ്രാഭവും.
പുത്രൻ കുസ്യുകൾ വന്നു
കുല ചുടി നീ നിൽക്കെ
ചിത്തമെൻ സാഹല്യത്തിൻ
വർഷപ്പുവുകൾ ചുടി.
മുപ്പതാണ്ടുകളായി
നിൽക്കുന്നീമുറ്റത്തു നീ,
പച്ചാലച്ചാർത്താൽ ചേലിൽ
ചാരം വീശിക്കൊണ്ടേ.
നിത്യവും കണികാനും
നിന്നെ ഞാൻ, എൻ ഹൃതിന്തേ
മുത്തായി; ദേഹിനെ കുഞ്ഞാ-
യെന്തേ എഴുവരുത്തിന്തേ
നെടും തുണായിപ്പേരത്തും.
തണുപ്പിൽ കൊടും ചുടിൽ,
പെരുമാരിയിൽ, നില
യുറച്ചുനിന്നു സ്ഥിത-
പജ്ഞൻ നീ യെനാകിലും
കിഴക്കൻ കടലിൽ നി-
നനാരു കാറ്റുവായി-

ടടീച്ചു തകർത്തപ്പോൾ
നിന്നേയുമടിതെറ്റി,
തെറ്റാനും ചെയ്തിലനീ
യെനാലും, പ്രകൃതിൽ
നിഷ്ടുരകരം നിന്മേൽ
കുരമായ് പതിച്ചപ്പോ.
ചൊല്ലിയെൻ മകശർ, ‘മരം
വീടീനേൽ വീച്ചു, മിനി
കാറ്റിച്ചുനാ, ലിതു
വെട്ടണം വെകാതിനി.
വീടീനേൽ ചാണതാൽ വെട്ടാം
പൊൻകായ്ക്കും മരത്തെയും;
വേണ്ട ലേശവും വേദം,
മറ്റു പോംവഴിയില്ല.’

നിൻ തല വെട്ടാൻ വരു
മാരാച്ചാരന്നാർ നാജൈ
തുണ്ടു തുണ്ടാക്കീടുവർ
കൊണ്ടുപോയീടു മുടൽ.

മുപ്പതാണ്ടുകളായി
നിൽക്കുന്നീ മുറ്റത്തു നീ
യോട്ടേരെ ഫലം നൽകി
ഗൃഹത്തിലോരാളായി.
കിണറ്റിൽ നിന്നു മൊരു-
കുടം തെളിനീൽ മുകി
കടയ്ക്കലോഴിച്ചിട്ടു
നീനേനി തഴുകിഞ്ഞാൻ.
‘ഭുമിയിൽ നിന്നും നിന്നെ
പിച്ചുതുമാറ്റും മുൻപു
നീ കുടിച്ചാലും കുണ്ണേ,
ഞാൻ നല്കും ഗംഗാജലം’

ഗുരുശാസനം

പുറമ്പുൻ ടി. മുഹമ്മദ്

അനുഞ്ഞാനാഭന്ധാംക്ഷാസ്തിൽ
മുൻബെബഞ്ചിലോനാം സീറ്റിൽ;
പിന്നൻമാഷിംഗ്രീഷ്; ചോക്കും
ചുരലും ‘കാര്യസ്ഥാൻ’.

*‘നീയി’നെന്തർത്ഥമാം?” പെട്ടു-
നുഹിച്ചുചാടിപ്പറി-
എന്തീടിനേൻ “ആവശ്യം”, കേ-
ടില്ലെന മട്ടിൽ ക്ഷാസ്തിൽ
മറുഭാഗം തൊട്ടുടൻ
തുടർന്നു ചോദ്യം മാസ്തർ,
വിച്ചിരിപ്പു കൂട്ട-
വാളികളജ്ഞതാനികൾ!

(അനന്നു ചൊല്ലിത്തന്ന-
തനനേന പടിക്കണ-
മെ,നെന്നുമോർമ്മിപ്പിക്കു-
മനാത്തയല്ലാപകർ!)
ആഞ്ഞാഞ്ഞുപതിക്കുന്നു
കൈകളിൽ വള്ളിച്ചുരൽ;
ആരാരുമൊഴിവായി,-
ല്ലാടുവിലെന്നുംമായ.

അറിയില്ലെന്നല്ലാതി-
ല്ലിപ്പാഴുത്തരം: അതും
ഉരിയാടാനാവാതെ
പിതുവ്യുനേനൻ ചുണ്ടുകൾ!
“നീ പറഞ്ഞില്ലെന്തെന്ത്?”
ശുണ്ടിയോ വാസല്യമോ

നിസ്സഹായമാം കുറ്റ-

ബോധമോ വാക്കിൽ, നോക്കിൽ!

“ആ....വ....ശ്യം?”

“സിറ്റ്‌ഡാൻഡ്! യു ആർ ടെറ്റ്!”

“പടിപ്പിച്ചില്ല സർ, ആ വാക്കിന്നർത്ഥമം!”

“പിന്നെയെങ്ങനെ പറഞ്ഞു നീ?”

അടിക്കാണ്ടവരെന്നി-

ചുച്ചതിൽ വാദിക്കുന്നു,

“പടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല സർ!”

“ഇല്ലയോ?”

“ഇല്ലില്ല സർ!”

സന്ദർഭത്തിനൊത്തർത്ഥമം

തോന്നിയതാണെന്നു ഞാൻ;

സന്താപപശ്ചാത്താപ

വിവരം നിന്നുമാണ്ടാർ!.....

ഇന്നിവനേഴാം ക്ഷാസ്തി-

‘ലിംഗ്രീഷ്യസാറാ’യ നിൽക്കേ

ചിന്നമാശുള്ളിനുള്ളിൽ

വീശുന്നു വള്ളിച്ചുരൻ.

“അറിവിന് വെളിച്ചും നീ

പകർന്നു നൽകീടുബോൾ

അവിവേകത്ത ക്ഷാസ്തിൻ

പുറത്തെ നിറുത്താവു!”

*Need

'ഉടയുത്തതേ'

ജോണി ജോസഫ്

എൻ്റ് ഓടക്കുഴൽ
താഴെ വീണു ചിതറി
തന്നെ വീണതല്ല
വലിച്ചുറിഞ്ഞതാണ്.....

എൻ്റ് പേനയൻ
താഴെ വീണുടണ്ടു
തന്നെ വീണതല്ല
വലിച്ചുറിഞ്ഞതാണ്.....

എൻ്റ് ചോറു പാത്രമൻ
താഴെ വീണുടണ്ടു
തന്നെ വീണതല്ല
തട്ടിത്തരിപ്പിച്ചതാണ്

എൻ്റ് രണ്ടു കാല്യമിൻ
താഴെ വീണാടിണ്ടു
തന്നെ വീണതല്ല
തളളിയിട്ടതാണ്

എൻ്റപ്പൻ മരിച്ചഗ്രഹം
അമയിനിയുമൊരച്ചുനെ
കുട്ടിവന നാൾ മുതൽ
ഓരോന്നായുടയുന്നു:-

എണ്ണപതുതികയുന്നോൾ

വി.ജെ. വട്ടാഞ്ചേരി

എണ്ണപതുതികയുന്നോ-
ജാപ്പമായീടും ഞാനു-
മെൻപേരകരിടാവുമെ-
നൊട്ടുമോർത്തിരുന്നില്ല.

എണ്ണപതിൻ നിറവിലി
മുത്തപ്പനിയുന്നു
പിണ്ണിലും കിടാവെനോ-
കാളൈത്ര ചെറുപ്പമാം!

കൊച്ചുമോൻ വളരുവ-
തുർഖമാം ദിശയിലാ-
ണപ്പുപ്പൻ ഞാഞ്ഞതുല്യപോൾ
ഭുഗർഭോന്മുവമായും.

മല്ലിൽ ഞാൻ കലരുന്നോൾ,
മകനേ, പയ്യുപ്പയ്യേ,
നിന്നുട വളർച്ചയ്ക്കു
വളമായ്ത്തീർന്നീടാവു.

മല്ലിൽച്ചേർന്നലിയുന്നോൾ
തായ്തടകയ്ക്കാരേ ലക്ഷ്യം:
കനിനു കുലയ്ക്കുള്ള
കുറുകുന്നിലെ ബലം.

പ്രഹിതാമഹർച്ചാല്ലും
പുനർജന്മതിന് തന്ത്ര-
മിതുതാ; നിതുതാനി-
ജ്ഞസാഹല്യ കൂടി!

മിച്ചിവീണ്ടും.....

ഐ. ശിവപ്രസാർ കിഴക്കനേല

അടരുന്നുമിച്ചിത്തുള്ളി!-

നിലത്തുവീണതീമല്ലി-
നാഴലിമേലലിവായി-

പ്ലർന്നിടുന്നു!....

ജുലിക്കുമോ നിദാഹത്തിൽ
തള്ളുന്നപമികർക്കായ്
വിലയിപ്പുസ്വയമതി-
യിളതൻമാറിൽ!....

“കിനിയട്ടേ വഴിവക-
ത്തുറവയായിനിഞ്ഞാനീ
പമികർത്തൻ പിപാസയോ-
ടക്കറാനായി!....”:-

വിലയിക്കേ മിച്ചിത്തുള്ളി
പറഞ്ഞുവോ പറയാതെ-
യിരിക്കുമോ? പരാർത്ഥമീ
ചീഡാർദ്രസ്സേഹം!...

ഇനിവയ്ക്കുവാൻ!
തള്ളുന്നു! തണലേക്കാൻ
തരുവെങ്ങനുഴിയാ
പമികർന്നിൽക്കേ

ചുഴനുവീശിട്ടും മരു-
ചുട്ടുകാറ്റിനിരസ്യത്തിൽ
ഭയനും വേപമുപുണ്ടു-
മിടറിനിൽക്കേ

അറിയാതെയടർന്നുവോ
മിച്ചിത്തുള്ളി? അതീമല്ലിൽ
പതിച്ചുവോ? മിച്ചിവീണ്ടും
തുടയ്ക്കുന്നുഞ്ഞാൻ!....

പ്രണവാക്ഷരങ്ങൾ

കെ. വി. സൗമന്യമൻ

മലയാളത്തിൻ കൈയാൽ
മാധവം കുറിച്ചിട്ട്
സ്വരവും സംഗീതവും
ഹരിശ്ചീ യെഴുതുനോൾ

ആരവുതെടടുത്തുപോ
നിൻ കരം ഇത്രയ്ക്കു മേൽ
ക്രൂരമാം സത്യത്തിന്റെ
ഹൃദയം ദ്വക്സാക്ഷിയായ്.

തുണ്ണുവെൻ്റെ കൈകാല്യകൾ
വെട്ടിമാറ്റിയാൽ പോല്ലും
തുന്പിൽ നാം പകർത്തുമീ
അവിവിൻ ദിവ്യാക്ഷരം

മതവും മനുഷ്യനും
മാനവ ചരിത്രത്തെ-
പ്പോതിയും വിഷലിപ്പത്
കണമായ് മാറ്റിട്ടുനോൾ

രേഖയിൽ കുറിക്കുട്ട്
ഞാനവ നിശ്ചിബ്ദമായ്
കേവലം കാലത്തിന്റെ
എക സോദരർക്കായി.

ആഴിയിൽ ആകാശത്തിൽ
ഉഴഴിതൻ പരപ്പില്ലും
നാഗരികതയുടെ
സർവ മന്യാലത്തില്ലും

അക്ഷരം അന്വത്തൊന്നും
ആംഗലേയത്തിൽ നിന്ന്
ഇരുപത്താറും കുട്ടി
അത്ഭുതം പട്ടത്തവർ

മകയിൽ മദ്ദൈനയിൽ
രാമരാജ്യത്തിൽ പിന്നെ
ഗാഗുൽത്തമലയിലേ
കുറിശിൻ പഴികളിൽ

നാഗസാക്കിയിൽ കണ്ണട
ക്രൂരമാം വിനോദങ്ങാൾ
ജനാന സാഗരം താണ്ടി
ലോകത്തെ നടുക്കുന്നു

പതമുള്ളിടത്തല്ലാം
പാതാളം സൃഷ്ടിച്ചവർ
ജനനമയെ നോക്കി
കൊണ്ടെന്നും കുത്തീടുന്നു.

ചട്ടികേ മായീല്ലയീ
മദനൻ പോയിട്ടില്ല
ഒലെയും മജുനുവും
നിൻആയൽക്കാരല്ലപ്പീ?

കാടുകൾ കാട്ടാറുകൾ
പുവുകൾ പുകാവുകൾ
ഭൂമിയിൽ പ്രണയത്തിൻ
ആമുഖം രചിച്ചവർ

വഴിതെറ്റുകയെല്ലാ
യമകികരമാർക്കും
വഴിതേട്ടു നല്ല
വഴിയസലങ്ങളിൽ

ഇടിവെട്ടീടും പോലെ
കല്ലുവെടുന്നു യന്ത്രം
മിനലിൽ വേഗത്താലെ
കുന്നുകൾ മറയുന്നു.

ശ്രാമപാടങ്ങൾ മുകം
സാക്ഷിയായ് കരയുന്നു.
താരിളം ഹൃദയത്തിൽ
കുറവു പതിക്കുന്നോൾ

താഴിക്കളുടങ്ങളാം .
കേരവുകഷ്ടത്തിൻ കരൾ
കുറമാം ലാഭത്തിന്റെ
മേനിയിൽ കഷയിക്കുന്നു

ഭാരതം തളരുന്നു
കേവലം മനുഷ്യരെറ്റ്
ഭോഗനിദ്രയിൽ കാലം
സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തീടുന്നോൾ

നൃതന വിദ്യാഭ്യാസ
സ്വാശയകളെതികൾ
ഭീമമായ് തുറന്നിട്ടും
ചെലവാൽ ഭ്യാനകം

ഞട്ടുങ്ങി പ്ലാകുനില്ലേ
ഇടയിൽ പ്ലരശത്തു
മിചികൾ മരണത്തിൻ
നിശ്ചലായ് മാറ്റിടുന്നോൾ

മാരകരോഗങ്ങളാൽ
പ്ലാരിടം കരുപ്പിക്കും
മാനവ ക്രിയയുടെ
ശിഷ്ടമാം ഹതഭാഗ്യർ

നിലനില്പില്ലേയില്ല
പൊതു മെബലകളിൽ
സ്ഥിരമാം നഷ്ടത്തിന്റെ
സഹതാപങ്ങൾ മാത്രം.

സമയക്രമത്തിനായ്
ചരിത്രം തിരുത്തിയ
സമരകമെയ്യും
വിസ്മയുതികയെങ്ങിൽ

അകലം തേടിക്കൊണ്ടീ
വന്നുജീവികൾ നിത്യം
ഇഴജനുകൾ പിന്ന
പറവക്കുടങ്ങളും

മാനവർ സംരക്ഷിക്കും
ജീവിത ക്രമങ്ങളിൽ
ഭൂമുഖം അരക്ഷിതം
ജീവജാലങ്ങൾക്കെല്ലാം

കൊളളകൾ കൊലകളും
കൊളള ലാഭവുംകൂടി
സത്യനീതികൾക്കെല്ലാം
ശോകനിശ്വാസം മാത്രം

ദേഹ കാലങ്ങൾ തീർക്കും
പാത വിസ്മയങ്ങളിൽ
വാകുകൾ അസ്ത്രങ്ങളായ്
മാറ്റുന്ന കവികളും

അറിവും കരുത്തുമായ്
പൂലരും ദിനങ്ങളിൽ
എവിടെപ്പോയെന്ന മകൾൾ
പ്രതിരോധങ്ങൾ തീർക്കാൻ

ഇവിടെ കൊരുത്തിടാം
ഭാഷതൻ പുമൊട്ടുകൾ
ഇവിടെ പട്ടംതിടാം
അറിവിൻ ദേവാലയം

നിർദ്ദയം കൈകാലുകൾ
ബെട്ടിമാറ്റുന്നോൾ പോല്യും
നിർത്താതെ പകരുന്നു
സ്വന്നഹ സംഗീതകടൽ

തീക്കനൽ ചുള്യക്കുള്ളിൽ
ഉരുകും ഹൃദയത്തിൽ
ചാർത്തുന്നു നിത്യം ഞാനീ
പ്രണവാക്ഷരത്താലി

വിച്ചാരം പുരിപിക്കുക

മുകുന്ദൻ, മാണോട്ടർ

ശുദ്ധവായു, വെള്ളം, ഭക്ഷണം, പാർപ്പിടം, വസ്ത്രം, മലിനമില്ലാത്ത പരിസരം, ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം, ജോലി, കുലി, സാമൂഹ്യനീതി, കൃതിമമല്ലാത്ത ലോകം എന്നിവയെല്ലാം ആവത്രേ ശ്രമിച്ചിട്ടും ഉചിതമായി കിട്ടാത്തതിനാലാവാം ടെറഗർബാബുവും ഡോക്ടർ ഷൈഡിയുമെല്ലാം വേണ്ടാത്തത് കാണുന്നതും അവർക്ക് അരുതാത്തത് തോന്നുന്നതും.

മാസ്റ്ററ കണ്ണാൽ മാഷാബാനാനെക്കില്ലും തോന്നണ്ടോ? ഗുണങ്ങൾക്കും തോന്നിയാലോ? അതുപോലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ കണ്ണാൽ റഫറികളാണെന്ന് തോന്നിക്കുടാ. എന്നെല്ലാമാണ് ഷൈഡി പറയുന്നത്.

വിള കണ്ണാൽ കളയാണെന്നും തിരിച്ചുമുള്ള തോന്നലില്ലെന്നേ നുണാപോലെയും മറിച്ചും സംഗതിയാകെ ഹിഗർഡിപിഗർഡി.

ശ്രമിക്കുന്നതു കണ്ണാൽ വിശ്രമിക്കുകയാണോ എന്നു രേഖ. വിശ്രമമില്ലാത്തകുഴപ്പം വേരെ. പീഡനങ്ങൾ എറ്റു വാങ്ങുന്നോൾ എൻജോയ് ചെയ്യുകയോ, എന്ന് സംശയം. ശമ്പള ജീവികൾ മർദ്ദകജീവികളെപ്പോലെ. സേവനം ചുംബണംപോലെ. ഇങ്ങനെ പോകുന്നുണ്ടാവിന്നേ വിശ്രഷ്ടങ്ങൾ. വേഷം കൊണ്ടും ഹൃക്കുകൊണ്ടും ധാർഷ്യത്വംകൊണ്ടുമെങ്കിലും സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം വരുന്നുവോ?

വഷളനെ ശ്രീമാൻ എന്നും ഗാന്ധിയനെ മാർക്കസിയൻ എന്നും ആയുന്നിക്കെന പഴങ്ങൻ എന്നും ഇതെല്ലാം മറിച്ചുമുള്ള തോന്നലില്ലെന്നും അക്കാദമിപ്പ്രസ്താവനും ചെയ്തികൾ ക്രിമിനലുകളെപ്പോലെ ആയാൽ അക്കാദമിക് ക്രിമിനലുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ബാബുവും ഷൈഡിയും തമിൽ ഇടയ്ക്ക് കലശലായ വാഗ്മിണിക്കാറുണ്ട്.

ഈന്ത്യ അമേരിക്കപോലെയും കേരളം അക്കേരളമായിട്ടുമാണ് ഇവിടത്തുകാരെല്ലാം സാധിപ്പുമാരും മദാന്നമാരും ആയിത്തീരുന്നത്.

ഡേവിഡ്സ്പേകർഹോൺ അമേരിക്കയെ ഫാദർലസ്റ്റായി നിരീക്ഷിച്ചു. നിരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഇവിടേയും പഞ്ഞമില്ലാണ്.

മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികൾ വേറേതോ ജനുകളെപ്പോലെ ആയിട്ടല്ല ഭാഗതാലയം കണ്ട് സ്വാമികൾ കേരളമന്മാ തോന്തിയത്. എവരും വൈഴിച്ചപ്പാടായിട്ടും സിച്ചാണ് ചെയ്താൽ പരക്കുന്നത് ഇരു ടായാലോ?

പഴയ ഓർമ്മയിൽ കുന്നുകേരാനുള്ള പരിപാടിയുമായി ചെന്ന പ്ലാൾ ചിലർ തിരിച്ചു കേരാനാവാത്ത കുഴിയിൽ വീണ വാർത്ത. ഇങ്ങനെ മംഗോളിയ മെൻഗോളിയയായതെ. കയറ്റം ഇങ്ങനുന്നതു പോലെ പുരോഗതി അധ്യാഗതിയായും പോസിറ്റീവ് നെഗറ്റീവായും മാറ്റുന്നല്ലോ. പിഡക്കിയേകാൻ കെതി എന്നും മറ്റും ഡോക്ടറുടെ അധിക പ്രസംഗം കേട്ട ടെന്റർ, ശ്രജനം തുടരും.

ഈ മലകൾ നശിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അങ്ങാട്ട് അടുക്കാനാവുന്നില്ല. ബോധം കെട്ടുപോകും. നാട് ഒരു വലിയ കുപ്പയായിരിക്കുന്നു! ഇതിൽനിന്ന് എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടും? മാലിന്യമലകളെപ്പോലെ മനോമാലിന്യവും നശിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജനിച്ചാൽ മരിക്കുന്നതുപോലെ ഗ്രാമം നഗരമായിമാറുന്നു.

ഈതെന്താ'മാങ്ങ'യാണോ? ചക്രയോളം പോരും! മാങ്ങയാണാത്ര. സ്വാദ് നെല്ലിക്കയുടെ! ഇങ്ങനെ ബാബുവിന്റെ കയ്യിലുള്ളത് മൊബൈൽ ഹോണ് മാത്രമാവില്ല. ടോർച്ച്, റേഡിയോ, ടി.വി., ക്യാമറ, ഡയറി, കലണ്ടർ, കാൽക്കുലേറ്റർ, തോക്ക്, കത്തി... പിന്നെന്താക്കയേം ചേർന്ന താണ്. എന്തുസൂക്കരും അല്ലോ?

സിനിമയും നാടകവും കണ്ടാൽ ജീവിതമാണെന്നു തോന്തിയാൽ അതുരണ്ടും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മതിയില്ലോ. ചങ്ങാതി ടെന്റർ കൂട് മട്ടിക്കെട്ടി വടിയായികുത്തിപ്പിടിക്കലുണ്ട്.

പാഞ്ചാലികൾ ചിരിക്കാൻ പാകത്തിൽ ദുര്യോധനാദികൾക്ക് ജലം കണ്ടപ്പോൾ നധലമാണെന്നു തോന്തിയതുപോലെയും സാജലാധിവാസികളായി വെള്ളം കളിയിലേർപ്പുടിരിക്കുന്നവർക്ക് കടക്കപ്പായ കണ്ടാൽ വേരെ ചിലതാണെന്നു തോന്നുന്നതുപോലെയും സാധാരണക്കാർക്ക് പാല്പു കണ്ടാൽ വെള്ളമാണെന്നു തോന്നുകയാണ്. അപ്പോൾ കുടിക്കണമെന്നു തോന്തിയില്ലെങ്കിലും കുപ്പി കണ്ടാൽ ചിലർ വെറുതെവിടില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് ബാബുവിനെപ്പോലുള്ളതില്ല. ഇങ്ങനെ നാടാകെ, 'മദ്യപ ദേശ' ആയിരിക്കുന്നു.

വേറെവല്ലപ്പണിയും നോക്കിക്കുഡോ? എന്ന് ഡോക്ടർ വിലക്കിയിട്ടും മനുമോൻ ആയുസ്സിൽ ലഭിക്കേണ്ട ശമ്പളവും പെൻഷനും

മൊത്തം ലക്ഷങ്ങൾ ആദ്യമെ അങ്ങോടു നൽകി, അതിന്റെ പലിഗ് പോലെ മാസം ശമ്പളമായിട്ട് വാങ്ങുന്നതാണ് കേമം! ചെയ്യാൻ തയ്യാറു സംഭവിൽ വേരെ ജോലിയില്ലാത്ത കുഴപ്പമുണ്ടാ?

കവിതയും കമയും കണ്ണാൽ ലേവനമാണെന്നും ഗ്രാമം കണ്ണാൽ നഗരമെന്നും പാടം കണ്ണാൽ ഷോപ്പിംഗ് കോംപ്ലക്സ് എന്നും പുഴ മരുപ്പറവാണെന്നും ജയില് സർഫൈമെന്നും ആശുപത്രി നരകമെന്നും തോന്നുന്നത് വിശാലമായി പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭൂമി ഉരുണ്ടതായിട്ടാവും. പോരാതെ തിരിച്ചില്ലും. ആ മരുന്നു കഴിച്ചപ്പോൾ ദെഹറിന് ദണ്ണം കുട്ടു കയായിരുന്നു. മറുമരുന്നായാൽ മറ്റാരു ദണ്ണമായി മാറാം. അപ്പോൾ മരുന്നു കണ്ണാൽ ദണ്ണമാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കുമോ?

ഈ മഹാസുന്ദര കൂപ്പേഴ്യിൽ ചില തുടക്കം കണ്ണാൽ ഒടുക്കു മാണെന്നു തോന്നും. ഭാവിയെ ഭൂതമാകലോണ് ഈ വർത്തമാനത്തിന്റെ പണി.

ആശാന്തി നവരസം കണ്ണാൽ നീംസം തോന്നാതേ! കരിയെ ല്ലാക്കാണ്ട് ശൗചിച്ചപ്പോലെ! എന്ന് ആരാൻ പറഞ്ഞത്. ബാബുവിന് എപ്പോഴും സംശയമാണ്. ഇന്നത് തിനുക, കുടിക്കുക എന്നില്ലാതായെ കില്ലും ചില ഭക്ഷണം കണ്ണാൽ അമേധ്യമെന്ന് തോന്നിയാലോ?

ഓന്നിനും നേരമില്ലാത്തതുപോലെ തിരക്കോടുതിരക്ക്! അങ്ങനെ ഒരു നേരപോക്ക്! എന്നു ഡോക്കർ.

എന്നും കൃാമരയ്ക്ക് ഇരയാവുന്നതുപോലെ, ചമ്മന്തിയരയ്ക്കു നുംവെങ്കിൽ അത് ‘ഞഞ്ചപിണ്ട’ പറഞ്ഞത് ടി.വി. ചാനലിലാവാം. അബദ്ധംപറ്റി വീണ്ണുമുറിഞ്ഞതാലും ബീല്യന്റെ പെർഫോമൻസ്! ഏതും ഷയാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നത് എന്ന് തിരിച്ചറിയാതെയുള്ള മികച്ച മിക്സിംഗ്! പാടുന്നത് പ്രാണുപരയുന്നതുപോലെ. നൃത്തം ചെയ്യുന്നത് മേലാകെ മാറാലു കൂടുങ്ങിയതിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടുന്നതുപോലെ. ‘മാറാ ലപ്പാൻ’ എന്ന് സ്ഥാഡി പറയും. പോരാതെ അടി, വെടി, സ്റ്റോട്ടന തുംബൻ, തീ, പുക. ഇതിങ്ങനെ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് ജീവിതവും ആ പഴിയേ ആവുന്നു.

അടി കാണുന്നതു രസമെകില്ലും കിട്ടണമെന്ന് ബാബുവിനു തോന്നുന്നത്, പണവും പ്രശസ്തിയും കാണുന്നോളാതെ.

എത്രയോ ‘വിടുപണി’ ചെയ്തുകണ്ടിയ ചില പീടു കണ്ണാൽ തിയ്യറാണെന്നും ആടുകളെ കണ്ണാൽ ആപ്പീസുമുറിയെന്നും കക്കുസു കണ്ണാൽ പുജാമുറിയെന്നും കാറ്റ വിമാനപോലെയും തോന്നിയപ്പോൾ അസുയ എന്നെന്നനിയാത്ത ദെഹറിന് അതു സ്വയം അനുഭവിച്ച് ബോധിയായി.

സംശയം തീർക്കാൻ എപ്പോഴും ഇന്ത്യൻനെറ്റിൽ നോക്കണമെ കിലാൺ 'വല' കുടുക്കാവുന്നത്. എക്കിലും സംശയം തീരുന്നുണ്ടാ എന്നാണ് സംശയം. ചില സംശയങ്ങൾ ബാക്കിയാവുന്നോഴാണ് അപൂർണ്ണ ജീവിതം ആസ്വാദ്യമാവുന്നത് - ദെഗ്രോട്ട് ഡോക്ടർ പറയലുണ്ട്.

എതോ ചിത്രം നോക്കി ബാബു ചോദ്യമായി. ഇതു കൊടുത്തു മയ്യോ? എന്ന്. അതു കൊടുരുമയല്ല, പ്രജയമാണെന്നും, ജനങ്ങളാണെന്നും (ജനപ്രളയം) ഇതു കൊടുരുമക്കുളെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ കുടുമ്പങ്ങളെമെന്നും അവ സ്വയം നിയന്ത്രിതരാവണമെന്നും ഡോക്ടർ സ്പുഷ്ടി.

ഇതിങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല. ഇതുവരെ വേണ്ടതെന്നും കണ്ടിട്ടും തോന്ത്രിയിട്ടും ഉണ്ടാവില്ല. ഇനി എന്തെല്ലാം കാണാനും തോന്ത്രിനുമിരിക്കുന്നു. വിട്ട ഭാഗം പുതിപ്പിക്കുക. പാവം ചങ്ങാതിമാർ! ബാബുവും സ്പുഷ്ടിയും. അവർക്കിടയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ചെയ്യാനാവാതെ കുട്ടികൾ ഓട്ടുന നമ്മല്ലോ.

ആ പദി കിം കരണീയം...?

കവിത ചൊല്ലാനറിയാമോ?

എം.എം. സചീദ്രാജ്

(കവനക്കമുണ്ടി ലക്കം 54ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

18. തകരിട്ട....തക.... തിമി...

ഇടഞ്ഞു വന്നാൽ കേക്ക..

-വര.../വര.../വരയ്ക്കെ/ലമ്മയ്ക്ക്/

ഭാഗ്യ/മുണ്ടെങ്കി/ലെട്ടു/വര.../

-ഇടഞ്ഞുഭാഗത്തും വലഞ്ഞുഭാഗത്തും നാലുവരകൾവീതം എട്ടി
വരവരച്ചപ്പോ അപ്പോ?

-വരച്ചു മാപ്പേ.

-അതിന്റെ താളം പറയു. കേൾക്കെട്ട്.

-തകതിമി/ തകതിമി/ തകതിമി /തകതിമി /

-വൺടു/ത്രീഹോർ/ വൺടു/ത്രീഹോർ/

കുട്ടികൾ എല്ലാവരുംകുടി ഇംഗ്ലാന്റിൽ ചൊല്ലി.

-ശരി. ഇനി ഇടഞ്ഞുഭാഗത്തുവരച്ച വരകളിൽനിന്ന് ഒന്നു
മായ്ച്ചുകളിയു..

-എപ്പോ മായ്ച്ചുന്ന് ചോദിച്ചാൽമതി മാപ്പേ..

-ഇനി ബാക്കിയുള്ള വരകൾ താളാളിൽ പറഞ്ഞുനോക്കു..

-അതെങ്ങന്നുംമാപ്പേ, ശരിയാക്കാ...?

-അതോക്കെ ശരിയാകും അപ്പു...പറഞ്ഞുനോക്കു...

-വൺടുത്രീ..../വൺടുത്രീ ഹോർ...

അപ്പു പരുങ്ങിപ്പരുങ്ങി പറഞ്ഞതാപ്പിച്ചു..

-എന്നോ ഒരു പന്തികേടുതോന്നുനു മാപ്പേ...

-എന്ത് പറ്റികേട്ട...

-എന്താ പറയ്യാ..രെ ഒരു....എന്നോ ബാലഗൻസ് ശരിയാ കാത്തതുപോലെ. ഒരുഭാഗത്ത് മുന്നും മറ്റൊഭാഗത്ത് നാലും...

-അമ്മു പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ബാലഗൻസ് ശരിയാകുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഈ ബാലഗൻസ് ശരിയാകാത്തത് മറ്റാരു പുതിയ താളമായി മാറും. ഇടഞ്ഞുകൊടുന്നാരുതാളം.

-വൺ ടു ട്രീ/വൺ ടു/ട്രീഫോർ/

വൺ ടു ട്രീ/വൺടു/ട്രീഫോർ/

-തകിട്ട്/ തക/തിമി/ തകിട്ട്/തക/തിമി/

മാഷ് മിശ്രചായ്സ്പ് താളത്തിൽ വായ്ത്താരിചൊല്ലി താളം കൊട്ടി.

-ഈ താളത്തിൽ കവിതചൊല്ലിയാൽ എങ്ങനെയിരിക്കും മാഷേ...?

അമ്മിണി ചോദിച്ചു.

-ഈ താളമാണ് കേക കുടുംബത്തിന്റെ.

-എഴു/നന്ന/ഇളി/ വരി/കെ/ണ്ണി/ കരി/കു/ടി/യേ...

നിനക്കു/ വരാൻ/നല്ലി/ നേര/മ/ല്ലി/പ്രോൾ..

ആരുണ്ണീ ദേവതേ..നിന്റെപ്പന്നാകുന്നു...

ആരുണ്ണീ ദേവതേ നിന്റെമ്മയാകുന്നു...

ഈ കരികുട്ടിയുടെ തോറ്റം പാടാണ് ആരൈകിലും കേട്ടിടുന്നോ?

-ഞാൻ കേട്ടിടുണ്ട് മാഷേ...

അപ്പു ചാടിക്കേരിപ്പറഞ്ഞു.

-വെറുതെ പുള്ളിവടിക്കേണ്ട അപ്പു...

അമ്മു അപ്പുവിനെ ഗൗമിക്കാത്തമട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

-പുള്ളിവൊന്നും അല്ല. ശരിക്കും ഞാൻ കേട്ടിടുണ്ട്.

-അപ്പു പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്.

മാഷ് സഹായത്തിനെത്തിയപ്പോൾ അപ്പു ഗമയിൽ തലയുയർത്തിപ്പിടി

ചീരുന്നു. അമ്മുവിന് ചെറിയതോതിൽ കഷീണം പറ്റുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ, അവളത് കാര്യമാക്കാതെ തന്നെത്തിൽ കഴിച്ചുകൂടി.

-മാശേനിനിനാണിപ്പോൾ കരികുട്ടിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞ് തല്ലു ണംകംാൻ നോക്കുന്നത്?

അമ്മിണിക്ക് കേകയും കരികുട്ടിയുംതമ്മിലുള്ളിബന്നം എത്ര ആലോ ചിച്ചിട്ടും മനസ്സിലായില്ല.

-അതോ അതുപറയാം. കേകയുടെ താളംലടന്നയിലാണ് ഈ

തോറ്റംപാട്ട്.

ശകരൻമാഷ്, "തകരിട്/ തക/തിമി/ "എന്ന് താഴംകൊട്ടി ഇഞ്ചാന്തിൽ തോറ്റംപാട്ടു വീണ്ങും പാടിക്കൊടുത്തു.

-മാഡേ, കടമനിടയുടെ ഒരു കവിതയുണ്ടല്ലോ ഈതെ താഴ തിൽ...

-എത്ര കവിതയാണെന്ന് പറയാതെ എങ്ങനെന്നയാണ് മറുളള വർക്ക് മനസ്സിലാവുക?

അപ്പും അംഗീകരിക്കാത്തമാട്ടിൽ ചോദിച്ചു.

-അമ്മിണിക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടോ കവിത?

-ഉണ്ട് മാഡേ, എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. കടമനിടയുടെ കുറത്തി. എങ്ങാളും സ്കൂളിൽ സംഗീതശിൽപ്പമായി ഒരിക്കൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"മല/ഞ്ചു/രഞ്ചു/ മടയിൽ/നി/നും/

കുറത്തി/യെ/തനു/നു...

വിളഞ്ഞ ചുരപ്പുനുമ്പുപോലെ

കുറത്തിയെത്തുനു

കരിലാഞ്ചിക്കാട്ടിൽനിന്നും കുറത്തിയെത്തുനു

ചെറുപാടകരെയിലിനെപ്പാളിയിൽനിന്നും

കുറത്തിയെത്തുനു.

ഇറാചീന്തിയെരിഞ്ഞ കരിപോൽ കുറത്തിയെത്തുനു

വേടനായ്ക്കെട പജ്ഞിൽനിന്നും

വിണ്ടുകീറിയ നെഞ്ചുമായി കുറത്തിയെത്തുനു."

അമ്മിണി കുറത്തിയിലെ വരികൾ നാടകകീയമായി ഇഞ്ചാന്തിൽ ചൊല്ലി കേശർപ്പിച്ചപ്പോൾ കൂട്ടികളും ശകരൻമാഷും അൽപ്പസമയത്തെയ്ക്ക് താഴവും വൃത്തവും മറന്ന് കവിതയിൽ ലയിച്ചിരുന്നുപോയി. -

-എങ്ങനെന്നയാണ് മാഡേ, കേകയുടെ താഴവും, ടൈ /ഫോർ എന്ന മിശചായ്പിന്റെ താഴവും ഒരുപോലെയാകുന്നത്? അമ്മിണിക്ക് അക്കാരും മനസ്സിലായില്ല.

-അത് വളരെ എളുപ്പമാണ്. കേകയുടെ ലക്ഷണം ഞാൻ പറയാം. മുന്ന്, രണ്ട്, രണ്ട്, എന്ന ക്രമത്തിൽ രണ്ടുവരിയിലും അക്കരം ആവർത്തിച്ചുവരുന്നേബാധാണ് കേക രൂപപ്പെടുന്നത്. ഉദാഹരണം പറഞ്ഞതാൽ,

-മുകുറ്റി...മുല്ലി...തെച്ചി...

മുകുറ്റി...മുല്ലി...തെച്ചി...♦ എന്ന് ആവർത്തിച്ചുചൊല്ലിയാൽ കേകയായി.

മാഷ് കൈകയുടെ ഇളംതിൽ പുക്കളുടെ പേരുചൊല്ലി.

-അത് സമയിച്ചു. പക്ഷേ, മാഷേ, ഇതെങ്ങനെയാണ് വണ്ടുതീ...വണ്ട് ടു തീ ഫോർ... എന്ന താളത്തിലാവുന്നത്?

-ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ മനസ്സിലാകും. മുകുറി എന്നതിനു പകരം വണ്ടുതീ... എന്നും, മുല്ല, തെച്ചി, എന്നതിനുപകരം വണ്ടു/തീഫോർ/എന്നും ചൊല്ലിനോക്കിയാൽമാതി.

മാഷ് തന്റെ വാദമുഖം ഉദാഹരണസഹിതം പറഞ്ഞപ്പോൾ കൂട്ടികൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. അവർ, വണ്ടുതീ...വണ്ടുതീഫോർ....എന്ന താളം കൈകയുടെ ഇളംതിൽ ചൊല്ലാൻതുടങ്ങി.

-എൻ. എൻ. കക്കാട് എന്നൊരു കവിയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ കേട്ടി തില്ലോ?

-ഉണ്ട് മാഷേ, "സഹാമീയാത്ര..." എഴുതിയ കവിയല്ലോ?

-അതെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റാരു കവിതയുണ്ട്. "വഴിവെട്ടുന വരോട്"എന്ന പേരിൽ.

"ഇരുവഴിയിൽ/ പെരുവഴി/നല്ലു/

പെരുവഴിപോ/ ചങ്ങാ/തീ..../

പെരുവഴി കണ്ണ്/മുന്നിലി/രിക്കേ/

പുതുവഴിനീ/ വെട്ടു/നാകിൽ/

പലതുണ്ണേ/ ദൃംത/ങ്ങൾ../"

-ഇരു കവിത എത്ത് താളകുട്ടംബത്തിൽപ്പെടുന്നതാണെന്ന് അപ്പു വിന്ന് പറയാമോ?

-താളം കൈകയുടെതാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട് മാഷേ, പക്ഷേ, അക്ഷരങ്ങളുടെ എല്ലം ശരിയാക്കില്ല.

-അപ്പു സംശയിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

-എവിടെയാണ് അപ്പുവിന് എല്ലം ശരിയാകാത്തത്?

-ആദ്യത്തെ വരിതന്നെ കണ്ടില്ലോ?

-"ഇരുവഴിയിൽ/ പെരുവഴി/ നല്ലു.."എന്നതിൽത്തന്നെ അക്ഷരക്കണക്ക് തെറ്റല്ലോ? വണ്ടുതീ...എന്നു പറയുന്നതു പോലെ മുന്നക്ഷരമല്ലല്ലോ. "ഇരുവഴിയിൽ" എന്നു പറയുന്നോൾ അഞ്ചക്ഷരവും ഒരു ചില്ലക്ഷരവും വരുന്നില്ലോ? "പെരുവഴി" എന്ന് പറയുന്നേത്തന്നുമുണ്ട് രണ്ടിനുപകരം നാലക്ഷരങ്ങൾ. "നല്ലു."എന്നേടത്തെത്തന്നുമോൾ പക്ഷേ, രണ്ടക്ഷരംമാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ.

-ശരിയാണ്. നേരത്തെ കാകളിയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ

നമ്മൾ ഇക്കാര്യം വിശദീകരിച്ചതാണ്. എക്കിലും ഒരിക്കൽക്കുടി പറയാം.

-എനിക്കു മനസ്സിലായി മാപ്പേ..ഞാൻ പറയാം.

-എന്നാൽ ശരി. അമ്മു പർയ്യു...

-ഇരുവഴിയിൽ എന്നതിൽ അഞ്ചുകഷരവും ഒരു ചില്ലും വരുന്നുണ്ട് എന്നത് ശരിയാണ്. പകേശ, വണ്ടുത്രൈ...എന്നു പറയാൻ എടുക്കുന്ന സമയം മാത്രമേ ആ അക്ഷരങ്ങൾ ചൊല്ലാൻ എടുക്കുന്നുള്ളൂ. അമവാ എടുക്കാവു.

-അമ്മു ശരിയായി വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ

യാണ് കാരണം. അക്ഷരത്തിന്റെ എണ്ണമല്ല പ്രശ്നനം. അക്ഷരകാലമാണ്. അമവാ അക്ഷരങ്ങൾ ചൊല്ലാൻ എത്ര സമയം എടുക്കുന്നു എന്നതാണ്. അപ്പുവിന്റെ സംശയം തീർന്നില്ലോ?

-തീർന്നു മാപ്പേ, എനിക്ക് മനസ്സിലായി.

"പറ/ക്കു/നു/കുതി/ര/ക/
ഇഴു/ത്താ/ണി/തതുവി/ലു/ട
പൊളി/ക്കു/നു/ കുള/സി/
പന/യോ/ല/തടി/പ്പാ/ലം..."

-മാപ്പേ, "എഴുത്തച്ചുനെഴുതുവോൾ"എന്ന സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതയും കേകയുടെ താളത്തിൽത്തന്നെയല്ലോ?

-എന്നാ സംശയം? കേകയുടെ താളത്തിൽ കൃത്യമായിത്തന്നെയല്ലോ അമ്മിനി ഇപ്പോൾ കവിത ചൊല്ലിയത്?

-അല്ലാ, ഈ കവിതയിൽ കേകയുടെ അക്ഷരക്കണക്ക് ശരിയാകുന്നേയില്ലല്ലോ.

-ശരിയാണ്. മുന്നും രണ്ടും രണ്ടും എന്ന അക്ഷരക്കണക്ക് ശരിയാകുന്നില്ല. എന്നാൽ, വണ്ടുത്രൈ വണ്ടുത്രൈഫോർ എന്ന താളം ശരിയാകുന്നുണ്ടോന്നും.

-എഴു എന്ന സംഖ്യയെ അതിന്റെ ഗുണം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ പിന്നീട് ചെറുതാക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് തകരിട്ട് തകതിമി എന്ന ഏഴുക്കൾകാലത്തിന്റെ കേക മുറുകിയകാലത്തിലാകുന്നേവോൾ പെട്ടെന്ന് തിരിച്ചറിയാനാവാതെ തരത്തിൽ മാറിപ്പോകും. സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതയിൽ, "പറക്കുന്നു" എന്ന നാലുക്കഷരത്തിനുള്ളിൽ "തകരിട്ട് തകതിമി" എന്ന ഏഴുക്കൾകാലത്തെ ഒരുക്കിക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ്, കേകയിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ള അക്ഷരക്കണക്കുമായി യാതൊരുബന്ധവുമില്ല ഈ കവിതയ്ക്ക് എന്നു തോന്നുന്നത്. മാപ്പേ

കേകയുടെ കുറച്ചുകുടി കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു.

"അജഞ്ചാന/ചുളി/കുണ്ടി/
ലാംബുള്ളാ/രേഷ്യ/കാർക്കു/
വിജഞ്ചാനം നല്കീടുവാൻ
വന്നോന്ന മിഷണറി
നസരേതിലെ യേശു-
ക്രിസ്തുവിൻ സന്ദേശത്തെ
പ്രചരിപ്പിക്കാനിന്ത്യാ-
നാട്ടിലെത്തിയോനയാൾ."

-എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ "മിഷണറി" എന്ന കവിതയിൽ കേകയുടെ താളവും അക്ഷരക്കണക്കും ശരിയാകുന്നുണ്ടല്ലോ അല്ലോ മാഷേ? മിഷണറിയിലെ വരികൾ ചൊല്ലിക്കാണ്ടാൻ ഉള്ളിക്കുട്ടൻ സംഗ്രഹം ചോദിച്ചത്. താനും ഒരും മോശമല്ല എന്നു തെളിയിച്ചുകൊണ്ട്, പുസ്തകത്തിനുള്ളിൽ ആരും കാണാതെ സുക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്ന, പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ വരികൾ അഞ്ചു തക്കസമയത്ത് എടുത്തു പ്രയോഗിച്ചു.

"പുവി/രി/യും/ മാസ/മെ/ത്തീ,/ തേൻചൊ/രി/യും/ മാസം,
ചെന്തളിരിൻ മാസമെത്തീ, കോടിചൊർത്തും മാസം,
ആറുവണ്ണിക്കാടുകളിൽ വണ്ണുത്തത്തും മാസം
പുക്കുലയിൽ മക്ഷികകൾ തേൻതിരയും മാസം."

-കേകയുടെ താളഘടനയ്ക്കെതിരെ വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഇംഗ്ലാം സാധ്യമാക്കുന്ന ഒരു കവിതയാണ് അഞ്ചു ഇപ്പോൾ ചൊല്ലിയ കവിത. മാശ് അഞ്ചുവിനെ അഭിനന്ധിച്ചു.

"അപ്പാവം /ജീവി/ചുനാ/ഉവനെ/തതുണായ്/കാത്രേതാൾ/
തന്ത്രപാണനെടക്കുതപ്പേശാൾ താങ്ങുവാൻ മുതിർന്നെത്തീ
പെരിയോർക്കളപ്പോലെ ചെറിയോർക്കളും മനിൽ
മരണത്തിനുശേഷം മാലോകർക്കിഷടം ചേർപ്പു..

കണക്കായെല്ലാം ഞങ്ങളിരക്കീ നിലഭ്രതനാൽ
ഉണക്കല്ലരിവേണ, മിതിരിച്ചുറും തുവാൻ
കരയുന്നതിനിടയ്ക്കോതിനാൾ കുടുംബിനി
അതിയുണ്ടനാലങ്ങാറത്തിക്കുകില്ലപ്പോ.."

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ, "അരിയില്ലാണ്ടിട്ട്" എന്നകവിതയിൽനിന്നുള്ള വരികൾ പൊന്നു ചൊല്ലിയപ്പോൾ, കുറച്ചുസമയത്തേയ്ക്ക് കൂട്ടികളും ശക്രൻമാഷും, പട്ടിണികിടന്നുമരിച്ച അ കുട്ടാംബനാമഗർജ്യും കുട്ടം ബത്തിന്റെയും ദുരിതത്തിൽ തന്നതാൻ മരന്നു നിലകൊണ്ടു.

19. കേകയുടെ കെട്ടിക്കാഴ്ച...

"ധിക്ക് /ധിംഡി/കിടതക.../

ധിംതരികിട/ തകതരി/കിടതക.../

ധിംതരികിട/ധിംതരി/കിടതക/

തകതരികിട/ തകതരി/കിടതക/"

-ഈ കൊട്ട് എവിടെയെകില്ലും കേട്ടതായി ഓർക്കവുന്നുണ്ടോ?

-എവിടെയോ കേടുമരിന്നതുപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ മാണേശ....

-നന്നായി ഓർമ്മിച്ചുനോക്കു. എവിടെയാണ് കേട്ടതെന്ന്.

-ഒപ്പാ എനിക്കരിയാം. ഈ ശൈത്യത്തിലെ പുറപ്പാടു താഴ്മാണ് അല്ലോ മാണേശ?

-അതെ. ഉള്ളിക്കുട്ടൻ പരഞ്ഞത് ശരിയാണ്. ശൈത്യത്തിൽ അണിയായിൽനിന്ന് അരങ്ങേതേയ്ക്കുവരുപോശ് കൊട്ടുന്ന താഴ്മാണ് ഈ.

-ഈതുതന്നെയല്ലോ മാണേശ കേകയുടെ താഴ്മാം?

-മിടുകി! അമ്മിണിയുടെ നിഗമനം ശരിയാണ്. എന്നോ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന ആകാംക്ഷയുണ്ടത്താൻ ഈ താഴ്ത്തിന് കഴിയും.

-വിപ്പവപരമായ ആശയങ്ങളാക്കേ ഈ താഴ്ത്തിലാണോ മാണേശ അവതരിപ്പിക്കാൻ?

-എന്തെ അമ്മു അങ്ങനെ ചോദിച്ചത്?

-അല്ലോ കടമ്പനിടയുടെ കുറഞ്ഞിയിൽ,

"നിങ്ങളെന്റെ കരുത്തമക്കലെ ചുട്ടുതിന്നുനോ?

നിങ്ങളവരുടെ കുഴിമാടം കുളംതോണ്ടുനോ?" എന്ന ചോദിക്കുന്നത് ഈ താഴ്ത്തിലാണല്ലോ.

-അത്തരമൊരു തോന്നല്ലാണാക്കാൻ ഈ താഴ്ത്തിന് കഴിയും. പക്ഷേ, പിൻവലിയലാണ് ഈ താഴ്ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഭാവം.

-അതെന്നു മാണേശ അങ്ങനെ പറയുന്നത്?

-മുന്നടി മുന്നോട്ടുവെക്കുവോൾ നാലടി പുറകിലേയ്ക്ക് എന്നാണ് ഈ താളത്തിന്റെ നട. വണ്ണട്ടുത്രീ.. എന്ന് മുന്നടി മുന്നോട്ടും, വണ്ണട്ടുത്രീഹോർ എന്ന് നാലടി പുറകിലേയ്ക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് പറഞ്ഞത് പിൻവലിയലാണ് ഈ താളത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനാവം എന്ന്.

-അപ്പോൾ പിന്ന ഒരുദാവത്തിൽ കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന താളം എത്രാണ്?

-അങ്ങനെ തീർച്ച പറയാനൊന്നും പറ്റില്ല അപ്പു. എൽ താളത്തിലും ചിലപ്പോൾ രാദ്രാവം അവത്തിപ്പിക്കാൻ പറ്റിയെന്നുവരാം. നമ്മുടെ തിരകളിലും തെയ്യത്തിലുമൊക്കെ കൂടുതൽ രാദ്രമായ ഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചുകാണുന്നത് കാകളിയുടെ ചടുലമായ തകരിട്ട് തകരിട്ട് എന്ന താളമാണ്.

-ശരിയാണ് മാംഗ, ഡിക്കരകം.../ഡിക്കരകം.../എന്ന്

അമർത്തിച്ചവിട്ടി തിരി അരങ്ങ് വിറപ്പിക്കുന്നതുകാണാം. ഉള്ളിക്കുടൻ, മാംഗ പറഞ്ഞത്തിനോട് യോജിച്ചുകൊണ്ട് ഉദാഹരണം കണ്ണെത്തി.

-എൻ.വി.യുടെ "പുഴയൊലിവിൽ പോളകൾപോലെ" എന്ന കവിത കേകയുടെ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായൊരു ഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ അപ്പോ?

അമ്മിണി പുതിയൊരു കവിത ചർച്ചയ്ക്കേടുത്തു.

-അമ്മിണി ആ കവിത വായിച്ചു അപ്പോ? നന്നായി. മുന്ന്, രണ്ട്, രണ്ട് എന്ന കേകയുടെ അക്ഷരക്കണക്ക് ഇരട്ടിപ്പിച്ച് ആർ, നാൾ, നാല് എന്ന കണക്കാക്കുകയാണ് ഈ കവിതയിൽ മിക്കസമലത്തും ചെയ്യുന്നത്.

-മാംഗന്തൊ കവിതചൊല്ലാതെ തത്തം മാത്രം പറയുന്നത്? എന്തു തത്തം പറയുവോഴും ഉദാഹരണം വേണമെന്നാലേ നമ്മൾക്കും തന്നെ കരാൻ?

-എന്നാൽ ഈതാ പുസ്തകം. കവിത അമ്മിണിതന്നെ ചൊല്ലിയാൽമതി. മാംഗ എൻവിയുടെ സസ്യർണ്ണകവിതകളടങ്ങുന്ന സമാഹാരം അമ്മിണിയുടെ കയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

-മാംഗക്കാണ്ട് ആ കവിതചൊല്ലിക്കാൻ ഒരു സൃഷ്ടം പ്രയോഗിച്ചതായിരുന്നു ഞാൻ. അതിപ്പോൾ വഴിത്തറ്റി എൻ്റെ തലയിൽത്തന്നെ വീണ്ടും എന്നു പറഞ്ഞാൽമതിയല്ലോ. അമ്മിണി പാതി കളിയും പാതികാര്യവുമായി പറഞ്ഞു.

-അങ്ങനെയാനും പറഞ്ഞ് ഒഴിയാൻനോക്കേണ്ട. കവിത ചൊല്ലുകതനെനവേണം.

ഒടുക്കം നിവൃത്തിയില്ലാതെ അമ്മിണി കവിതചൊല്ലി.

"പുഴയൈലിവിൽ/ പോളകൾ/ പോലെ/

പെരുവഴിമേൽ/ നിശല്യകൾ/ പോലെ/

അറിയാതെയടുത്തവർ നാമുട-

നകലണമിൽ ദേവനിയോഗം"

-ഈ കവിതപക്ഷേ, തരംഗിണിയുടെ താളക്രമത്തിലും

ചൊല്ലാമല്ലോ?

പൊന്നു പറഞ്ഞു.

-എങ്ങനെന്നയാണ് തരംഗിണിയായി ചൊല്ലിയത് കേൾക്കേട്.

-രകഷരത്തിന്റെ സ്ഥലം വിട്ട താളം പിടിച്ചാൽമതി. അല്ലെങ്കിൽ
രകഷരം ചേർത്ത് ചൊല്ലണം. അപോൾ തരംഗിണി യാവും.

-എന്നാൽ പൊന്നു അങ്ങനെ ചൊല്ലു. കേൾക്കേട്.

"ധിംപുഴയൈലിവിൽ/ പോളകൾപോലെ/

ധിംപെരുവഴിമേൽ /നിശല്യകൾ പോലെ/"

പൊന്നു, വണ്ണടുത്തീഹോർ വണ്ണടുത്തീഹോർ എന താളം പിടിച്ച് കവിത
ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു.

-ഓ...അതിലെന്താ ഈതു പറയാനിരിക്കുന്നത്?

അമ്മിണി പൊന്നുവിന്റെ കണ്ണത്താൽ അതുവലിയ കാര്യമല്ല എന
മട്ടിൽ പ്രതികരിച്ചു.

-എന്താ ചേച്ചിക്കൊരു പുണ്ണം?

പൊന്നുവിന് ആ കൊച്ചാക്കൽ ഒട്ടും പിടിച്ചില്ല.

-എടീ മനുസേ...വണ്ണടുത്തീ/വണ്ണടുത്തീഹോർ/ എന്നല്ലോ കൈക
യുടെ താളം?

-അതേല്ലോ...

-അതിൽ രകഷരകാലംകൂടി ചേർത്താൽ എന്തായി?

വണ്ണടുത്തീഹോർ/വണ്ണടുത്തീഹോർ/ എന്നല്ലോ?

അതുപിന്നെ തരംഗിണിയാവില്ലോ? നീ രകഷരകാലംകൂടി ചേർത്തുചൊ
ല്ലിയപ്പോൾ താളം കേകയിൽനിന്നു മാറി തരംഗിണിയായി എന്നർത്ഥം.
അമ്മിണി തന്റെ വാദം സ്ഥാപിച്ചതോടെ പൊന്നുവിന് ഒന്നും പറയാനി
ല്ലാതായി. അമ്മുവിന്റെ മറ്റാരു ചോദ്യമാണ് തൽക്കാലത്തെത്തുക്കെല്ലം
പൊന്നുവിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയത്.

-മാപ്പേൾ, സഹ്യൻ്ത്ര മകനും കേകയല്ലോ?

-ആരുടെ മകൻ?

ചോദ്യം അപ്പുവിന്നേതാണ്.

-അതെതാരു കവിതയുടെ പേരാണ് മന്താ...

അമ്മ അപ്പുവിനെ കളിയാക്കി.

-ഒ എനിക്കറിയാം. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതയല്ലോ?

ആനയെപ്പറ്റിയുള്ള കവിത?

അപ്പു ഉത്തരം പറഞ്ഞതോടെ അമ്മുവിന്നേ ശ്രമം ചീറ്റി പോയി.

"ഉത്സവം /നട/കയോ/-

ഞമ്പലം/മുറ്റ്/തനുയർ/-

നൃജജ്വലൽദൈവട്ടിക-

ഇളക്കും വൈളിച്ചതിൽ

പതയും നെറ്റിപ്പട-

പ്ലാനന്തുവികളോല്ലും

പതിനഞ്ചാനകൾ

വാരകളുടെ മുന്നിൽ

വാദ്യമേളത്തിൽ താള-

പാതത്തിൽ തലയാട്ടി-

പ്ലിതതാഴ്വരപോലെ

മരുപീ പുരുഷാരം

തനിക്കറിയാം എനക്കാര്യത്തിൽ മറ്റാർക്കും ഒരു സംശയത്തിനും ഇട കൊടുക്കാത്തതരത്തിൽ അപ്പു "സഹ്യൻ്ത്ര മക"നിലെ വരികൾ ചൊല്ലി.

-അതെ അപ്പു. ആനയെപ്പറ്റിയുള്ള ഇവ കവിതയും കേകയിലാണ്. മാവശമടക്കം വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ നിരവധി പ്രശ്നപ്പത്തായ കവി തകളുണ്ട് കേകയിൽ. അപ്പുവിന്നേ സംശയത്തിന് മറുപടിപറഞ്ഞു കൊണ്ട് മാംഗ് തർക്കം ഒഴിവാക്കി.

-പുചോ/രി/യും/ നീല/ശ്രേ/ല/കാന/ന/അംഗൾ/ ചു/റി.../.

കാൽക്കശയ്ക്കുമൊറ്റയിടിപ്പാതയോരം പറ്റി

ഭാണ്ഡാലുമെറ്റി വർഷമോലം തീർത്ഥയാത്രപോകും

മാമലമുടിതടവും നീലവാനം മീതെ

പുഞ്ഞവയൽക്കതിൽ കാത്തു ചുറ്റുമന്തിക്കാറ്റിൽ

നീന്തിനീന്തിപ്പോകുമന്തിമുല്ലതൻ സുഗന്ധം...

പി. കുണ്ടിരാമൻനായരുടെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠം എന്ന കവിത ഉള്ളിക്കു ടൻ ചൊല്ലിയപ്പോൾ അത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മരുഭൂമി ഇംഗ്ലീഷിൽ അനുവദിച്ചാണെന്നു അനുഭവിച്ചു. അന്തിക്കാറ്റിൽ നീന്തിനീന്തിപ്പോകുന്ന അന്തിമു ഫലം സുഗന്ധം മനസ്സിലേയ്ക്ക് ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് കുട്ടികൾ അന്ന് വിട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോയത്.

"അക്കണ/തെത്തമാ/വിൽനി/-

നാദ്യത്തെപ്പഴംവീഴ്കെ

അമ്മതൻ നേത്രത്തിൽനി-

നുതിർന്നു ചുട്ടുകള്ളീൽ

നാലുമാസത്തിൻമുവി-

ലേരോനാൾ കൊതിച്ചിട്ടീ

ബാലമാക്കംപുവി-

ടുള്ളികൾ വിരിയവേ...."

-"ന"എന്ന അക്ഷരം. ആരാൺ ചൊല്ലേണ്ടത്?

അമ്മിണി കവിതചൊല്ലിനിൽത്തീ അടുത്തയാളെ അനേകിച്ചു.

-ആതുപറ്റില്ല....ആതുപറ്റില്ല...

അപ്പു പ്രതിഷ്യിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

-എന്താ പറ്റാണെ? മുന്നാമത്തെ വരിയുടെ ആദ്യത്തെ

അക്ഷരംവെച്ചുതുടങ്ങണം.

അമ്മിണി അപ്പുവിനോട് തർക്കിച്ചുനിന്നു.

-അതല്ല പറഞ്ഞത്..

-വിനെ?

-അതെയും...കവിയുടെ പേരും കവിതയുടെ പേരും പരയണം.

അതാണ് നമ്മുടെ ഇവിടത്തെ നിയമം. അതു മറന്നോ? അപ്പു ഓർമ്മി പിച്ചപ്പോൾ അക്കാര്യം ശരിയാണെന്ന് മറ്റൊരും സമ്മതിച്ചു.

-ഒ....ഞാനതു മറന്നു. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ "മാസം".

അമ്മിണി കവിയെയും കവിതയെയും പരിചയപ്പെടുത്തി

-"ന" അല്ല?

അടുത്ത കവിതചൊല്ലാൻ ഉള്ളിക്കുടൻ. തയാറായി.

-അതെ. "ന"തനെ...അറിയില്ലെങ്കിൽ തോൽവി സമ്മതിച്ചൊള്ള...

-ഉള്ളിക്കുടൻ അതിനു മറുപടി പറയാൻ നിൽക്കാതെ വൈലോ പ്രിഞ്ചിയുടെ "അന്റ്ലാപണിക്കാർ" എന്ന കവിതയിൽനിന്നുള്ള വരികൾ ചൊല്ലി.

"നിറങ്ങിരിക്കില്ലും ദരിദ്രമീരാജ്യം

നിന്നനിരിക്കില്ലും വികൃതമെക്കില്ലും

ഇവിടെ സ്വന്നേഹിപ്പാ,നിവിടെ,യാഗിപ്പാ

നിവിടെ ദുഃഖിപ്പാൻ കഴിവത്തേസുവം..."

- "ഇ" എന്ന അക്ഷരംവെച്ചാണ് ഈനി ചൊല്ലേണ്ടത്. അമ്മു

ചൊല്ലു...

-"ഇനിയും മരിക്കാതെ ഭൂമി-

നിന്നനാസനമുത്തിയിൽ

നിനക്കാതമശാന്തി

ഇതുനിന്നേ (എന്ന്തെന്നും) ചരമശുശ്രാഷ്യങ്കൾ

ഹൃദയത്തിലിനേ കുറിച്ച ശീതം"

-എൻ.വി.യുടെ ഭൂമിക്കൊരു ചരമഗീതം എന്ന കവിത.

"ഇ" എന്ന അക്ഷരംവെച്ചാണ് ഇനിയും ചൊല്ലേണ്ടത്. ഈനി അപ്പുവല്ലോ? ചൊല്ലു..

-"ഇനുവിൻ/ കല/പോലു/മില്ലിതിൻ/വണ്ണം/ ചിന്താ-/

സുന്ദരമിരവല്ലോ നിനക്കു പണ്ണേ പമ്പുര!"

രാവുകൾതോറുംപറന്നെൻമനോഗതങ്ങളാം

പ്രാവുകൾ ചേക്കേരും നിൻ ശേഹത്തിലീനേരത്തിൽ.

-വൈലോപ്രിഞ്ചിയുടെ വിരഹത്തിൽ എന്ന കവിത. "ര"എന്ന

അക്ഷരംവെച്ചാണ് ഈനി ചൊല്ലേണ്ടത്. അമ്മുചൊല്ലു...

അപ്പു ബാറ്റൻ കൈമാറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

-ആതാ മാഷ് വരുന്നു. ഈനി നിർത്താം.

അമ്മു തടി രക്ഷപ്പെടുത്താൻ നോക്കി.

-അതോന്നും പറഞ്ഞാൽ പറ്റില്ല. എന്നുകും കവിത ചൊല്ലുണ്ടോ

അബ്ലൂക്കിൽ തോറു എന്നു സമ്മതിക്കുണ്ടാം. അപ്പു വിടുന്ന മട്ടില്ല.

-ആരാൻ് പറഞ്ഞത് തോറു എന്ന്? മാഷ് വരുന്നുണ്ട് ആതു

കൊണ്ട് ഈനി കളി നിർത്താം എന്നല്ലോ പറഞ്ഞത്? കവിത വേണ്ടെങ്കിൽ ഈനാ പിടിച്ചേം. സുഗതകുമാരിയുടെ രാത്രി മഴ.

"രാത്രിമഴ, /ചുമ്മാതെ/ കേണ്ണും ചി/രിച്ചും/

വിതുന്നവിയും/ നിർത്താതെ/ പിറുപിറു/തന്ത്രം...നീണ്ട/

മുടിയിട്ടുലച്ചും കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നോരു
യുവതിയാം ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ."

അമ്മ കവിതചൊല്ലികഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ശക്രൻമാഷ് അവർക്കു
മുമ്പിലെത്തി.

-മാഷ് നല്ല പണിയാ കാണിച്ചത്?

പൊന്നു പരിഡിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

-എന്തുപറ്റി പൊന്നു?

-ഞങ്ങൾ എത്ര നേരമായി കാത്തിരിക്കുന്നു? മാഷ് എവിടെ
യായിരുന്നു?

-ഒല്ലെവരി കാണിസിലിന്റെ യോഗത്തിനുപോയിരുന്നു. അല്ലോ
നിങ്ങളെന്തിനാണ് എന്ന കാത്തിരുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞില്ലാല്ലോ..

-ഈന് കവിതചൊല്ലാൻ പറിക്കേണ്ട ദിവസമല്ലോ? അക്കാര്യം
മാഷ് മിനോ?

-കവിതചൊല്ലാൻ നിങ്ങൾ പറിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലോ? ഈനി എൻ്റെ
സഹായം ആവശ്യമില്ല. സ്വന്തമായി പുസ്തകമെടുത്തു വായിക്കാവു
നാതെയുള്ളി.

-അയ്യോ അതുപറ്റില്ല മാഛേ, നമുക്ക് വെകുന്നേരതെത ഈ
കുടിച്ചേരൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ട.

-അതാവാം പക്ഷേ, ഈനി കുടിച്ചേരുന്നത് കവിത ചൊല്ലിപ്പിടി
ക്കാനാവേണ്ട.

-പിന്നെ?

-എതുകവിത കയ്യിൽക്കിടിയാലും ഇരാഞ്ഞിൽ ചൊല്ലാൻ
നിങ്ങളിപ്പോൾ പറിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈനി നാം കുടി
ച്ചേരുന്നോൾ നമുക്ക് എതെങ്കിലും പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയോ
അങ്ങനെ മറ്റൊന്തകിലുമോ ഒക്കയാവാം. എന്നാ അതല്ലേ നല്ലത്?

-ശരിമാഷ്, ഇപ്പോൾ നമുക്ക് പറിച്ച കാര്യങ്ങൾ എന്നുകൂടി
ഓർത്തുനോക്കാം എന്നാ? ഉണ്ണിക്കുടൻ യുക്തിസഹമായ ഒരു അഭി
പ്രായം ഉന്നയിച്ചു.

-എന്നാൽശരി ഉണ്ണിക്കുടൻതന്നെ തുടങ്ങിക്കൊള്ളു.. മാഷ് ഉണ്ണി
ക്കുടനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

-രണ്ട്, മുന്ന്, നാല്, എഴ് എന്നീ അക്ഷരകാലങ്ങളിലുള്ള നാലു
താളങ്ങളെക്കൊണ്ട് നമുക്ക് എല്ലാ ഭാഷാവുത്തങ്ങളേയും പല സംസ്കാ
തവുത്തങ്ങളേയും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും.

ശകരൻമാംൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത കാര്യങ്ങൾ ഉള്ളിക്കുട്ടൻ ഭക്താധികർത്താവ് പറഞ്ഞു.

-വര/വര/വരയ്ക്കെ/ലമ്മയ്ക്കെ/

ഭാഗ്യം/മുണ്ടുകുറി/ലെട്ടു/വര? എന്ന് എടു വര വരച്ച് ഈ നാലു വ്യത്തങ്ങളെയും പരിചയപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. അപ്പു കുട്ടിച്ചേർത്തു.

-അത് എങ്ങനെന്നയാണോനുകൂടി അപ്പുതന്നെ പറയു...

-പറയാം മാണേജ്. ഇടത്തും വലത്തുമായി വരച്ച് നാലുവരകളെ വണ്ണ ടു ട്രീ ഹോർ/ വണ്ണ ടു ട്രീ ഹോർ/ എന്നോ, തകതിമി തകതിമി എന്നോ ചൊല്ലാം.

-തകതിമി തകതിമി തരംഗിണി. അപ്പു പറഞ്ഞുനിർത്തിയതിനെ അമ്മു പുർത്തീകരിച്ചു.

-എന്നാലിനിയോരു കമയുരചെയ്യാ-

മെന്നുടെ ഗുരുവരന്നുളിയപോലെ..

എന്ന് പൊന്നു തരംഗിണിക്കെ ഉദാഹരണം പറഞ്ഞു.

ചക്കക്കുട്ടാൻ ചക്കക്കുട്ടാൻ..

ചക്കക്കുട്ടാൻ ചക്കക്കുട്ടാൻ... എന്നുചൊല്ലിയാലും മതി. അപ്പു കുട്ടിച്ചേർത്തു.

-ഇടത്തും വലത്തുമായി വരച്ച് നാലുവീതം വരകളിൽനിന്ന് ഇടത്തുഭാഗത്തുള്ള രൂ വര മായ്ച്ചാൽ,

-വണ്ണ ടു ട്രീ /വണ്ണടു/ട്രീഹോർ/ അമവാ തകിടു തകതിമി എന്ന് കേകയുടെ കുടുംബത്തിലെത്തും. മിശചായ്പ് എന്ന് ഈ താള താണിനു പേര് പറയും. അമ്മിണി അടുത്ത വ്യതകുടുംബത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

-വാക്കുകർ/ കുട്ടി/ചോല്ലാൻ/

വയ്യാതെ/ കിടാ/അഞ്ഞേ../

ഓർഹലാർഡാനു ചെയ്യും

ഒദവജ്ഞരല്ലോ നിങ്ങൾ...

എന്ന് പൊന്നു കേകയ്ക്കെ ഉദാഹരണമായി മാസ്ഫത്തിലെ വരികൾ ചൊല്ലി.

മുക്കുറ്റി /മുല്ലി.../ തെച്ചി/ മുക്കുറ്റി.../ മുല്ലി/ തെച്ചി/ അവനി കേകയുടെ ലക്ഷണം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു.

-ഇനി ബാക്കിയുള്ള എഴുവരകളിൽനിന്ന് വലത്തുഭാഗത്തെ രൂ

വരകുടി മായ്ച്ചാൽ-

വൺ ടു ട്രീ/ വൺ ടു ട്രീ...

അമവാ, തകിട്/ തകിട്/ എന കാകളികുടുംബത്തി

ലെത്തും. അമുവാൻ കാകളിയെ പരിചയപ്പെടുത്തിയത്.

ഇന്നിര തന്നുടെ പുണിരിയായോരു

ചുട്ടിക മെയ്യിൽപ്പരകയൊലേ....

ഉള്ളിക്കുടൻ കാകളിയുടെ താളത്തിന് ഉദാഹരണമായി കവിത ചൊല്ലി.

-ഇരുഭാഗത്തുമായി ഇപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ള മുന്നുവീതം വര

കളിൽനിന്ന് ഓരോ വരകൾവീതം മായ്ച്ചുകളഞ്ഞതാൽ

-വൺ ടു../വൺ ടു/ എന താളം. അമവാ,

തക തക തക തക എന നതോന്നതയുടെ താളകുടുംബത്തി
ലെത്തും.

-ചക്ര..ചക്ര...ചക്ര...ചക്ര...

ചക്ര..ചക്ര...ചക്ര...ചക്ര...

ചക്ര..ചക്ര...ചക്ര...ചക്ര...

ചക്ര...ചമന്തി.....

അമുണി നതോന്നതയെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

-കുട്/നാടൻ/ പുണ്യ/യിലെ/

കൊച്ചു/പെണ്ണു/ കുയി/ലാളേ.../

കൊട്ടു/വേണം/ കുഴൽ/വേണം/

കുര/വവേ/ണം.../

അപ്പു നതോന്നതയ്ക്ക് ഉദാഹരണമായി വണ്ണിപ്പാടുപാടിയപ്പോൾ ഓ...
തിന്തിന്താര തിന്തിന്താര തിന്തെന്തെക തെയ്തെയ്തെനാം... എന്ന് ശക
രൻമാഷ്യം കുട്ടികളും ഒരുമിച്ച് വായ്ത്താരിപാട്. അവലെത്തിൽ ദീപാ
രാധനയുടെ സമയമായി എന്നറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മനിയടി നിർത്താതെ
മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

കുട്ടികൾക്ക് വീടിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുപോകാൻ സമയമായി എന
തിന്തേ മുന്നറിയിപ്പുകൂടിയാണ് ആ അവലുമണി. പോകാൻ തുടങ്ങിയ
അമുണി തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

-മാഞ്ച, ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ ഈ കാര്യങ്ങൾ

ഞങ്ങൾക്കുമാത്രം മനസ്സിലായാൽ മതിയോ?

-പിനൊ?

-അല്ലാ, നമ്മുടെ പഞ്ചായത്തിൽത്തന്നെ നിരവധി സ്കൂളു
കളില്ലോ? അവിടെ പരിക്കുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് കുട്ടികൾക്കും ഇക്കാ

രൂപങ്ങളും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതല്ലോ?

-അതിനിപ്പം നമ്മെൽക്ക് ചെയ്യാനാ? അവർക്കുവേണമെങ്കിൽ അവരും ശക്രന്മാശ്ച വന്നുക്കേണ്ടാണ്. അപ്പുവിന്തീ പരിഹാരം പെട്ടെന്നു കഴിഞ്ഞു.

-അത് നടക്കുന്ന കാര്യമാണോ? ഇനി അമീവാ ആയിരക്കണ കഴിന് കൂട്ടികൾ ഒരുമിച്ചു വന്നു എന്നുതന്നെ കരുതുക, അവരെ യാക്കുക പറിപ്പിക്കാൻ ശക്രന്മാശ്ച ദ്രോഗ്യകൾ വിചാരിച്ചാൽ കഴിയുമോ? ഉള്ളിക്കുടൻ അമ്മിണിയുടെ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിച്ചു.

-പിന്നെ എറ്റവും വേണമെന്നാണ് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത്? അമ്മുവിന് ക്ഷമമന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

-നമ്മൾ പറിച്ച കാര്യങ്ങൾ എല്ലാകൂട്ടിക്കളേയും പറിപ്പിക്കാൻ ഒരു പരിപാടി തയ്യാറാക്കിക്കുടെ?

-എന്നു പരിപാടിയാണ് അമ്മിണി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?

മാഷ് അമ്മിണിയുടെ മനസ്സിന്റെ ചോദിച്ചു.

-മാംശേ, നമ്മുക്കൊരു കാവുയാത്ര നടത്തിയാലോ? എല്ലാ സ്കൂളിലും പോവുക. എന്നിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മൺിക്കുർ കൊണ്ട് എങ്ങാൾ പറിച്ച കാര്യങ്ങൾ താലപര്യമുള്ള എല്ലാ കൂട്ടികൾക്കും പറിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാം.

അമ്മിണി തന്റെ നിർദ്ദേശം എല്ലാവർക്കും മുൻ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചു.

-അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഒരു കാര്യംകൂടി ചെയ്യേണ്ടിവരും. കൂട്ടികളെ പറിപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ ഒരു പാഠം നമ്മൾ തയ്യാറാ ക്കേണ്ടിവരും. കൃത്യമായ പഠനപ്രവർത്തനങ്ങളും, ദോഷ കട്ടകളും, പഠനസഹായികളുമൊക്കെയായി നല്ലാരു പാഠം.

-അതുകൊാള്ളാം നല്ല പരിപാടിയാണ്. നദോന്നത പറിപ്പി ക്കാനുള്ള കവിതകളും പഠനപ്രവർത്തനങ്ങളുമൊക്കെ ഞാനും അമ്മുവുംകൂടി തയ്യാറാക്കാം. അല്ലോ അമ്മു?

അപ്പു മുന്നോട്ടുവന്നു.

-ശരി. ഞാൻ രീഡി.

അമ്മു ആദ്യമായി അപ്പുവിന്തീ ഒരു നിർദ്ദേശത്തെ എതിർപ്പില്ലാതെ സ്വീകരിച്ചു.

-അപ്പോൾ നിങ്ങൾത്തമ്മില്ലെങ്കിൽ തല്ലാക്കേ തീർന്നോ?

പൊന്നു അപ്പുവിനെ ദേശ്യംപിടിപ്പിക്കാൻ ഒരു ചെറിയ ശ്രമം നടത്തി നോക്കി.

-രൂമിച്ച് എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ചെയ്യേണ്ടതോള്ളേ പൊന്നു, തല്ലി കുടാൻ കഴിയു. അപ്പുവിന്റെ മറുപടി പൊന്നുവിനെ നിശ്ചിബ്ദയാക്കി.

-തരംഗിണി ഞാനും പൊന്നുവും കൂടി ചെയ്യാം. അവൻ തന്റെ നിർദ്ദേശം പറഞ്ഞു.

-കാകളി ഞാൻ ചെയ്യാം. കൈകയുടെ ഇടത്തെ താളം എനിക്കെ അഞ്ചാട്ട് വഴഞ്ഞിയിട്ടില്ല.

അമ്മിണി തുറന്നു പറഞ്ഞു.

-ഹരി. അപ്പോൾപ്പിനെ ഞാനായിട്ട് പറയാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ആർക്കും വേണ്ടാതെ കൈകയുടെ പാഠം ഞാൻ തയ്യാറാക്കാൻ ശുമിക്കാം.

ഉള്ളിക്കുട്ടനും തന്റെ പകാളിത്തും ഉറപ്പുവരുത്തി.

-നിങ്ങളിപ്പോൾ എന്നോക്കാളുമൊക്കെ എത്രയോ ഉയര

തില്ലും വേഗത്തിലുമാണ് ചിന്തിക്കുന്നത്. എനിക്കു പ്രായമായി. നിങ്ങളെപ്പോലെ ആരോഗ്യം കാണിക്കാണോന്നും വയ്ക്കു. എകില്ലും എക്കില്ലും കാര്യത്തിലും നിങ്ങളോടൊപ്പം ഞാനുമുണ്ടാകും. ഇന്നുതന്നെ നമ്മുടെ പഞ്ചായത്തിലെ എല്ലാ സ്കൂളിലേയ്ക്കും കത്തച്ചുതാം. നിങ്ങളുടെ കാവ്യധാരയെ സ്വീകരിക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്.

അതുവരെ മിണ്ഡാതിരിക്കുകയായിരുന്ന ശക്കരൻമാഷ് ആവേശന്തനാടെ കുട്ടികളുടെ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്തു.

-വെന്നുലന്നാട്ടിലെത്തന്നുരാൻ

തന്നുരാട്ടിക്കൊരു കട്ടിൽവേണം;

കട്ടിൽ കടയുവാനകിഴക്കൻ

കാട്ടിലെച്ചുനന്തനേവേണം;

ആനക്കൊവാവേണം മേലാപ്പിന്

ആനമുഖവേണം കാലുകളിൽ

തന്നുരാട്ടിക്കുള്ള മോഹമല്ലേ

തന്നുരാൻ കല്പിച്ചിരിക്കയെല്ലോ?

കുട്ടികളുടെ ശബ്ദം അകന്നകനുപോവുകയാണ്. ശക്കരൻമാഷ് ആത്മസംത്യപ്തിയോടെ പായനശാലയുടെ വരാന്തയിൽനിന്നു.

-ഇല്ല..കുട്ടികൾ വഴിതെറ്റിപ്പോയിട്ടാനുമില്ല...

മാഷ് പാതി തന്നോടും പാതി മറ്റുള്ളവരോടുമായി പറഞ്ഞു...

സന്ദിഗ്ധലോകം

(നോവൽ)

കെ. ടിലീപ്‌കുമാർ
പുരുഷ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
വില : 105 രൂപ

ഭൂതകാലത്തിന്റെ വഴിയോരങ്ങൾ. അതിലുടെ നടക്കുകയാണ് നമ്മൾ, മനുഷ്യർ. അതിനിടെ ആകാശത്തിന്റെ വാതിലുകൾ ഒന്നാം നായി അടയുന്നതും, ഏകാകികളായി മാറുന്നതുമൊന്നും നമ്മൾനിയു നില്ല. ഉണർവ്വിലും ഉറകത്തിലും സ്നേഹം മാത്രം വേണമെന്നു നമ്മൾ ശറിക്കുന്നു. പക്ഷെ, കിട്ടുന്നതോ? ഒരോ നിമിഷവും കടന്നു പോവേ എത്തു കന്നത ചുമടുമായിട്ടാണെന്നും എന്നു തിരിച്ചിരിയുമോഞ്ചും കാലം എവിടെയോ നമ്മ കൊണ്ടത്തിച്ചിരിക്കും.

പഴയ കടലാസ്യുകൾക്കും പുസ്തകങ്ങൾക്കുമിടയിൽനിന്ന് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടവ തെരഞ്ഞെടു മാറ്റുക അതു എളുപ്പമല്ല. ഓരോ കടലാസ്യും ഓരോർമ്മത്തുണ്ടാവുമോൾ പ്രത്യേകിച്ചും.

സന്ദിവ ലോകം എന്ന നോവലിലുടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഒരു വായനക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ എൻ്റെ മനസ്സിലും കടന്നു പോയതാ ണിതൊക്കെ. പ്രണയത്തിന്റെയും രതിയുടെയും വിഭ്രാന്ത സ്നേഹാടന ഞങ്ങൾ സ്വപ്നക്കാനാണ് ടിലീപ്‌കുമാരിന്റെ ശ്രമം. അതിലും പുർണ്ണ മായി വിജയിച്ചു എന്ന് എന്നിലെ വായനക്കാരൻ ഒരിക്കലും പറയില്ല. കുറിപ്പുകളും ആത്മഭാഷണങ്ങളുമൊക്കെയായി പുതിയ ചില രചനാ സങ്കേതങ്ങൾ പയറ്റുന്നുണ്ട് എങ്കിലും അതൊരു തികഞ്ഞ വായനാനുഭവമായി ഒരിക്കലും മാറുന്നില്ല. ഫാൻസിയുടെ ലോകം സ്വപ്നക്കാനുള്ള നോവലിന്റെ ശ്രമം ഒരുവോളം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദറവാക്കിൽ ഒരു ജീവിതം

(നോവൽ)

യു. കെ. കുമാർൻ
പുസ്ത്ര, കോഴിക്കോട്
വില : 215 രൂപ

ദറവാക്കിലോ ദറസനാപ്പിലോ ഒതുക്കാവുന്നതാണോ ജീവിതം? അല്ല എന്ന് യു.കെ. കുമാർൻ 'ദറവാക്കിൽ ഒരു ജീവിതം' എന്ന നോവൽ വായിക്കുന്നോൾ നമ്മുകൾ ബോധ്യപ്പെടും. ദറവാക്കിലാണ് പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നത്. ഒരാറു വാക്കിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതൊക്കെ തിരികെക്കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ആവർള്ളാറിക്കാനുള്ള വക നാമരിയാതെ യാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ വന്നു ചേരുക. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്നോ ഫേയ്ക്കും പരിചിത ഗസ്യങ്ങളുടെ സാമീപ്യം നാമരിയുന്നു. പക്ഷേ അതിനു വേണ്ടത് ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ട വാക്കുകളാണെന്ന് യു.കെ. കുമാർൻ തന്റെ നോവലിലൂടെ നമ്മു ബോധ്യപ്പിക്കുന്നു. സാനന്ദരാജും പ്രദീപ്യം രാധയും, നിമിഷയും നീതുവും, വർഗ്ഗീസ് ചേടുനുമൊക്കെ കുടുംബ ബസ്യങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെയവസ്ഥയെയ്യാണ് നമ്മുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നത്. നഗര ജീവിതത്തിന്റെ സകൾിൻ്റെ നമ്മു അസ്വസ്ഥരാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നാമെടുത്തണിഞ്ഞെന്ന നാഗരികതയുടെ വർഗ്ഗക്കുപ്പായം തൃജിക്കാൻ നാമൊരുക്കമെല്ല. അതുകൊണ്ട് ദുരന്തങ്ങളുടെ നടപിൽ തീവിട്ടിച്ച മന സ്ഥൂമായി നടക്കാനാണ് നമ്മുടെ വിധി. ഈ വിധി സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്തതാണെന്ന് അതികല്പും നാം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. ആ നിസ്സംഗതയുടെ മുന്നിൽ ഒരോർമ്മപ്പെടുത്തലായിട്ടാണ് 'ദറ വാക്കിൽ ഒരു ജീവിതം' എന്ന നോവൽ നിൽക്കുന്നത്.

പണം കായ്ക്കുന്ന പുമരം

(കമക്ഷ)

യു. ഏ. ബാദർ
പുസ്ത്ര പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
വില : 50 രൂപ

പണം കായ്ക്കുന്ന പുമരം ഒരു മിത്താണ്. അങ്ങനെന്നയാണി ല്ലായെന്ന് അറിയാമായിരുന്നിട്ടും അതു തേടി നടക്കുകയാണ് മനുഷ്യരിപ്പോഴും. ഓനിനെ പത്താക്കാനും, പത്തിനെ നുറാക്കാനും, നുറിനെ

ആയിരമാക്കാനും, ആയിരത്തെ പതിനായിരവും ലക്ഷവും കോടിയു മൊക്കയാക്കാനുമുള്ള മാന്ത്രിക വിദ്യ തേടിയുള്ള അലച്ചിലും അവി രാമം തുടരുന്നു. ഒക്സിൽ ഉവിഡം കണ്ണടത്താനാകാതെ കബറിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. യു.എ. വാദരിന്റെ ഒപ്പതു കമകളും അനു വചകനെ കൊണ്ടത്തിക്കുന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ സകീർണ്ണതകൾ ഇഴ ചേര്ത്ത പുതിയ വായനാനുഭവത്തിലേക്കാണ്. ‘പണം കായ്ക്കുന്ന പുമരത്തിലെ’ കുണ്ഠപാമ്പ് ഹാജിയും, സ്വന്തം ശ്രാമത്തിലേക്ക് ടുർ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ‘അപരിചിത ഗസങ്ങളിലെ’ നാഗരിക കുടുംബവും അവിടെ അവരെ കാത്തിരിക്കുന്ന ദുരന്നുഭവങ്ങളും, ‘ശയാസ്ത്രാത്ര ത്തിലെ’ തീർത്ഥാടകനും ഭിക്ഷുകിയും കുട്ടിയുമൊക്കെ സമാനിക്കു നാൽ അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ.

അനന്നമാണ് യു.എ. വാദരിന്റെ ഭാഷാശൈലി. തുക്കോട്ടുരിന്റെ പെരുമയാണ്. ആ ശൈലിയുടെ തിളക്കം ഈ കമകളിലും തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. മറ്റൊന്ന് ശ്രാമ്പഭാഷയുടെ അത്യപൂർവ്വമായ സംയോ ജന ചാരുതയാണ്. ഒപ്പതു കമകളിലും ആ തനിമ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

കടവനാട്ടിന്റെ ഓർമ്മകൾ

(അനുകമ)

കടവനാട് കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ
പുരിയ്യ, കോഴിക്കോട്
വില : 140 രൂപ

അവസാനിക്കാത്ത ധർമ്മബോധമാണ് പൊന്നാനികളിൽ തിരിയിലെ എഴുത്തുകാർക്കോരോറുത്തരക്കുമുള്ളത്. ഇട്ടേറിയും എ.ഓ. ഗ്രാവി നാനും, ഉറുബും, കടവനാടു കുട്ടിക്കൃഷ്ണനും, അക്കാദമിവും, സി. റാധാ കൃഷ്ണനും മൊക്കെ വാക്കിലും വരച്ചിട്ടുന്നത് ആ ധർമ്മ ബോധം തന്നെ.

കടവനാടു കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ ആര്യകമയായ ‘കടവനാട്ടിന്റെ ഓർമ്മകളി’ലും തെളിയുന്നത് ആ ധർമ്മബോധം തന്നെ. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുള്ള കേരളീയ ശ്രമീനാ ജീവിതത്തിന്റെ ഉൾത്തുടർപ്പുകൾ കാട്ടി തത്ത്വാന്തരിന്നാപ്പും ഭൂതകാലത്തിന്റെ വഴിത്താരകളിലെ കാണാക്കാഴ്ച കളും ശ്രമകാരിൻ നമുക്കായോരുക്കിത്തരുന്നു.

മഹാനായ ശ്രീകാരി

(ലേവന്നണ്ണൻ)

കോഴിക്കോടൻ
പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്
വില : 35 രൂപ

‘കോഴിക്കോടൻ’ എന്ന തുലികാ നാമത്തിൽ കവിതയും ഹാസ്യ ലേവന്നാളും ചലച്ചിത്ര നിരുപണങ്ങളുമെഴുതിയിരുന്ന അപൂർക്കുടൻ നായരുടെ അഞ്ച് ലേവന്നാളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘മഹാനായ ശ്രീകാരി’. ചലച്ചിത്ര നിരുപണത്തിലെ സംഗ്രഹീതഗജലി വിഡ്യുത്തൊഴിവും റീതി യാണ് ഇതിൽ കോഴിക്കോടൻ പിന്തുടർന്നിട്ടുള്ളത്. ഇതിലെ ഭാഷാ ശൈലി അനന്തമെന്നോ ഉദാത്തമെന്നോ എന്നും പറയാനാവില്ല. വായിച്ചു പോകാം എന്നു മാത്രം. വായനക്കാരെനെ അത് തുപ്പതിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ എന്നത് വേറെ കാര്യം. ശ്രീകാരിയെ ‘മഹാനായ ശ്രീകാരി’യായി വാഴ്ത്തുന്നോവാണും, ചാർജിച്ചാപ്പളിനെ വിശ്വേഷിപ്പിക്കുവാൻ ‘വിശ്വ വിശ്വ തനായ വിദുഷക വീരൻ’ എന്നാഴുതുന്നോമോക്കെ തികഞ്ഞ കല്ലു കടക്കുമ്പെടുന്നു എന്ന് പറയാതിരിക്കാനാവില്ല.

നാട്ടിവുപറമ്പണ്ണൻ

(ലേവന്നണ്ണൻ)

ഡോ. എം.വി. വിഷ്ണുനബ്യതിരി
പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്
വില : 110 രൂപ

നാട്ടിവുകൾ ജനജീവിത വഴികളിൽ നിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞവയാണ്. ഈ അറിവുകളിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിന്ന് ഒരു സംസ്കൃതിയുമുണ്ട്. കാടും കാവും നാട്ടാചാരങ്ങളും ക്ഷേണാരീതികളും വൈദ്യവും കലയുമൊക്കെ നമുകൾ ലഭിക്കുന്നത് ഈ അറിവുകളിൽ നിന്നാണ് ലിഖിത രൂപങ്ങളില്ലാത്ത ഇവയിൽ പലതും വാങ്മയങ്ങളായിട്ടാണ് നമുകൾ പകർന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചില കണ്ണികൾ വിട്ടുപോകാനും ഏറെ സാധ്യതയുണ്ട്. പക്ഷേ പറമ്പങ്ങളിലുണ്ടെന്നും അനേകണ മനസ്സുള്ള ഗവേഷണങ്ങളിലുണ്ടെന്നും ഈ കണ്ണികൾ പലതും വിളക്കി

ചേർക്കാനാവും. അത്തരത്തിലോരു സഹമായ ശ്രമമാണ് “നാട്ടിവു പഠണഞ്ചളില്ലെട്” ഡോ. എറണാകുളം വിജയൻസുന്നുതിൽ നടത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ചേനില ചുടിപ്പോയ പെൺകുട്ടി

(കവിതകൾ)

ഖനീർ അഗ്രഹാർ
മലയാളമ്മരണം ബുക്കാസ്, മലപ്പറാം
വില : 38 രൂപ

മുനീർ അഗ്രഹാമിയുടെ കവിതകളിൽ മഴയും പ്രസാദ പ്രതീക്ഷ കളുമണ്ണ്. മഴ പെയ്തു തീരുമ്പോൾ തെളിയുന്ന മഴച്ചിത്രങ്ങളും അതിൽ ഇടയ്ക്കിടെ നമുക്കു കാണാം. പൊട്ടനാനെ ചരിത്രു വീണ മഴയിൽ ചുടാൻ കിട്ടിയ ചേനിലപോലെയാണ് ആ കവിതകൾ എന്നു വിശ്വാഷി പ്പിക്കുന്നതാവും കുടുതൽ ശരി. ഒരു താൽക്കാലികാശാസം ശക്തമായ കാറ്റില്ലും മഴയില്ലും പിടിച്ചു നിൽക്കാനാവാതെ തണ്ടാടിഞ്ഞ് അതു തകർന്നു പോകും.

പദം മുൻഇച്ചുതിയാൽ കവിതയാകും എന്നാരംബവധാരണ ഇതു കവിയെയും കലശലായി പിടിക്കുടിയിട്ടുണ്ടാണ് പല കവിതകളും വെളിവാക്കുന്നു. “അപ്പുപ്പൻ വയൽ നിരഞ്ഞു തുടങ്ങിയാൽ വലയു മെടുത്തിരഞ്ഞും. ‘വലകളിൽ’ എന്ന കവിത തുടങ്ങുന്നത് ഈ പ്രസ്താ വന മുന്നു വരികളിലായി എഴുതിക്കൊണ്ടാണ്. ഇതിൽ അപ്പുപ്പനെ ആദ്യ വരിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എക്കിലും വയലിനെ “അപ്പുപ്പൻ വയൽ” എന്ന് അനുവാചകൾ തെറ്റിവരിച്ചു പോയാൽ അതിനയാളെ കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല. “ചേനില ചുടിപ്പോയ പെൺകുട്ടി” എന്ന ശിർഷക കവി തയിലെ “നിഷ്കളക്കമായ കുട്ടിയെപ്പോലെ” എന്ന പ്രയോഗവും, മഴ ചൂലിന്റെ “കണ്ണിലെ കാളകുടമിളകല്ലും” (കവിത മഴ കൊള്ളാത്തവരോട്) റബ്ബൂക്കർക്കു മുകളിലും (റബ്ബർ മരങ്ങൾക്ക് മുകളിലും) യുള്ള അരിപ്പാവിന്റെ പറമ്പിന്തുനിംബലും, (കവിത: മഴച്ചിത്രങ്ങൾ), നെറ്റി തിൽ “ചിതാദസ്മം പുശിയ ശൈഖ്മവും” (ഈ പ്രയോഗം കുറെ കടു തുപോയി, കവിത - മഴ തീർന്നുപോകുമ്പോൾ) ഒക്കെ, കവിതനെ സമ്മതിക്കുന്നതുപോലെ കവിതയുടെ മുകുളം തന്നെ ചീഞ്ഞു കരിച്ചു കളയുന്നു.

திருவாசகம்

[அனைகம]

ஊள்குவாசகர், விவ: உண்ணுற எஃ. பரமேஸ்வரன்

வழக்ஞதூஶ விழுப்பீரங், ஸுகபுரம், ஏடங்கால்

வில : 170 ரூப

மாளிகை வாசகரூபம் (மாளிகைவாஸகர் என்ற தமிழில்) அனுப்பத்தின்றி திருவாசகவூபம் (வாஸகம் என்ற தமிழ்) ஶிவபரமா தமாவிட்ட லயிக்குவானுத்து முகத்திமாற்றுமாளைப்போசிக்குன்னத். கெதி ஜ்ஞான யோகாணல்லிலுட அபக்காரம் கர்மம் மாய என்ற முன்று மாலி நூண்டல் அகாடி பரமப்புத்திலெத்தானுத்து வசியாள் திருவாசகம் நிரைய. அதின்றி மலயால விவரத்தினால் நிர்வூபிக்குக் கூடி, சாந்தம் கமாயொரு கர்மமாள் மஹாகவி உலக்குறின்றி புதிர்ந் உலக்குற எஃ. பரமேஸ்வரன் நிர்வூபிச்சிட்டுத்துத்து. ஹூ விவரத்தினால் ஶரிக்கும் ரண்டு ஓஷக்கலை குடும்பினாக்குன ஏரு பாலமாயி மாரியிரிக்குக்கூடியாள்.

“திருவாசகத்துக்கள் உருகாதார்

ஏரு வாசகத்துக்கும் உருகாத”

என்ற திருவாசகர் பரயுனை. திருவாசகம் கேட்க அலியாத்தவருடை மனஸ் மன்றத்து கேட்கால்லும் அலியுக்கயில்லை என்று ஸாரா.

அதூதிக்குத்தேயூபம் ஓரதீய பாரவருத்தேயுமொக்கை நிசே யிக்குனாவர்க்கு போலும் வெஜ்ஞானிக் ரங்கநிதி ஶந்தவமாய வாய நய்க்கூயி எங்கைகிலும் திருஞானக்கேள்வித்துபோஶ் திருவாசகத்தை ஏறிக்கலூபம் அவர்களிக்கானாவில்லை.

பிரதிலோகம்

[நோவல்]

கண்ணார் கல்ளோட்

புரிண்ண, கோழிக்கோட்

வில : 85 ரூப

அந்திகவி வால்மீகியூபம் வேவுவாஸம் மஹாஷியூபம் ஜங்கிமாரூபம் புராணத்திஹாஸனால்லில் புறிப்பிக்குவாள் விட்டுபோய சில ஸமஸ்ய கர்ம புறிப்பிக்கானுத்து ஶமமாள் ‘பிரதிலோகம்’ என்ற நோவலிலுடை கண்ணார் கல்லோட் நடத்துந்நத். ஹூ புறிப்பிக்கால் அங்காயாஸம் ஸாயி

ചെട്ടുത്ത ഓന്ന്. അനന്തമായ കഷമയും നിരീക്ഷണപാടവവും അനേകം ബുദ്ധിയും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഈ ചപനയിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജനമനസ്സിൽ പതിനേതു ചേർന്ന മിത്രുകളെ പുനരാവധി ത്തിനു വിധേയമാക്കുന്നോൾ സുക്ഷിക്കണം. ഇരുതല മുർച്ചയുള്ള വാളാണ്ട്. തളിഞ്ഞു കൊള്ളിഞ്ഞും വയ്ക്കാതെ അവസ്ഥ. ഭൂഗ്രഹി, വിവിധാനും, ശാസ്യാരിയും, കുന്തിയും, കൃഷ്ണരാമപായനനും, ശ്രീരാമചന്ദ്രനും, സിഖാർത്ഥമനും, രാഹുലനും, യശോധരയും, ശുഭ്രാഭന മഹാരജാവും അവരുടെ വംശപാരമ്പര്യങ്ങളും, ധർമ്മാചാരങ്ങളുമാക്കേ നിശ്ചിതമായി വിമർശിക്കപ്പെട്ടുകയാണിവിട. അവധുതമാർഗ്ഗം സ്വയം സീകരിച്ച ഗൗതമബുദ്ധൻ യാത്രപോലും ആരോഗ്യം ഉള്ള നിറ്റിബന്ധ പ്രതികാരമായിരുന്നുവെന്ന് നോവലിന്റെ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അയമാർത്ഥ ബന്ധുതങ്ങളുടെ മായികാവസ്ഥ തുടരുക വയ്ക്കാതെ പ്രകൃതിയുടെ സച്ചൂത തേടിയുള്ള ആ യാത്രയിൽ സിഖാർത്ഥനെന്ന ഗൗതമബുദ്ധൻ നേടിയത് സമസ്പഷ്ടി സ്വന്നഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും പുതിയ മാനങ്ങൾ.

പ്രതിലോകത്തിന്റെ ആവാനഗ്രഹാലി ശ്രദ്ധേയം. ദ്രോതായുഗ തതിൽ നിന്ന് ദാപരയുഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രത്യാധനവും, അവിട നിന്ന് ഗൗതമബുദ്ധനിലേക്ക് അനാധിസം നിജുന്ന വഴിയും, രാമാധിന കമാസനർഭങ്ങളുടെ വിമർശനാത്മകമായ നിരീക്ഷണവും തുടർന്ന് കൃഷ്ണബലരാമമന്മാരുടെ കമയെ സിഖാർത്ഥനിലേക്ക് ബന്ധിപ്പിച്ചതിന്റെ കയ്യക്കവും ശ്രദ്ധാലുനീയം തന്നെ.

‘യുഗസന്ധ്യ’ എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ സാഗര ഗർജജനത്തിനും നിണഗദിം വഴിയുന്ന വഴിത്താരകൾക്കും പിന്നിൽ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന കൃഷ്ണരാമപായനന്റെ പൂജയാവർജ്ജകമാബാരു ചിത്രം നോവലിന്റെ വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്. മഹാഭാരതങ്ങൾക്കിടയിലും നിസ്തിനായി പുണ്ണിതിച്ചുകൊണ്ട് സുര്യോദയം കാണുന്ന വ്യാസന്റെ ചിത്രം നേരുമാത്രം മതി ഈ നോവലിന്റെ ഉൾക്കൊണ്ട് വെളിവാക്കുവാൻ.

കാട്ടാരും അവരുടെ കളമൊഴിക്കളും

(പഠം)

എ.ആർ. നാരായണൻ നായർ

പ്രസ്ത്രി, കോഴിക്കോട്

വില : 150 രൂപ

വയനാടു ജില്ലയിലെ ആരിവാസികളുടെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമാക്കേ പുറം ലോകത്തിനു മനസ്സിലാ

കവിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് “കാട്ടാരും അവരുടെ കളമൊഴി കള്ളും” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലുടെ ഏ. ആർ. നാരായണൻ നായർ നടത്തുന്നത്. ഇവിടെ കാട്ടാർ, “നാട്ടാർ”പോലെ കാട്ടിൽ ഉള്ളൂൾ എന്ന വായിക്കണം. ആദിവാസികളുടെ ആവാസവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പുറം ലോകത്തിനിടെ വളരെ പരിമിതമായ വിവരങ്ങളുള്ളൂ. പരിഷ്കृതരെന്ന് കരുതുന്ന നമ്മളേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തായ സാംസ്കാരികത്തനിലെ ആദിവാസി സമൂഹത്തിനുണ്ട്. കുറിച്ചുരുടെ വംശമഹിമാബോധവും ഇന്നും തുടരുന്ന കർശനമായ അധികാരങ്ങളും, ‘ഇല്ലോ’ എന്നു വിജിപ്പേരുള്ള കാടരുടെ വാസസ്ഥലത്തപ്പറ്റിയുള്ള വിവരവുമെങ്കെ നമുക്ക് പുതിയ അറിവാണ്. അഭ്യാസങ്ങൾക്കൊപ്പം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ആദിവാസി ഭാഷയും അതിന്റെ മലയാളത്തിലുള്ള അർത്ഥവും ഗവേഷകർക്ക് ഒരു സഹായകമാവും. കാടരക്കുറിച്ചും നായ്ക്കരക്കുറിച്ചും എഴുതിയ കുറിപ്പുകൾ എന്തോ അപൂർണ്ണമാണെന്നു തോന്തി.

ചികിത്സ തേടുന്ന മനസ്സ്

(മനസ്സ്[ത്രം])

എഡിറ്റർ ചെലവുർ വേണ്ടു

പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്

വില : 110 രൂപ

പിടിക്കിട്ടാത്ത ഒരു പ്രഹോളികയാണ് മനുഷ്യ മനസ്സ്. ആയുന്നിക്കശാസ്ത്രം ഇത്രയേറെ പുരോഗമിച്ചിട്ടും മനസ്സുന്ന മന്ത്രചുണ്ണിലെ ഉള്ളറ രഹസ്യങ്ങൾ ദുരുപായിയിൽക്കൊണ്ട തുടരുന്നു. ഇതിനൊക്കെപ്പുറിമേയാണ് മനോരോഗികളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മനോഭാവം. മരുന്നുകൊണ്ടും, വിഭഗ്രഭരുടെ സമയോച്ചിതമായ ഇടപെടൽ (Timely Intervention) കൊണ്ടും ചികിത്സിച്ചുമാറ്റാവുന്ന രോഗാവസ്ഥ തന്നെയാണ് മനോരോഗവും. പകേഞ്ച ഹൃദയാഗത്തിന്റേയോ രക്തസമർദ്ദത്തിന്റേയോ പ്രമേഹത്തിന്റേയോ ശ്രേണിയിലുള്ളതു പോലെ അഭിജാതമാഖ്യാരു സ്ഥാനമല്ല മനോരോഗത്തിനുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഭ്രാന്തനെന്നു മുട്ടുകുത്തപ്പെട്ടയാൾ എന്നും സമൂഹത്തിന്റെ “നോട്ടപ്പുള്ളിയായി” മാറുന്നു.

പത്രപ്രവർത്തകനും സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകനുമായ ശ്രീ. ചെലവുർ വേണ്ടു എഡിറ്റു ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മുപ്പത്തിരഞ്ഞു ലേവനങ്ങളാണ് “ചികിത്സ തേടുന്ന മനസ്സ്” എന്ന ഇത് സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. മനോരോഗ ചികിത്സയുടെ പിറവിയും വളർച്ചയും വികാ-

സവും ചരിത്രവും മുതൽ മാനസിക രോഗിയുടെ പുനരധിവാസം വരെ പർച്ച് ചെയ്യുന്ന ഇതിലെ ലേവനങ്ങളോരോന്നും ആധുനിക ജീവിത സകീർണ്ണതകളാണു പർച്ച് ചെയ്യുന്നത്. കുടാതെ വിവിധതരം ചികിത്സാരീതികളുടെ ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ചും ഈ ലേവനങ്ങളിൽ പർച്ച് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. മനോരോഗ ചികിത്സാരംഗത്തെ അനധികാരിക്കുമ്പോൾ പുഷ്ടണങ്ങളുമാണ് ഒന്നുരണ്ടഡബ്ല്യായങ്ങളിലുള്ളത്. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ കൂട്ടിയുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിൽ രക്ഷാകർത്താവിന്റെ പക്ക തുടങ്ങി കാലിക്ക്രാധാന്യമുള്ള പല വിഷയങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ പർച്ച് ചെയ്യുന്നു.

ജി. കെ. രാംമേഹൻ

ഇതു കമകൾ വാഴും കാലം

ഡോ. ഉള്ളി ആമ്പുറയ്ക്കൽ

'സീത വരേണ്ടതായിരുന്നു'

ശ്രദ്ധേയന്നു

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

വില : 95 രൂപ

കമകളുണ്ടും ജീവിതത്തോടൊപ്പമായിരുന്നു. കാല്പനിക കാല തായാലും, കാലപ്പനികിന്നതര കാലത്തായാലും. ജീവിതത്തോടു ചേർന്നുകൊണ്ടില്ലാതെ കമ പറയാനോ കമ കേൾക്കാനോ കഴിയില്ലെന്നതുകൊണ്ടാവാം ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിവേഗങ്ങളെ അളന്നിടാൻ കമാ കൂദാതുകൾ തുനിയുന്നത്. അലസതയും വിരസതയും, ജീവിതാന്ത്യ തിരിലെ കണക്കെടുപ്പുകളും മടക്കയാത്രകളുമായി ശത്രുവിന്റെ പരിണാമക്കുമകളുടെ സമാഹാരം - സീത വരേണ്ടതായിരുന്നു തികഞ്ഞ വായനാവിഭവമായി മാറുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനകാലത്ത്, വിട്ടുപോയ ഭാര്യയുടെ അടുത്തേക്ക് യാത്ര തിരിക്കുന്ന കമാകൂദാത്തിന്റെ ഉള്ളിട്ടുറന്നിട്ടുന്ന 'സീത വരേണ്ടതായിരുന്നു' എന്ന കമതനെന്നയാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ മികച്ചത്. മനസ്സ് നിന്നും കുറയുന്നതല്ല യമാർമ്മത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. അടുത്തുണ്ടെന്ന കരുതിയ മകൾ സത്യത്തിൽ അടുത്തല്ല, മറിച്ച് അകലെ യാണെന്ന് തിരിച്ചറിവുണ്ടാവുന്നു. ഫോത്മകതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പിറന്ന ഈ കമ വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളില്ലയ്ക്കാൻ പോന്നതാണ്.

തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കുമുമ്പ് പഴയ ബന്ധങ്ങളുടെ ചാരുതയില്ലക്ക് യാത്രാമൊഴി പറയാൻ, കടപ്പാടുകളും കടംവീടുകളുമായി തിരികുന്ന ഒരാളുടെ മനസ്സ് ‘അവസാനത്തെ വേൾ’ എന്ന കമയിൽ കാണാം. ‘യാത്രാവസാനത്തിലും മഴ’ എന്ന കമയിലും യാത്രയും മടക്കയാത്രയുമാണ് പ്രതിപാദ്യം. അലസതയെ മരിക്കടക്കാൻ വീണ്ടും കൃഷ്ണൻകുട്ടി ജോലിസ്ഥലത്തെക്ക് തിരികുന്നു. മടപ്പ്, ശുന്നത, പിരസത - ജീവിതത്തിന്റെ പരുഷമുഹൂർത്തങ്ങളെ ഇത്തരം കമകൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ വിരസതയും എകാന്തതയും തന്നെയാണ് ‘സന്ധ്യകളും സന്ന്യാസിമാരും’, ‘എൻ്റെ തോട്ടത്തിലെ ചില ചെറിയ പുകൾ’ തുടങ്ങിയ കമകളിലുമുള്ളത്. ദ്രോപ്പടലിന്റെ തീവ്രത മരണത്തിന്റെ വകോളം എന്തിക്കുന്നതിന്റെ ചിത്രം എൻ്റെ തോട്ടത്തിലെ ചില ചെറിയ പുകൾക്ക് കാണുന്നു.

വാർഖക്കുന്നിന്റെ ദ്രോപ്പടലിനെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ‘രാമലക്ഷ്മാനമാരുടെ അമ്മ’ പുതിയ കാലത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചയാണ്. പണം പിദ്വേശത്തുനിന്ന് ഒഴുകിയെത്തുനോച്ചും വേദനയും വിഞ്ഞലും മകഞ്ഞ അറിയിക്കാതെ തുംബിക്കഴിയുന്ന അമ്മ നൊന്പരക്കാഴ്ചയായി മാറുന്നു. അമ്മയ്ക്ക് സുവസ്താകരൂഞ്ഞലോരുകുന്ന മകൾ അമ്മയുടെ ഉള്ള കാണുന്നില്ല. അമ്മ അറിയിക്കുന്നുമില്ല. പറഞ്ഞ കമയുടെയും പറയാതെ ജീവിതത്തിന്റെയും അന്തരം തീരെ കുറയുന്ന കാഴ്ചയാണ് ‘ലില്ലിയുടെ പുച്ച’യിലുള്ളത്.

തന്പുരാട്ടി, ഇരുട്ടിലേക്കുള്ള വഴി തുടങ്ങിയ കമകൾ സമാനരം അജ്ഞായി ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരുടെ അനുഭവങ്ങളാണ്. വിചിത്രമനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളെ വിളിച്ചെറിയിക്കുന്ന ‘ചക്രവർത്തി ഉറങ്ങുന്നേയില്ല’ എന്ന കമയും എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. വിനോദിനി, എങ്ങളുടെ ശോപാലൻകുട്ടി എന്നീ കമകളും ഈ സമാഹാരത്തിനെ സമുദ്ദമാക്കുന്നുണ്ട്.

അവക്രമായ പ്രതിപാദനത്തിലും ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ തുറന്ന പെളിച്ചത്തിൽ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നതാണ് ശത്രൂജ്യങ്ങൾ ഈ സമാഹാരത്തിലെ ചെറുകമകൾ. ദ്രോപ്പട അമ്മയുടെ നൊന്പരവും, സമാനരം അജ്ഞായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്നവരുടെ ആകൃലതയും, യാത്രയിലും മടക്കയാത്രയിലുമായി കുറുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഫത്താഗ്രഹരുടെ നിരാലംബതയും ശത്രൂജ്യങ്ങൾക്കമകളെ നല്ല വായനാനുഭവമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. വായനയുടെ കാലമെന്നാൽ കമകളുടെ കാലമാണെന്ന് ഇത്തരം കമകൾ നമേം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

അപൂർവക്രൈയ വൈദ്യഗ്രന്ഥം ആലത്തുർ മൺിപ്രവാളം എന വൈദ്യഗ്രന്ഥം

അപൂർവക്രൈയ കോട്ടയ്ക്കൻ ആലത്തുർവാലയിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധികരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുള്ള എല്ലാ ദേഹം ശ്രമങ്ങളും സുലഭമായി ഉപജീവിച്ചുപോന്ന പ്രമാണപ്പേര് കൂടിയാണ് ആലത്തുർ മൺിപ്രവാളം. വിലപ്പുട അനേകം ഒഴിവുകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മൂലിക്കുമ്പം കേരളീയവൈദ്യമാർക്കും വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സാമാന്യവായനക്കാർക്കും കൂടി സഹായകമാകുന്ന സമ്പർക്കവുംവൃംഖാന്തരാട്ടും സാംസ്കാരികപഠനത്താട്ടും കൂടി. മുഖവില: 150 രൂപ

യന്ത്രി പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവേദനവോത്തമാനത്തിന്റെ മുഖക്ലാടി

കെംബം 1078 ചിങ്ങം (1903 ആഗസ്റ്റ്) മുതൽ ഇരുപത്തി മുന്നു കൊല്ലുക്കാലം വിച്ചപ വരുത്താതെ പ്രസിദ്ധികരിച്ച ഈ ആനുകാലികത്തിന്റെ മുഴുവൻ ലക്ഷണങ്ങളും സിഡി രൂപത്തിൽ. ഏപ്രം മാസികയുടെ പ്രബന്ധസൂചിയും.

മുഖവില: പ്രബന്ധസൂചി: 150 ഉറുപ്പിക.
സമ്പർക്കാധികാരി ഡിവിഷി: 100 ഉറുപ്പിക

23 വാല്യങ്ങളിലെ 274 ലക്ഷണങ്ങൾ
സമ്പർക്കരൂപത്തിൽ

യന്ത്രി.

പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവേദം ആധികാരികമാർഗം

വൈദ്യരംഗം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210
E-mail: mail@aryavaidyasala.com Web: www.aryavaidyasala.com

പ്രസ്ത്രക്കണ്ണ ആവാസം ആര്യവൈദ്യശാല

പ്രസിദ്ധിക്കേണ്ടിക്കാം, ആലത്തുർവാല, കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഫോൺ: 0483 - 2742225/ 2746665

E-mail: publications@aryavaidyasala.com